

Giới thiệu Hưu Diệu Tổng Tài

Hưu Diệu Tổng Tài truyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Minh Tinh xung quanh tên nam nhi tài cao nhưng bởi thể mà gặp không ít những rắc rối trong sự nghiệp và tình duyên.

Nhân vật chính là Quý Anh Húc đã có tiếng từ khi đi học là hội trưởng hội sinh viên mà nàng trong một buổi diễn quan trọng lại quên mất lời thoại của kịch bản khiến hấn mất mặt trước mọi người.

Từ đó mà nàng phải chịu sự đáng ghét của hấn nàng bị điều đến làm trợ lý bên người của hấn, trở thành món đồ chơi vui đùa bên cạnh của hấn ngay cả đưa đơn từ chức cũng không thể viết được..

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nếu trước mắt có một con đường khác, Nguyễn Thiên Yêu sẽ liều lĩnh bước vào, nhưng chính nàng không thể không tiếp nhận loại ngược đãi bản thân này.

Trong văn phòng của trường trung học Anh Triết không khí chỉ có thể dùng hai từ để hình dung. Một mái tóc ngắn xinh đẹp, nàng đang thành thật ngồi trên ghế, hai tay bắt an vệ về vạt áo.

Đôi mắt sợ hãi gắt gao nhìn chằm chằm vào mặt bàn phía trước, không dám di chuyển cho dù là một chút, hô hấp dường như chỉ còn là phảng phất.

Ngồi đối diện với nàng là ba, bốn thanh niên cao lớn anh tuấn khoảng mười 7, 18 tuổi, đứng đầu là hội trưởng Quý Anh Húc.

Lúc này trên gương mặt tuấn mỹ của hấn không phải là nụ cười vương tử ấm áp như ánh mặt trời, cũng không phải là vẻ mặt cao quý, lạnh lùng ngạo mạn, mà chính là sự bất mãn cùng tức giận vô cùng.

Hai tay hấn đặt trên bàn, thân hình cao ngất so với người mẫu còn có điểm cao hơn một chút.

“Đội trưởng đội kịch trong đầu suy nghĩ cái gì? Tại sao lại có thể để cho loại người ngu ngốc như vậy lên sân khấu chứ?”

Hấn càng nói càng tức giận, đánh một cái thật mạnh lên mặt bàn, Nguyễn Thiên Yêu sợ tới mức dường như tim muốn rút ra ngoài. Hấn tiếp tục quát: “Không phải đã luyện tập suốt ba tuần lễ sao? Vậy mà dám ngay trong buổi diễn chính thức quên lời kịch, đầu óc của cô là ngu ngốc hay vừa vụng về vừa ngu ngốc?”

“Anh Húc...” thanh niên ngồi bên cạnh hấn, đáng người cũng khá cao, kêu tên của hấn, khuyên nhủ “Người cũng đừng lớn tiếng quá, ta nghĩ học muội cũng chỉ là nhất thời khấn trương, người không cần phải tức giận đến như vậy.”

Người vừa nói tên gọi Niếp Nhĩ Hạo, là hội phó hội học sinh, dưới một người trên vạn người cũng là anh em tốt từ nhỏ đến lớn với Quý Anh Húc.

Quý Anh Húc cơ bản nghe không vào, hung hăng trừng mắt với học muội mà ngay chính hấn cũng không biết tên gọi như thế nào, “Loại người ngu ngốc không đủ IQ như cô, tôi thực sự vì cô mà khổ, sự tồn tại của cô đúng thật là ngoài sự tưởng tượng của nhân loại, theo lý cần phải nằm trong phòng thí nghiệm để mà nghiên cứu, đề phòng có một ngày nhân loại bị người như cô hại đến diệt vong.”

Nghe lời châm chọc ác độc của hấn, Nguyễn Thiên Yêu sắp rớt nước mắt.

Mọi chuyện trở thành như vậy, nàng cũng không phải là cố ý mà...

Nàng thật ra chỉ là một chân làm việc lật vạt trong đoàn kịch thôi, không ngờ ba ngày trước khi vở kịch công diễn thì người đảm nhận vai diễn nha hoàn của Bạch nương từ lại sinh bệnh, Đội trưởng không biết làm sao, bỏ qua sự cự tuyệt của nàng, kiên quyết bắt nàng thế vai mà tập luyện.

Nàng chính là không thể chuẩn bị kịp mặc kệ là trên tâm lý hay thực lực, bởi vì quá mức khấn trương mà ngay lúc công diễn nàng lại quên mất lời thoại, biến thành một bức tượng trên sân khấu, các diễn viên còn lại đương nhiên cũng không thể diễn tiếp, làm cho toàn bộ đội kịch trước toàn bộ giáo sư, học sinh bị làm cho xấu mặt.

Đội trưởng đội kịch sợ bị trách tội mà đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người nàng, chính vì vậy lúc này nàng phải ngồi hứng chịu những lời la mắng giận dữ của Quý Anh Húc, nàng thật sự ủy khuất đến mức ngay cả giải thích cũng không có dũng khí.

“Đù rồi, Anh Húc, đừng nể nang nữa, nếu người cứ tiếp tục mắng như vậy học muội sẽ khóc đó, dù sao người ta cũng là con gái.” Lời nói giúp của Niếp Nhĩ Hạo làm cho Nguyễn Thiên Yêu cảm động, không hiểu vì sao nghe được những lời này nàng liền muốn khóc lớn một hồi.

Quý Anh Húc về mặt hung ác nham hiểm “ Nói với đội trưởng đội kịch, từ đây về sau ta không muốn nhìn thấy đồ ngu ngốc này trong bất cứ một kịch bản nào. Thật sự là quá đủ.”

Hầm hừ nói xong hần liền xoay người đi ra khỏi văn phòng cửa bị đóng mạnh, khiến cho Nguyễn Thiên Yêu co rúm người run lên một chút.

Cũng chính từ giờ phút này, Quý Anh Húc trở thành khắc tinh cả đời nàng, chỉ sợ trốn còn không kịp....

Kết thúc kì nghỉ, Nguyễn Thiên Yêu thật sự lưu luyến những ngày tự do tự tại như vậy.

Trở lại công việc mình đã làm hai năm, một ngày vừa bắt đầu đã thật sự nham chán, cứ lặp đi lặp lại không chút sai biệt. Đối với tập đoàn Hoàng Triều, vị trí công tác bé nhỏ của nàng thật sự không đáng kể, có cũng được mà không có cũng không ảnh hưởng gì.

Khi còn đi học, thành tích của nàng cũng thật bình thường, đến khi đi làm tài năng không nổi bật, nhan sắc cũng không có gì đáng chú ý chính vì vậy nàng có đôi khi cảm thấy chính mình còn không tồn tại, luôn luôn bị người khác xem nhẹ.

Cho nên khi người khác dùng ngày nghỉ để đi du lịch, hoặc ở bên người thân thì nàng lại ở công ty tăng ca...

Kết thúc kì nghỉ, Nguyễn Thiên Yêu thật sự lưu luyến những ngày tự do tự tại như vậy.

Trở lại công việc mình đã làm hai năm, một ngày vừa bắt đầu đã thật sự nham chán, cứ lặp đi lặp lại không chút sai biệt. Đối với tập đoàn Hoàng Triều, vị trí công tác bé nhỏ của nàng thật sự không đáng kể, có cũng được mà không có cũng không ảnh hưởng gì.

Khi còn đi học, thành tích của nàng cũng thật bình thường, đến khi đi làm tài năng không nổi bật, nhan sắc cũng không có gì đáng chú ý chính vì vậy nàng có đôi khi cảm thấy chính mình còn không tồn tại, luôn luôn bị người khác xem nhẹ.

Cho nên khi người khác dùng ngày nghỉ để đi du lịch, hoặc ở bên người thân thì nàng lại ở công ty tăng ca.

Suốt hai năm qua, ngày nghỉ luôn bị nàng lãng quên, cho đến tháng trước, nàng dùng hết can đảm đối đầu với lãnh đạo, trực tiếp cầu xin để được nghỉ phép nửa tháng, nàng dùng hết toàn bộ thời gian cùng số tiền tích lũy được đến Châu Âu chơi thật thỏa thích.

Hôm nay vừa mới trở lại công ty, c chưa kịp ngồi nóng đít đã nghe tổng tài của công ty triệu họp khẩn cấp, chủ nhiệm, chủ quản các cấp đều bị gọi vào phòng họp.

Mọi chuyện đều không liên quan đến nàng, nàng chỉ là một trợ lý thiết kế nho nhỏ, công việc mỗi ngày chỉ là đánh văn kiện, chạy đi chạy lại ngẫu nhiên giúp vài đồng nghiệp mua com bung trà.

Đối với vấn đề họp khẩn này nàng cũng có chút tò mò muốn biết nguyên nhân là vì sao, nghĩ tới sự nghiệp kinh doanh trang sức vĩ đại trải dài trên hai châu lục Âu Á của tập đoàn Hoàng Triều – tổng tài của công ty Quý Thiên Lôi thật sự là một nhân vật truyền kỳ. Nàng làm việc ở đây được hai năm nhưng chưa một lần gặp được tổng tài, chỉ nghe nói người này không thích ngồi tại văn phòng, mà chỉ thích đi du lịch vòng quanh thế giới, ngay cả khi có những cuộc hội nghị lớn cũng chỉ là dùng thiết bị trực tuyến để liên lạc.

Chủ quản vội vàng đi họp, chưa kịp phân phó công việc, như vậy thật tốt để nàng có thêm thời gian hoài niệm những ngày tốt đẹp vừa qua...Đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, nàng luống cuống tay chân nghe máy

“Uy..uy uy...bộ phận thiết kế xin nghe.”

Không nghĩ rằng thanh âm bên kia so với nàng còn hoảng sợ hơn, đó chính là cấp trên của nàng Từ Trường Thịnh.

“Cô nhanh đem tập hồ sơ tôi để trên mặt bàn đến phòng họp, lập tức...”

Cạch, điện thoại bị cắt đứt, Thiên Yêu khó hiểu vì sao sếp của nàng lại có thái độ đả kích như vậy? giọng nói giống như đang bị đe dọa ?

Nàng cũng không dám trì hoãn nhanh cầm lấy tập hồ sơ trên bàn, chạy đến phòng họp lầu mười tám.

Vừa mới gõ cửa phòng họp, bên trong đã truyền đến một loạt các tiếng gầm, vừa mới mở cửa là cảnh giấy bay toán loạn giữa không trung, một tờ còn rớt xuống ngay mặt của nàng.

Nàng sợ đến mức trốn về sau cửa, nhìn kỹ thì thấy những tờ giấy kia không phải là rác mà chính là những bản thiết kế trang sức.

Nàng vừa định nói gì đó, liếc nhìn thấy trên ghế chính của phòng họp một người con trai trẻ tuổi – ước chừng 26, 27. Mái tóc đen thui, sáng bong, trán cao đầy đặn, ánh mắt trong suốt sáng ngời, khuôn mặt đậm nét, thật sự là nét đẹp đả mị của con lai.

Toàn thân tuần mỹ của người này lại toát ra một cổ dã tính mê người, nhưng làm nàng chú ý không phải là bản chất quý tộc ngạo nghễ, cũng không phải giọng nói bất cần mà là...

Nàng trong nháy mắt, muốn trong nháy mắt , thậm chí là muốn dùng mu bàn tay chà chà lên mắt mình...

Không thành như vậy ! Quý Anh Húc ? Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng nàng chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra hắn, nhưng sao hắn lại xuất hiện ở trong này ? Hơn nữa... hắn còn ngồi ở vị trí chủ tọa.

Quý Anh Húc ? Quý Thiên Lôi ?

Nàng trong đầu nghĩ tới họ của hai người này, chẳng lẽ bọn họ...

Từ Trường Thịnh nhìn thấy cấp dưới cầm hồ sơ mà cứ ngu ngốc đứng tại chỗ, vội vàng quát nhỏ “ Tiểu Yêu, mau đưa hồ sơ cho tôi...”

“ Sao... dạ.” Thiên Yêu nhanh chóng đưa hồ sơ cho sếp.

“ Tổng tài, đây mới chính là bản thiết kế mới tôi muốn đưa cho ngài xem, mấy bản kia là do tôi không cẩn thận mà lấy nhầm.” Hắn cầm thiết kế đến trước mặt đại lão bản, trên mặt mồ hôi không ngừng xuất hiện.

Ánh mắt lạnh lẽo mang theo vài phần không kiên nhẫn, Quý Anh Húc dùng tay lật nhìn những bản thiết kế vài lần, sắc mặt vẫn như trước hoàn toàn không có ý tốt.

Hắn lật một trang đến một trang, còn chưa đến trang cuối cùng đã mỉm cười đùa cợt “ Trang thứ nhất cùng trang thứ ba chính là mẫu thiết kế đạt giải nhì tại cuộc triển lãm ở Paris, trang thứ năm lại là mẫu thiết kế mà hai năm trước tôi đi Hongkong đã nhìn thấy thật là giống nhau như đúc. Còn trang thứ bảy, cái nhãn này hoàn toàn là sao chép dựa trên thiết kế của ”

Hắn khinh thường những cái cầm trong tay, ném sang một bên, “ Từ trường phòng, người thân là chủ quản bộ phận thiết kế hàng năm đều lấy những cái như vậy để lừa cấp trên của người sao ?”

Từ Trường Thịnh bị mắng đến tai đỏ mặt hồng, cũng không dám hó hé, Nguyễn Thiên Yêu đứng ở cửa không biết phải làm sao, lui cũng không được mà tiến cũng không xong, toàn bộ phòng họp áp lực thật bức người, làm cho nàng chỉ muốn chạy trốn.

“ nhân viên bộ phận thiết kế chẳng lẽ toàn bộ đều là người được mời từ xã hội nguyên thủy đến sao? Đã không có sự sáng tạo, ngay cả người phụ trách cũng ngu xuẩn, dám lấy loại thiết kế sao chép này đưa đến trước mặt tôi...”

Ánh mắt mọi người đồng tình hướng Nguyễn Thiên Yêu, khuôn mặt của nàng trong nháy mắt đỏ lên, tình cảnh này làm cho nàng liên tưởng đến năm đó trong văn phòng trường Anh Triết, Quý Anh Húc cũng như vậy nhục nhã nàng, chẳng qua thân phận hai người chỉ biến từ học trưởng – học muội thành cấp trên – cấp dưới.

Ôi trời, ai có thể nói cho nàng biết lúc này nàng nên làm gì ? Quý Anh Húc, người này hại nàng trở thành người luôn luôn lén lút khi còn ở trung học, tại sao lại có thể xuất hiện trong cuộc sống của nàng, nàng hiện tại trốn có còn kịp không ?

Ngày đó, sếp của nàng bị sếp của sếp mắng đến thúi đầu.

Ngày đó nàng cũng bị sếp của sếp làm cho liên lụy một cách tàn ác

Sau ngày đó nàng mới biết thì ra khi nàng đi du lịch, tổng tài tập đoàn Triệu thị đưa con hắn từ chi nhánh công ty Anh quốc về tổng công ty, chính thức tiếp quản Hoàng Triều.

Nàng vì sao lại không nghĩ ra Quý Anh Húc cùng Hoàng Triều có quan hệ chứ ? Trước kia lúc học trung học không phải đã nghe được hội trưởng hội học sinh Quý Anh Húc kia chẳng những anh tuấn tiêu sái mà còn có gia thế hùng hậu không phản đối sao ?

Nàng thật sự phản ứng quá chậm chạp mà, kiếp này chắc chắn là do khủng long đầu thai rồi.

Nhớ lại khoảng thời gian đó, toàn bộ nữ sinh của trường trung học Anh Triết đều sung bái hắn, đi đến đâu cũng có thể nghe thấy được có người đang thì thào đàm luận về Quý Anh Húc.

Sau lần thất bại của vở kịch, nàng bị buộc rời khỏi đội kịch, cuộc sống trường học từ đó cũng trở nên thảm hại, không ai dám cùng nàng thân giao, sợ bị nàng liên lụy làm cho hội trưởng đại nhân thấy chướng mắt.

Vì vậy, khi Quý Anh Húc xuất hiện ở chỗ nào thì nàng đều tránh xa.

Sự tồn tại như ánh hào quang của Quý Anh Húc làm cho nàng tự biết xấu hổ, nàng bị hắn răn dạy trước mặt mọi người thật sự là sự sỉ nhục suốt đời vĩnh viễn rửa không sạch.

Nàng mỗi ngày đều hỏi thăm hành tung của Quý Anh Húc, người khác là muốn tạo cơ hội cùng hắn không hẹn mà gặp, còn nàng lại là muốn tránh khỏi con đường nguy hiểm, con đường mỗi ngày hắn tan học đi qua liền trở thành cấm địa của nàng.

Hắn thích chơi bóng rổ, nàng nhất định sẽ không xuất hiện ở trong sân bóng rổ; trường học tổ chức vũ hội, nàng đều lấy lý do để thoái thác.

Trời cao thật sự thương xót đến nàng, hắn cuối cùng được người nhà đưa ra nước ngoài du học, đồng thời kết thúc kiếp sống cực khổ của nàng, nàng có thể vui vẻ ở trường, bạn học cũng dần dần không còn xa lánh nàng.

Ngày đó trong phòng họp, Quý Anh Húc không nhận ra nàng cũng không ngoài ý muốn của nàng, dù sao lúc trước trong trường học là nàng luôn ra sức trốn tránh hắn nha.

Nhiều năm như vậy, thiếu niên ngây ngô đã biến thành tuyệt thế đại soái ca, bất quá tính tình của hắn cũng không thay đổi vẫn như trước rất dễ tức giận, rất nghiêm khắc, phương thức tôn hại người khác của hắn có thể làm cho người khác nghe xong liền muốn xuất hiện khuynh hướng bạo lực. Sếp của nàng hôm đó thiếu chút nữa lấy cái chết ra tạ tội, trở về văn phòng còn ủ rũ hơn nửa ngày.

May mắn là nàng chức vị thấp kém, cơ hội gặp mặt đại lão bản thật rất ít, từ ngày đó về sau nghe Quý Anh Húc đi Nam Phi, nàng thật vui vẻ khi không gặp hắn, đáy lòng nàng luôn cầu nguyện loại vui vẻ này sẽ ở lại với nàng vĩnh viễn.

Nhưng lúc ấy toàn bộ nữ nhân viên của công ty đều tan nát cõi lòng, hy vọng tổng tài có thể sớm về nước, các nàng mới có thể tận tình bày ra mị lực của chính mình thu hút ánh mắt của hắn.

Ngày hôm nay mưa suốt từ sáng đến chiều, đến lúc tan tầm vẫn là chưa ngớt, Nguyễn Thiên Yêu nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời khỏi công ty, mưa cứ như vậy không có dấu hiệu giảm bớt. Nàng nhìn cơn mưa kéo dài, tìm trong túi xách lấy ra một cây dù.

“Người bung dù phía trước, phiền người chờ một lát.”

Ngay khi lúc nàng muốn bước ra khỏi cửa lớn của công ty liền nghe thấy phía sau truyền đến một thanh âm nam tính có chút mệnh lệnh trong lời nói, nàng giật mình, tiếng nói này sao nghe có chút quen tai ?

“Này, ta đang kêu người có nghe không vậy ? Tiểu thư che dù đồ phía trước...”

Dù màu đỏ ? Nàng lại kinh hãi, chẳng lẽ là đang kêu nàng ?

Âm thanh kia làm nàng dựng hết lông tóc, tại so so với tiếng nói của Quý Anh Húc lại giống nhau như vậy ? Hắn không phải đang ở nước ngoài sao ?

Nhưng hắn xuất ngoại cũng có thể về nước, hay là hắn đã trở lại ? Nàng tại sao lại không may như vậy...Không, gặp hắn tuyệt đối không phải là chuyện tốt, nàng không thấy hắn, giả chết là được rồi.

Nghĩ đến đây, nàng bước nhanh về phía trước.

Âm thanh phía sau không còn nữa “ giọng của ta nhỏ vậy sao ? kia, cô gái mặc váy màu lam, tóc như lông chim phía trước...”

Tóc nàng giống lông chim ? Đây là từ dùng để hình dung sao, nàng hâm hừ càng chạy càng nhanh, làm như cái gì cũng không nghe được.

“Nè...”

Thanh âm phía sau rút cuộc cũng bị cơn mưa đánh tan, bên tai nàng chỉ còn tiếng mưa rơi tí tách cùng tiếng xe cộ di chuyển, ngoài ra cái gì cũng không nghe được, bao gồm cả tiếng nói của đại lão bản Quý Anh Húc.

Nguyễn Thiên Yêu nhìn không được lặng lẽ tạo cho mình một tư thế thắng lợi.

Ai kêu người năm đó trước mặt nhiều người như vậy hung hăng mắng ta, hiện tại người bị mưa to làm cho ướt sũng như vậy cũng thật đáng.

Vì tránh đối mặt với Quý Anh Húc, Thiên Yêu ở trong công ty càng thêm cẩn thận, chỉ cần Quý Anh Húc vừa mới xuất hiện ở đâu nàng liền lần tránh thật xa, dù sao trước mặt đại soái ca còn rất nhiều mỹ nữ vây quanh.

Nếu có chuyện gì phải đưa văn kiện lên phòng họp, nàng đều chấp tay nhường cho mấy nữ nhân hảo sắc, những cô này mừng rỡ thiếu chút nữa đem nàng thành Bồ tát mà cung phụng.

Trong nháy mắt đã qua nửa tháng, tình hình công ty thật bình thường, Tổng tài công việc bề bộn chắc hẳn đã quên mất sự kiện xảy ra trong mưa cùng với một nhân vật như nàng. Nàng cũng trầm tĩnh lại, mỗi ngày đi làm rồi tan tầm, trở thành quy luật không thay đổi của cuộc sống....

Vì tránh đối mặt với Quý Anh Húc, Thiên Yêu ở trong công ty càng thêm cẩn thận, chỉ cần Quý Anh Húc vừa mới xuất hiện ở đâu nàng liền lần tránh thật xa, dù sao trước mặt đại soái ca còn rất nhiều mỹ nữ vây quanh.

Nếu có chuyện gì phải đưa văn kiện lên phòng họp, nàng đều chấp tay nhường cho mấy nữ nhân hảo sắc, những cô này mừng rỡ thiếu chút nữa đem nàng thành Bồ tát mà cung phụng.

Trong nháy mắt đã qua nửa tháng, tình hình công ty thật bình thường, Tổng tài công việc bề bộn chắc hẳn đã quên mất sự kiện xảy ra trong mưa cùng với một nhân vật như nàng. Nàng cũng trầm tĩnh lại, mỗi ngày đi làm rồi tan tầm, trở thành quy luật không thay đổi của cuộc sống.

Cuối tuần, khách sạn Đại Hình sẽ tiến hành triển lãm trang sức. Những cuộc triển lãm như vậy Nguyễn Thiên Yêu thật sự rất thích bởi vì có thể được thưởng thức những kiệt tác trang sức của các nhà thiết kế nổi tiếng. Tuy rằng vé vào cửa khá đắt, nhưng nàng cũng cần ráng dùng tiền mua lấy.

Sau khi đi vào hội trường triển lãm, những mẫu thiết kế trang sức quả thật xinh đẹp không sao tả xiết, tâm tình của nàng đột nhiên trở nên rất tốt, trong đầu không ngừng xuất hiện ý tưởng.

Tuy nàng ở công ty chỉ là một trợ lý nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa là không có nhiệt tình, lúc trước sở dĩ nàng lựa chọn công ty thiết kế rang sức cũng là mong muốn một ngày nào đó thiết kế của mình cũng có thể được công ty sử dụng.

Chẳng qua nàng quá nhác gan, lại sợ phiền phức, cho nên mỗi lần ở hội nghị nàng cũng chỉ ngồi nghe mà không dám nhiều lời. Sợ thiết kế của mình sẽ làm cho người khác chê cười, cho nên đến nay cũng chưa có ai xem qua mẫu thiết kế của mình.

Trước mắt là một chiếc nhẫn được thiết kế thật xảo diệu thu hút sự chú ý của nàng, nàng vội vàng lấy giấy bút muốn ghi lại những linh cảm vừa mới xuất hiện trong đầu.

Nhưng chính vì động tác của nàng có chút hấp tấp mà bút trên tay bị bay xa ra ngoài, nàng nhanh chân khom người tìm kiếm, trong lúc đứng dậy không biết lúc nào ngóai bút đã một phát cắt ngang đôi tất chân của một mỹ nữ chân dài.

“ A ”

Đối phương kêu lên một tiếng, Nguyễn Thiên Yêu sợ tới mức nhanh chóng đứng dậy, ngây ngốc tại chỗ nhìn mỹ nữ chân dài.

“ Trời, cô có phải mù hay không, dám cắt tất quần của tôi, cô có biết đôi tất này bao nhiêu tiền hay không ? ” Mỹ nữ kêu la bất mãn, khiến cho toàn bộ người xung quanh đều chú ý.

Nguyễn Thiên Yêu đỏ mặt tai hồng, không biết làm sao, chỉ có thể liên tiếp giải thích “ thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, vừa rồi tôi chỉ muốn tìm cây bút...”

Mỹ nữ chân dài kia lại không muốn buông tha, vừa châm chọc nàng tầm mắt có vấn đề, vừa tức giận oán giận kể lể đôi tất của mình có bao nhiêu quý báu.

Ở đây phân nửa quan khách là người nổi tiếng, ánh mắt của quá nhiều người làm cho Nguyễn Thiên Yêu khẩn trương không biết làm thế nào cho phải.

Nếu vị tiểu thư kia không muốn nghe giải thích thì nàng có thể bồi thường tiền, sau đó có thể rời đi.

Vì vậy nàng lấy bóp da ra, lấy toàn bộ tiền mặt đưa đến trước mặt vị tiểu thư kia, “ Tiểu thư, tôi thật xin lỗi, tiền này là toàn bộ tài sản của tôi, ta tin sẽ đủ bồi thường cho đôi tất của cô...”

Nàng không biết đối phương chẳng những không cảm kích, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy tức giận, “ Cô nghĩ phá hư tất của tôi xong liền có thể bồi thường tiền là xong việc sao? Cô có biết hay không cô làm hư tất chân, tôi không chỉ ảnh hưởng đến hình tượng mà còn chậm trễ cuộc hẹn của tôi cùng bạn trai, tôi còn muốn cùng bạn trai đi ăn cơm sau khi kết thúc cuộc triển lãm, tổn thất như vậy cô đền được sao ? ”

“ Thật xin lỗi, thật sự xin lỗi.” Nguyễn Thiên Yêu xiết chặt tay, cúi đầu ra sức giải thích “ Như vậy đi, nếu tiểu thư không ngại, tôi sẽ ra ngoài mua lại một đôi tạm thời bồi thường cho cô, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến cuộc hẹn của cô.”

“ Xem cô ăn mặc giống như một kẻ nghèo kiết hủ lậu, chỉ sợ tất chân mua được cũng là loại thấp kém, cô là muốn cho tôi mặc loại rẻ tiền đó sao ? ”

Không phải chỉ là tất chân sao ? Nàng ta là muốn loại cao cấp sao ? chẳng lẽ phải nạm vàng lên trên sao ?

Ngay lúc Nguyễn Thiên Yêu không biết nên làm thế nào cho phải, phía sau mỹ nữ đi tới một người đàn ông tuấn mỹ thân hình cao lớn.

Hắn mặc một áo sơ mi cùng với áo khoác da, phía dưới mặc một chiếc quần bò làm cho đôi chân của hắn càng thêm cao dài, nhìn thật tùy hứng, người này thật sự là trời sinh, chỉ cần ăn mặc đơn giản cũng có thể tỏa ra quý khí.

“ Dù rồi Bội Bội, cô ta cũng chỉ là không cẩn thận, cũng đã nói xin lỗi rồi, người còn muốn như thế nào ? ”

Quý Anh Húc vốn ở phía bên kia đang cùng nhà thiết kế trang sức nói chuyện phiếm, lại nghe thấy một cuộc tranh chấp, không nghĩ nguyên nhân lại là bạn gái hôm nay của hắn, liền nhanh đi lại nhìn xem.

Thời điểm Nguyễn Thiên Yêu nhìn thấy Quý Anh Húc, sắc mặt không khỏi sùng sốt, trong lòng thật ảo não. Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy vào lúc này, cho dù không phải là công việc cũng gặp mặt hắn, xem ra hôm nay là một ngày đen đủi của nàng.

Bị mỹ nhân trước mặt mọi người khó dễ, nàng đã không biết làm sao, hơn nữa khắc tinh suốt đời của nàng – bọn họ lại cùng một đội... Nàng sợ tới mức theo bản năng chỉ cúi đầu, hết sức làm cho đối phương đừng chú ý.

” Anh Húc, anh không biết cô gái này thật sự đáng giận, đôi tất này là tháng trước mẹ em đi Paris mua về làm quà tặng cho em, chất vải cao cấp, số lượng có hạn, có tiền cũng chưa chắc mua được đâu, nhưng bây giờ lại bị cái người không có mắt này phá hư, mẹ nhất định sẽ mắng em...”

“ Tàn gia các người khi nào lại trở nên nghèo túng như vậy, ngay cả một đôi tất cũng tính toán chi li ? Nếu mẹ người thật sự vì một đôi tất mà tức giận, ta thật hoài nghi người rốt cục có phải là Tàn gia đại tiểu thư hay không ? ”

Sắc mặt Quý Anh Húc có chút âm lãnh, cô gái này trước mặt mọi người đã làm ra vẻ thất lễ, bây giờ lại có ý đem mọi chuyện xé ra to.

Tần Bội Bội bị hấn giáo huấn không dám nói thêm nửa tiếng, Nguyễn Thiên Yêu một bên im lặng không khỏi giật mình, không nghĩ người đàn ông này lúc răn dạy người khác cũng ác độc như vậy.

Quý Anh Húc nhủ mảy, ánh mắt có chút không kiên nhẫn liếc về phía người gây ra họa, nhưng đầu của nàng cúi thấp, làm hấn nhìn cũng không rõ lắm “Tiểu thư kia, nói chuyện với người khác mà cúi đầu thì thật không lễ phép.”

Nói giỡn sao, nàng lúc này như chuột gặp phải mèo, con gián gặp được khắc churong, cho dù thất lễ hay không thất lễ chính là chỉ nên cúi đầu, cơ bản cũng không biết lấy gì để phòng hộ.

Không được, lỡ đâu để hấn phát hiện chính mình... nếu không muốn lát nữa lại bị mắng đến thương tổn xương cốt, nàng vẫn là mau tránh.

Nàng giữ nguyên tư thế cúi đầu, hai tay đem tiền dâng lên trước mặt Quý Anh Húc “Tôi thật có lỗi, bởi vì đã phá hư tất chân quý giá của bạn gái anh, đây là một chút bồi thường của tôi, xin anh đừng cự tuyệt. Quấy rầy hai vị, tôi còn có việc xin đi trước, hẹn gặp lại.”

Nói xong một hơi, nàng nhanh chóng nhét tiền vào tay hấn, xoay người như chạy nhanh chóng chạy thoát, động tác chạy mau phăng phắt như đang có quỷ đuổi đằng sau.

Quý Anh Húc kinh ngạc nhìn số tiền trong tay, trên mặt tiền có nhiều nếp nhăn – tất cả đều là tờ 100 đồng, nhìn phía trước một người lão đạo chạy trốn, không phải đụng người khác cũng là đứng tới gần tù... .

Thật sự kỳ quái, cô gái kia vì sao lại sợ hấn như vậy ?

Nguyễn Thiên Yêu, lần sau trước khi ra cửa nhất định phải xem lịch, tránh gặp phải cái loại xui xẻo kia, nhất định buổi tối nàng sẽ gặp ác mộng.

Trời hội trường triển lãm rời đi, nàng liền trốn vào toilet tránh nạn, nghĩ đối phương chắc là sẽ không tìm nàng (thật ra từ đầu đến cuối người ta cũng đâu có tìm nàng), vừa lên lút ra khỏi toilet, một mình đi thang máy xuống mấy tầng lầu.

Cửa thang máy đóng lại, nàng nhẹ nhàng thở ra tự mình trấn an trái tim đã muốn ngưng đập vì đã kích. Ai da, chưa xem hết các mẫu trang sức đã phải rời khỏi, thật sự đáng tiếc nha...

Thật không nghĩ cô gái kia lại là bạn gái của Quý Anh Húc, tiêu chuẩn chọn bạn gái của hấn đúng là... cũng quá tệ nha !

Nhưng cũng là nỗi nào úp vung này, nếu là một thiên kim cử chỉ dịu dàng hào phóng, nói năng tao nhã chiết soát thì nàng sẽ nghĩ là hấn đáp hư con gái nhà người ta.

Ây da, nàng rốt cục suy nghĩ gì ? hấn muốn tìm bạn gái như thế nào thì cũng không quan hệ với nàng.

[Đỉnh] thang máy ngừng ở lầu hai mươi ba, cửa mở, một thân ảnh cao lớn đi vào.

Nguyễn Thiên Yêu giật mình... đây không phải Quý Anh Húc sao ? Vì sao hấn không ở hội trường lầu hai mươi tám, hay cùng bạn gái lên tầng thượng ăn cơm ? Vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở tầng lầu này ?

Nàng kích động nhìn quanh, không một ai, làm sao bây giờ ? Không có vật gì che chắn, muốn ra thang máy cũng không kịp nữa rồi, nàng tại sao lại xui xẻo như vậy a !

Quý Anh Húc bước vào thang máy, đối mặt với Nguyễn Thiên Yêu. Di, cô gái này sao nhìn có chút quen mắt...

“Tiểu thư, cô...”

Thấy hấn muốn cùng mình bắt chuyện, nàng vội vàng cầm lấy di động nhấn loạn, “Là Tiểu Nhã à ? Hôm qua chúng ta hẹn buổi chiều đi Starbucks uống cà phê, mình chút nữa sẽ đến, bạn đang ở chỗ nào đó ? Sao...vẫn còn ở nhà a ? không sao, bạn cứ từ từ mà trang điểm đi, mình đến đó trước chờ bạn...”

Nàng tự nói một đồng chuyện nhưng thật tế bên kia điện thoại không có người, trên thế giới cũng không có người nào tên gọi là Tiểu Nhã.

Nàng xoay người đem mặt quay vào vách tường thang máy . Thầm nghĩ khi thang máy đến lầu một nàng sẽ nhanh chóng thoát ra, không để mình cùng tên kia có cơ hội nói chuyện.

Quý Anh Húc cảm thấy tiếng nói kia thật quen tai...hấn đánh giá đối phương, vóc dáng gầy nhỏ, dáng người khô cằn, một mái tóc dài búi cao, khiến hấn liên tưởng đến Lý lão sư. Tư thế của nàng vừa buông xuống...A ha, chính là người kỳ quái vừa mới ở hội trường phá hư tất chân của Bội Bội. Bộ dạng lúc này của cô ta nhìn thật ám muội, đầu cũng đã muốn cúi đến bộ ngực rồi.

“Bạn không biết hôm qua ở quán là ai hát sao? Thật sự không thấy à ? Mình đây hát cũng được lắm mà...” Nguyễn Thiên Yêu thật sự muốn khóc, nàng đã hết đề tài để nói rồi, thang máy vì sao lại chưa tới vậy ? “Khụ khụ, bài hát kia là do mình hát, bài đó...A.”

Đột nhiên thang máy chuyển động dừng dộng, ánh đèn trên trần cũng chớp nháy không ngừng, tiếng ca tuyệt vời của nàng còn chưa hát ra, mà tiếng hét thét tại đã ra khỏi miệng.

Bởi vì bị mất trong tâm mà tay quơ loạn bên trong, thật khó mới có thể đứng vững, thang máy cũng trở nên bình thường. . . được rồi, đã bình an, cơ bản đã không còn động nữa.

“Tiểu thư, cô đối với ta yêu thương nhưng nhớ như vậy thật cũng không tốt lắm đâu.”

Nguyễn Thiên Yêu phục hồi lại tinh thần, phát hiện cả người mình đang dựa vào Quý Anh Húc, muốn ngẩng đầu nhận được ánh mắt cười nhạo của hắn, bỗng dưng hoảng hốt, lưng dựa sát tường.

Cùng hắn đối mặt nhìn nhau ba giây, đột nhiên nàng phát hiện có gì không đúng, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt làm ngơ nha.

Xảy ra chuyện gì với cô gái này ? hành động của nàng cũng thật kỳ lạ. Ánh mắt nhìn thấy di động của nàng rơi trên mặt đất, hắn nhặt lên đi đến đưa cho nàng.

Đến gần mới nghe được nàng đang không ngừng thì thảo tự nói “Đừng nhận ra tôi, đừng nhận ra tôi...”

Àn, cho nên hắn nên nhận ra nàng sao ? Có ý tứ, nhìn chăm chăm vào cái ót của nàng, đầu hắn chợt lóe lên một tia sáng, hắn nhớ tới nàng là ai, bóng dáng trong mưa kia làm cho hắn thật sự ấn tượng.

“Tiểu thư, di động của cô.”

Nguyễn Thiên Yêu hiển nhiên lại bị hắn làm hoảng sợ, ngoài ý muốn hắn lại đến gần mình nên cảm thấy kinh ngạc đến nỗi mở lớn miệng, ngây ngốc tiếp nhận “Cám ơn...”

“Tiểu thư, tôi nghĩ chúng ta đã bị kẹt trong thang máy.”

“Cái gì ?” nàng kích động, chạy nhanh đến cửa thang máy dùng sức gõ, “Bên ngoài có người không ? thang máy bị hư, nè bên ngoài có ai không ? mau giúp tôi ra ngoài.”

“Tôi nghĩ chỉ là một sự cố nhỏ, nhân viên sửa chữa sẽ nhanh đến thôi.” Quý Anh Húc nhìn thấy vẻ thất thố cùng vẻ mặt kinh hoàng của nàng, không giấu được nụ cười chế nhạo, “Không cần lo lắng, cô sẽ không chết được đâu, nơi này đã là lâu hai.”

Hắn vốn muốn cùng Bội Bội lên tầng thượng ăn cơm trưa, nhưng cô ta lại vì tắt chân bị hỏng mà chạy vào toilet, đến nửa ngày cũng chưa chịu ra.

Hắn vì vậy tự bỏ đi, trước khi vào thang máy hắn có một cuộc gọi của khách hàng, nhưng sóng điện thoại trong thang máy không tốt nên hắn tùy ý bấm một tầng lầu sau đó rời khỏi, đến bên hành lang nói điện thoại xong mới tiếp tục dùng thang máy đi xuống.

Nhưng không nghĩ lại gặp sự cố này, lại gặp một cô gái thú vị. Thật không hiểu nàng dùng điện thoại của nhà mạng nào mà sóng lại tốt như vậy, nàng có thể nói chuyện một hồi rất lâu ?

Nguyễn Thiên Yêu liếc một cái tỏ vẻ xem thường, nàng không sợ chết mà là sợ cùng với hắn ở chung một chỗ.

“Vị tiểu thư này, có phải chúng ta đã từng gặp qua ở đâu ?” Quý Anh Húc đánh giá nàng, một khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú, da dẻ trắng mịn, cái mũi cao xinh xắn, cái miệng nhỏ nhỏ, một đôi mắt xêch, nhìn thế nào cũng giống một nữ sinh mới ra trường.

Nàng run trong lòng, nhanh chóng lộ ra một nụ cười xấu hổ, “chuyện đó...vừa mới ở lầu hai mươi tám, tôi không cẩn thận làm hỏng tất chân của bạn gái anh.”

Trời ạ, giết nàng đi, vào lúc 16 tuổi nhìn thấy người này lần đầu tiên, nàng đã rất sợ hãi khi phải cùng hắn nói chuyện.

Quý Anh Húc vẻ mặt bình tĩnh như đã hiểu, “Khó trách thoát nhìn có chút quen quen, nhưng mà...” hắn tà mị hướng vào sát nàng thêm một chút, “Trước đó chúng ta chắc cũng có gặp qua.”

Đôi mắt khôn khéo gắt gao nhìn nàng, khoe miệng mỉm cười như ôm lấy và hòa tan nữ nhân.

Nguyễn Thiên Yêu lập tức chối cãi “Tiên sinh, anh nhận sai rồi, tôi có thể xác định trước đó chúng ta chưa hề gặp qua, có lẽ bộ dáng của tôi rất phổ biến, mọi người đều nói vậy.”

“Phải không ?” Hắn trực tiếp xuất chiêu “Không có lý nào, trí nhớ của tôi luôn rất tốt, cô có phải làm việc tại tập đoàn Hoàng Triều ?”

“Không có.” Nguyễn Thiên Yêu nhanh chóng cắt ngang, “Tôi khẳng định là anh đã nhận sai người.”

Đánh chết cũng không nhận là được rồi, dù sao nàng vẫn không muốn trong cuộc sống cùng hắn xuất hiện tại một chỗ.

Quý Anh Húc còn muốn nói, lúc này thang máy lại chấn động, bắt đầu đi xuống, đến lầu một, lúc cửa mở ra, bên ngoài đã có vài nhân viên sửa chữa.

“Hai vị không có việc gì chứ ? vừa rồi thang máy có chút vấn đề...”

“Anh Húc, em thật lo lắng cho anh, sau khi em chuẩn bị lại tắt chân gọi điện thoại cho anh đều bị chuyển sang hộp thư thoại, vừa đến đại sảnh lại nghe

nói thang máy bị kẹt, em thật lo anh sẽ xảy ra chuyện gì...” Tần Bội Bội nhào vào bên trong lòng soái ca, sờ sờ mặt hắn, không biết biểu hiện của nàng lúc này là “quan tâm” Hay là sẵn sàng.

Thừa lúc đông người, Nguyễn Thiên Yêu nhanh chóng ra khỏi thang máy, chạy như điên thoát khỏi tầm mắt của nam nhân kia.

Lúc Quý Anh Húc thật vất vả mới đem được cái vôi bạch tuộc kia đẩy ra. Muốn tìm kiếm cô gái mất xéch kia thì nàng đã biến mất không thấy tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tông Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Nghĩ tới nghĩ lui, Nguyễn Thiên Yêu quyết định từ chức.

Nếu tiếp tục làm việc tại Hoàng Triều, nguy hiểm của nàng nhất định sẽ càng lớn, tuy nói một viên chức nhỏ cơ hội nhìn thấy tổng tài thật như được trúng phần thưởng, nhưng ai có khả năng cam đoan cả đời này nàng không trúng thưởng phần thưởng đó đâu ?

Khi mới gia nhập tập đoàn Hoàng Triều, nàng có kí hợp đồng, tính kỹ thì bao gồm cả thử việc nàng đã làm được hai năm mười tám ngày, bây giờ từ chức hẳn là không vi phạm đâu ?

Nhân ngày chủ nhật, nàng đã soạn thảo một đơn xin nghỉ việc, thứ hai đến công ty. Vừa vào cửa lớn liền nhìn thấy Từ Trường Thịnh đang đứng nói chuyện với tiếp tân tại đại sảnh....

Nghĩ tới nghĩ lui, Nguyễn Thiên Yêu quyết định từ chức.

Nếu tiếp tục làm việc tại Hoàng Triều, nguy hiểm của nàng nhất định sẽ càng lớn, tuy nói một viên chức nhỏ cơ hội nhìn thấy tổng tài thật như được trúng phần thưởng, nhưng ai có khả năng cam đoan cả đời này nàng không trúng thưởng phần thưởng đó đâu ?

Khi mới gia nhập tập đoàn Hoàng Triều, nàng có kí hợp đồng, tính kỹ thì bao gồm cả thử việc nàng đã làm được hai năm mười tám ngày, bây giờ từ chức hẳn là không vi phạm đâu ?

Nhân ngày chủ nhật, nàng đã soạn thảo một đơn xin nghỉ việc, thứ hai đến công ty. Vừa vào cửa lớn liền nhìn thấy Từ Trường Thịnh đang đứng nói chuyện với tiếp tân tại đại sảnh.

Nàng không suy nghĩ nhiều đi qua, Từ Trường Thịnh vừa xoay người lại, nàng thuận thể nói “Trưởng phòng, tôi có chút việc muốn cùng nói với anh một chút.”

“Sao ? Tiểu Yêu có chuyện gì à ?” Từ Trường Thịnh đã gần 50 tuổi, tính tình khá tốt, ở tập đoàn Hoàng Triều làm việc gần 20 năm, nghe nói khi trẻ đã giúp công ty lập công không ít, nhưng tuổi càng lớn ý tưởng càng ít, dần dặt bộ phận thiết kế thật là lực bất tòng tâm.

Nguyễn Thiên từ túi xách lấy ra đơn xin từ chức, đưa tới trước mặt hắn “Chuyện là... tôi muốn từ chức, đây là đơn từ chức của tôi.”

Hắn khó hiểu nhìn nàng, “Tại sao lại từ chức ? cô làm việc ở đây không vui sao?”

“Không phải, tôi cảm thấy tốt lắm, nhưng nhà tôi có việc, cho nên...”

Nàng xấu hổ, “Trưởng phòng, tôi hy vọng sau tháng này sẽ kết thúc công việc.”

“Trong nhà có chuyện gì ? có cần tôi giúp đỡ không?” Từ Trường Thịnh lại hỏi

“Cám ơn trưởng phòng.” Nàng đáp lại áp ứng “Chuyện nhà của mình tôi có thể tự giải quyết...”

Đang nói, từ cửa lớn công ty đi vào một thân ảnh cao lớn, nàng linh mẫn nhìn đến diện mạo của đối phương, nháy mắt, nàng cứng ngắc nhìn về phía trưởng phòng, “Chúng ta có thể quay về phòng làm việc được không ?”

Từ Trường Thịnh có chút khó hiểu nhìn nàng, “Tiểu Yêu, sắc mặt sao lạ khó coi như vậy?”

Nàng thật hối hận, chuyện từ chức có thể đợi về phòng rồi nói cũng được mà, còn trưởng phòng lại lấy chuyện từ chức của nàng hỏi lui hỏi tới, nàng nghĩ muốn từ chức không phải đơn giản sao ?

“Không có gì, tôi chỉ là cảm thấy...” Mắt nhìn thấy Quý Anh Húc đến gần, viên chức hai bên đã xoay người làm lễ “Tổng tài, chào buổi sáng.”

Nàng xoay người, đưa lưng về phía hắn, đã nói ở cùng một mái hiên, làm sao không chạm mặt, nàng muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề từ chức.

“Tiểu Yêu, thân thể không thoái mái cũng nên đi bác sĩ khám qua một lần.” Từ Trường Thịnh dặn dò.

“Thân thể của tôi rất tốt, trưởng phòng, đã đến giờ làm việc, ta lên lầu trước...”

“Ừm, nhưng mà vấn đề từ chức của cô, tôi có chút lo lắng, bây giờ tìm việc rất khó, đãi ngộ giống như Hoàng Triều thật khó kiếm, gần đây công ty lại kí rất nhiều dự án hợp tác, thu không ít đơn đặt hàng, đến cuối năm còn có thể có tiền thưởng...”

Hắn oang oang nói không ngừng, khiến cho Quý Anh Húc chú ý.

Từ Trường Thịnh đang nói giữa chừng, thấy hắn đang nhìn về phía mình liền mỉm cười, “Tổng Tài, buổi sáng tốt lành.”

“Sớm” bắt quá ánh mắt của Quý Anh Húc vẫn là chăm chăm về phía cô gái đưa lưng về phía mình, tấm lưng kia thật sự nhìn rất quen mắt, hắn vốn định đi tới thang máy chuyên dụng của mình, nhưng đi nửa đường lại quay lại.

“Tôi hình như vừa nghe thấy hai chữ từ chức. Ai muốn từ chức?”

“Dạ, là nhân viên phòng tôi...” Từ Trường Thịnh một phen kéo Nguyễn Thiên Yêu đang liều mình muốn tách khỏi, “Tiểu Yêu, nếu cô có khó khăn, có thể nói với Tổng tài, tuần trước phòng kế hoạch có một nhân viên vì bị u não, tổng tài vì sợ hắn không đủ tiền thuốc men đã cố ý kêu tài vụ cho người kia mượn năm mươi vạn tiền mặt...”

Sau khi làm cho Nguyễn Thiên Yêu cùng Quý Anh Húc chính thức đối mặt, nàng có thể nhìn rõ một chút kinh ngạc trên mặt hắn, tiếp sau một giây, cánh môi hắn hiện lên một chút tà khí quỷ dị.

Khuôn mặt nhỏ của nàng phỉếm hồng, xấu hổ đến không thể thở, tay xiết chặt đơn xin từ chức, đưa qua cũng không được mà lấy lại cũng không được.

“Ách... Tổng... tổng tài sớm!” Nàng giống như học sinh tiểu học gặp hiệu trưởng nói chuyện góc vuông 90 độ, sau đó đem đơn từ chức đưa lên trước mặt trưởng phòng, “Cài này... trưởng phòng, đơn xin từ chức này...”

Quý Anh Húc thình lình đoạt lấy đơn từ chức, nhìn tên ký ở phía trên, “Thì ra cô tên Nguyễn Thiên Yêu.”

“Dạ, đúng vậy tổng tài.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

“Bây giờ còn dám nói cô không biết tôi?”

Cô gái này rốt cục đang làm gì? Trước đó hắn cũng không hiểu nàng đã gây ra lỗi gì mà năm lần bảy lượt thấy hắn liền trốn, rõ ràng xem hắn như bệnh dịch, cảm giác này thực sự là siêu khó chịu.

Từ nhỏ đến lớn, mỹ nhân đối với hắn thật sự rất có mị lực, nhưng cô gái này lại thật buồn cười, không phải không thèm nhìn hắn mà vừa tìm được cơ hội liền chuẩn mắt.

Nguyễn Thiên Yêu đỏ mặt, bên trong đôi mắt xéch đều là sợ hãi, “Hơi chút... hơi chút quen mắt.” Nói xong, nàng nhanh gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào gương mặt đẹp đến bức người của hắn.

Quý Anh Húc nhăn mi lại, bị nàng làm cho thật sự muốn cười. “Từ trưởng phòng, đây là nhân viên muốn từ chức sao?”

“Đúng vậy tổng tài.”

“Lý do?”

“Cô ấy nói gia đình có việc...”

“Tôi muốn kể lại lý do, không phải lý do.” Tuy rằng người nói với hắn là Từ Trường Thịnh, nhưng ánh mắt lại chỉ nhìn vào Nguyễn Thiên Yêu, ngón tay bất an của nàng nắm lấy vạt áo, xem ra bị hắn làm cho sợ không nhỏ, hắn không khỏi vuốt vuốt cằm, hắn đáng sợ như vậy sao?

“Việc này...” Từ Trường Thịnh nhìn về phía Nguyễn Thiên Yêu, “Tiểu Yêu, nhà cô cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Di... di dân...” Nàng thuận miệng bịa chuyện. Thần a, mau làm cho tên kia biến mất đi.

“Dời đi đâu?” Quý Anh Húc truy hỏi.

“A, là... là... Canada.” Trong đầu nàng chợt nhớ ra tên một quốc gia.

“Vậy sao? Bên kia có người thân sao?”

“Đúng vậy.” Việc này cũng xem như không phải nói dối.

“Hộ chiếu làm tốt chưa ?” Hấn tiến sát từng bước.

Nàng lắc đầu, tiếp theo lại nhanh chóng gật gật, sửa lời nói “đều làm tốt rồi.”

Hấn thật hứng thú nhìn nàng nói dối lại liếc mình che dấu khuôn mặt nhỏ, vừa định mở miệng trêu chọc nàng, di động đột nhiên vang lên.

Hấn xoay người tiếp điện thoại, thái độ chuyển sang nghiêm túc, “...chuyện này tôi đã biết, tôi sẽ phái người đi Seoul, bên kia sẽ có người tiếp đãi...”

Hấn nghe di động, lại nhìn Nguyễn Thiên Yêu cùng Từ Trường Thịnh làm một động tác tay, muốn họ trước nên đi lên lầu làm việc.

Nhìn Quý Anh Húc cầm di động đi về thang máy chuyên dụng, Nguyễn Thiên Yêu hít mạnh từng hơi từng hơi.

Thật sự là bị thống khổ dày vò, xem ra từ chức chính là việc nàng nhất định phải làm.

“Cái gì ?” Bên trong phòng Từ Trường Thịnh trưởng bộ phận thiết kế, khó có thể được nghe tiếng kêu sợ hãi của kẻ nhát gan Nguyễn Thiên Yêu, “Trường phòng, vì sao lại như vậy ?”

Ngày hôm sau, vừa lên phòng, Nguyễn Thiên Yêu đang chờ đợi sự phê duyệt của thủ trưởng về lá đơn xin nghỉ việc nên khẩn cấp vào phòng thủ trưởng để nghe kết quả.

Không nghĩ trưởng phòng lại quăng cho nàng một xấp văn kiện, bên trên liệt kê hàng loạt các điều kiện hà khắc đến nỗi nàng há hốc mồm.

Nếu nàng muốn từ chức, chẳng những cắt một nửa tiền lương tháng này, trên hồ sơ lại ghi vì công tác không đủ nhiệt tình mà bị sa thải, nàng còn phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng là một trăm ngàn nhân dân tệ.....

“Cái gì ?” Bên trong phòng Từ Trường Thịnh trưởng bộ phận thiết kế, khó có thể được nghe tiếng kêu sợ hãi của kẻ nhát gan Nguyễn Thiên Yêu, “Trường phòng, vì sao lại như vậy ?”

Ngày hôm sau, vừa lên phòng, Nguyễn Thiên Yêu đang chờ đợi sự phê duyệt của thủ trưởng về lá đơn xin nghỉ việc nên khẩn cấp vào phòng thủ trưởng để nghe kết quả.

Không nghĩ trưởng phòng lại quăng cho nàng một xấp văn kiện, bên trên liệt kê hàng loạt các điều kiện hà khắc đến nỗi nàng há hốc mồm.

Nếu nàng muốn từ chức, chẳng những cắt một nửa tiền lương tháng này, trên hồ sơ lại ghi vì công tác không đủ nhiệt tình mà bị sa thải, nàng còn phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng là một trăm ngàn nhân dân tệ.

Từ Trường Thịnh đối mặt với sự khó hiểu của nàng chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bảo, “Việc kia...Tiểu Yêu nha, thật ra ở công ty làm cũng tốt lắm, vì sao nhất định phải đi ? Nếu muốn đi dân đi Canada, thì chờ lại một khoảng thời gian vẫn có thể đứng không?”

Hấn cũng rất bất đắc dĩ, buổi chiều hôm qua đột nhiên nhận được điện thoại trực tiếp của lãnh đạo, nói với hấn nếu Nguyễn Thiên Yêu muốn từ chức thì giao văn kiện này lại cho nàng.

Hấn chỉ là cấp dưới, đương nhiên cũng không dám hỏi nhiều mặc dù hấn tò mò đầy mình.

“Trưởng phòng” Nguyễn Thiên Yêu vẻ mặt đau khổ, “Hai điều kiện trước tôi có thể chấp nhận, nhưng mà muốn tôi bồi thường một trăm vạn...đây cơ bản là ép buộc, tôi đây rõ ràng đã công tác được hai năm”

“Đây là mệnh lệnh của tổng tài, nếu người có gì bất mãn, có thể tự mình trực tiếp đến văn phòng của tổng tài để nói chuyện.”

“Cái gì ?” Nàng lại khiếp sợ. Quả nhiên tất cả đều là tên Quý Anh Húc kia giờ trò quỷ.

Tên keo kiệt này! Nàng cùng lắm chỉ làm hồng tất chân của bạn gái hấn, có cần chính nàng như vậy không ? Chỉ biết rời xa hấn thật chính xác....Nếu nàng có thể, nàng hy vọng có thể cách xa, không chính là cách rất xa hấn.

Nghĩ vậy, nàng càng khó bình tĩnh, càng nghĩ càng giận, dù sao cũng đã tính nghỉ việc, vậy cũng không còn việc gì phải cam ky, nàng thờ phỉ phỉ đi vào thang máy đi thẳng lên văn phòng của tổng tài.

“Đình.” Thang máy mở ra, liền nhìn thấy tiểu thư thư ký nhìn nàng với biểu tình nghi hoặc.

“Tôi muốn gặp tổng tài.” Nàng khuôn mặt tức giận, tay cầm chặt cái văn kiện chết tiệt kia.

“Xin hỏi tiểu thư họ gì ?”

“Tôi là Nguyễn Thiên Yêu, là tổng tài nói tôi có thể trực tiếp đến gặp hấn.”

“Thì ra chị là Nguyễn Thiên Yêu a !” Thư ký bỗng nhiên hiểu rõ, thì ra sang nay tổng tài muốn mình đưa một tập văn kiện đến bộ phận thiết kế chính là đưa cho người này. “Mời cô chờ một chút, tôi gọi điện thoại xin chỉ thị của tổng tài.”

Nàng gọi một cuộc điện thoại, nhưng đợi lâu vẫn không có người nghe.

Thư ký khẽ nhún hai hàng chân mày, “Không đúng nha, tổng tài sau khi đến công ty còn chưa có đi ra ngoài.”

Nàng đứng dậy đẩy cửa ban công, chỉ thấy bên trong trống tuếch, Nguyễn Thiên Yêu cũng đi theo vào. Oa ! không nghĩ tới văn phòng tổng tài lại có đủ thứ...bất quá, nơi này lớn cũng kẹ, nàng đang muốn tìm Quý Anh Húc để lý luận, đừng nên nhìn gian phòng lớn của người ta mà diệt đi uy phong của mình... về mặt thư ký khó xử, “Tôi đoán, có thể tổng tài đang nghỉ tại phòng nghỉ ngơi...”

“Tôi vào tìm hần.” Vừa mới đi làm thôi, nghỉ ngơi cái gì?! Hừ, hôm nay dù thế nào cũng phải cùng Quý Anh Húc nói chuyện cho rõ, không thể lại bỏ qua...Nàng khí thế thực can đảm.

Nói xong, cũng không để thư ký ngăn cản, nàng tự bước vào phòng trong, dò xét cánh cửa, vừa mở ra, quả nhiên là một gian phòng nghỉ có sofa, tuy rằng diện tích không lớn, nhưng trang trí rất đẹp, nhưng mà vẫn là không có người.

Nàng đi ra ngoài, thoáng nhìn có một căn phòng khác, nàng không chút nghĩ ngợi, lập tức đi qua, cả một tiếng cũng không gõ, trực tiếp đẩy cửa ra, không biết được rằng xuất hiện trước mắt nàng là một cảnh tượng suýt nữa đem nàng hù chết, “Oa!”

Chỉ thấy Quý Anh Húc đang đứng bên bồn tiểu, lúc cửa bị đẩy ra, hần cũng bị hoảng sợ.

“Muốn chết! tôi không thấy gì, tôi không thấy gì!” Nguyễn Thiên Yêu lấy tay che mắt.

Hần thấy rõ ràng người đến là ai, biểu tình trên mặt không biết là nên khóc hay nên cười.

“Tiểu thư, làm ơn một chút, bị bồn tiểu che khuất, cô cái gì cũng đâu có nhìn thấy, đúng không?”

Hần cũng vừa lúc giải quyết xong, bình tĩnh sửa sang lại dung nhan, đi đến bồn rửa tay.

Nghe được tiếng nước, Nguyễn Thiên Yêu mới dám chậm rãi hé mở các khe ngón tay, nhìn thấy hần “một thân” bình thường, lúc này mới dám nhẹ nhàng thờ ra.

Quý Anh Húc nhìn nàng nói, “Không nghĩ cô là loại con gái háo sắc như vậy, cư nhiên có dám lược rình nam nhân đang...”

“Tôi mới không có.” Nàng vội vàng biện hộ cho mình, ánh mắt không cẩn thận chạm phải ánh mắt tà khí có chút trêu chọc của hần, theo bản năng nàng có kinh hoàng một chút trong lòng.

Gương mặt kia dù đã qua nhiều năm, độ tuổi mỹ chỉ có tăng chứ không giảm, đều khiến nữ nhân không thể chống đỡ được a...Muốn chết, muốn chết, Nguyễn Thiên Yêu, tình lại một chút, đây không phải là lúc hoa mắt, đừng quên chủ nhân của gương mặt đó là một kẻ độc tài hung ác.

Nàng liếc mắt, bỏ qua một bên, “Tôi...tôi tới là tìm anh nói chuyện.” Nàng cầm văn kiện trong tay giơ lên trước mặt hần, “Trưởng phòng nói đây là mệnh lệnh của anh, tôi thực sự không hiểu, vì sao tôi muốn từ chức lại còn phải bồi thường công ty một trăm vạn?”

“Nha ?!” Quý Anh Húc xoay người đi ra khỏi toilet, hướng vào văn phòng, vẻ mặt như là giải quyết việc công, “Bởi vì cô vi phạm hợp đồng đã ký, nên phải bồi thường tiền hợp đồng.”

“Tôi vi phạm?” Nàng khẽ nói, “Tôi ở Hoàng Triều công tác đã vượt quá hai năm, hơn nữa từ lúc công tác đến bây giờ cũng chưa vi phạm việc gì quá lớn...”

“Kỳ hạn kết thúc hợp đồng còn chưa tới.”

“Làm sao có thể? tôi vào công ty ngày 26 tháng tư năm... , hiện tại đã là 28 tháng tư năm...”

Nhìn bộ dạng giải thích của nàng, hần thật sự muốn cười to, chỉ là cố nhịn, cố ý nghiêm khắc hỏi lại, “Cô quên ba tháng thử việc sao?”

“Thử...thử việc?” Nguyễn Thiên Yêu sững sốt một hồi lâu, cái miệng nho nhỏ nhịn không được mà tạo dáng hình chữ o

Cái vẻ ngu ngốc này lại làm cho hần kích động muốn đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Cái miệng nho nhỏ, hai cánh môi phồng hồng, ẩm ướt mềm mại, rất nhỏ, nhưng lại cũng rất đáng yêu.

Không biết nếu nuốt cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu đó vào miệng, hương vị không biết có thực ngọt hay không?

Nghĩ đến đây, hần ngẩn ra, chính mình lại đối với nữ công chức không quen biết này sinh cảm xúc sao?

Hần ho khan vài tiếng che dấu ý tưởng đột ngột kia, “Tóm lại, quy định công ty chính là như vậy, thử việc ba tháng không được tính trong thời gian quy định của hợp đồng.”

“Nhưng mà...” Nàng chưa từ bỏ ý định nói, “Nhưng vấn đề của tôi là muốn di dân điCanada...”

“Làm trò.”

Quý Anh Húc thình lình xoay người, Nguyễn Thiên Yêu bất ngờ không kịp phòng bị, cái đầu dúi vào trước ngực hắn, đụng phải vòm ngực rắn chắc của hắn làm mũi nàng bị đau, nàng vuốt vuốt cái mũi kêu “Nha ô” một tiếng.

Bộ dáng đáng yêu của nàng làm hắn không khỏi bật cười, bàn tay to giữ chặt khuôn mặt của nàng, “Cô không sao chứ?”

Hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của hắn lập tức xông vào mũi, làm cho tim nàng có chút kinh hoàng, không chỉ vậy nàng sợ tới mức lui về phía sau vài bước, ánh mắt hỗn độn, “Anh, anh làm gì đột nhiên dừng lại...”

“Bởi vì cô nói dối.” Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt chột dạ của nàng, “Di dân đi Canada là lý do, thật ra cô muốn tránh tôi đúng không?”

Nhìn thấy ánh mắt né tránh của nàng, hắn có thể khẳng định.

Tuy rằng không biết vì sao nàng muốn trốn tránh mình, cũng không nhớ rõ hai người từng có quan hệ gì, bất quá hắn sẽ tự tìm đáp án.

“Tôi... tôi làm gì phải né tránh anh?” Nguyễn Thiên Yêu trả lời yếu ớt, người này thật quá tinh ranh đi, có nhận ra mình là học muội thời trung học không?

“Vậy thì phải hỏi cô rồi.” Hắn nhìn đáng vẻ như chuột của nàng, “Nếu không lần trước ở trước cửa công ty, tôi liệu mình gọi cô, vì sao cô không quay đầu lại?”

Chính là vào ngày đó, hắn chỉ muốn mượn ô của nàng che đỡ một lúc, kết quả là cô gái này càng đi càng nhanh, còn hắn toàn thân ướt đẫm, chật vật không thôi.

Lại nói, công chức tại Hoàng Triều có ai dám không mua ô dùm hắn, hắn lại trải qua chuyện thú vị như vậy, nhất thời nửa khắc cũng rất khó quên được.

“Anh đang nói cái gì? Tôi nghe không hiểu.” Nàng giả ngu.

“Là thật nghe không hiểu hay giả nghe không hiểu?” Hắn khôn khéo, ánh mắt như giữ chặt khuôn mặt nhỏ của nàng, “Ngày đó trời mưa, cô đi phía trước tôi, mặc cho tôi không ngừng hô lớn mỹ nữ quay đầu lại một chút, nhưng cô như có quỷ đuổi sau lưng, liệu mình chạy về phía trước...”

“Người nào có gọi mỹ nữ quay đầu lại một chút sao, ngày đó rõ ràng anh nói tóc tôi giống lông chim, còn dùng tiếng Anh thô tục mắng người...A!” Nàng nói tới đây, vội vàng che miệng, khuôn mặt đỏ lên, thấy hắn càng cười càng đắc ý, lúc này mới biết chính mình không đánh đã tự khai, thật sự là mất mặt chết được.

Quý Anh Húc như một con mèo bắt được con chuột, cười xấu xa, “Còn dám nói cô không quen tôi, năm lần bảy lượt giả vờ không quen, tôi thật hoài nghi động lực thực sự làm cho cô chạy trốn tôi.”

Hắn ác bá, ngón tay vuốt cằm nàng, “Đầu tiên là ác độc đem thủ trưởng một mình đứng trong mưa không quan tâm, lại xông vào toilet muốn quấy rối tình dục tôi, chỉ cần vào hai tội này cũng đủ để cô phải chịu phạt.”

Tội danh trong mưa nàng có thể miễn cưỡng thừa nhận, nhưng quấy rối tình dục?? Oan uổng nha, nhưng nàng cũng không thể không thừa nhận chuyện sau là được rồi???

Hắn dường như chọc nàng thành nghiện. Tay buông cằm nàng, xoay người đến bàn làm việc, ngồi vào chiếc ghế da sang trọng, khoanh tay, bày ra khuôn mặt thiếu gia ác bá, “Muốn từ chức sao? Bỏ hợp đồng một trăm vạn, lại bồi thường tổn thất tinh thần của tôi ba trăm vạn, như vậy tôi sẽ để cho cô quang vinh rời khỏi Hoàng Triều.”

“Cái gì? Còn muốn ba trăm vạn?” Nguyễn Thiên Yêu bị hắn chọc cho tức giận muốn chửi người, “Quý Anh Húc, anh là cố ý nhắm vào tôi!”

Xong! Bây giờ nàng đã hiểu cái gì kêu là “chết đi sống lại.” dù sao cũng chỉ có con đường chết, nàng bây giờ rõ ràng bất cứ giá nào cũng phải mang cái tên khắc tinh của nàng, cảm giác này thật sự thích ngáy người.

Nhưng giây tiếp theo, nàng lại nhớ tới lập trường của một con gà chiến bại, bởi lẽ Quý Anh Húc căn bản không coi lời của nàng ra gì.

Hắn nhún vai, “Đúng vậy, tôi chính là cố ý nhắm vào cô, như vậy thì thế nào?” Hắn chớp mắt nhìn nàng xấu xa, “Có bản lĩnh thì đi kiện tôi đi, tôi không có ý kiến.”

Bộ dạng xấu xa của hắn lúc này so với hình ảnh hội trưởng nghiêm khắc thật giống nhau, là nàng nhớ lầm sao? Trong ấn tượng thì cái hội trưởng nghiêm khắc đáng sợ kia có xấu không?

Nguyễn Thiên Yêu thật sự hoang mang, nàng có cảm giác, hắn ta thật ra không có ác ý, chỉ là giống như chủ nhân đang đùa yêu với con mèo nhỏ...Đội chút, nàng suy nghĩ cái gì vậy? Hắn là chủ nhân, là hắn yêu mèo, nhưng nàng không phải là mèo của hắn.

Quên đi, cùng lắm thì không chối từ thôi, cùng lắm về sau, nàng tận lực tránh xa hắn là được rồi.

Nàng hằm hừ xoay người muốn rời khỏi, Quý Anh Húc dường như lấy việc trêu đùa nàng sinh nghiện, cảm thấy chưa đủ lại chậm rãi lạnh nhạt mở miệng,

“Nếu cô đã chuẩn bị từ chức, nhớ phải viết một lá đơn xin chính thức từ chức, trong đó câu văn phải đúng, không được có lỗi chính tả. Còn nữa, đừng quên hai tay dâng cho tôi bốn trăm vạn.”

Tức chết rồi ! thực sự là tức chết rồi!

Thời điểm đến trường bị hấn khi dễ đến nỗi không dám ngẩng mặt nhìn người, nay đi làm lại bị hấn đập dưới chân, ngay cả muốn từ chức cũng khó hơn lên trời.

Kiếp trước nàng rốt cục tạo nghiệt gì ? tại sao kiếp này lại gặp phải một tên như hấn.

Đến giờ tan tầm, di động vang lên, nhìn một cái biết mẹ gọi đến, nàng có chút không yên lòng.

Mẹ nàng trong điện thoại quở trách nàng vì sao thật lâu không gọi điện thoại về cho bà, còn mắng nàng là con gái bất hiếu, nàng nghe tai trái ra tai phải.

Vừa thất thần, trong đầu nàng có chút mặc danh kỳ diệu hiện lên khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Quý Anh Húc, trên thực tế, hôm nay nàng cả một ngày không dưới ba lần bị cái khuôn mặt suất kia tập kích.

Nàng không biết bao nhiêu lần trầm mê, có cảm giác bàn tay hấn sờ lên mặt, tay hấn nhẹ nhàng khoan khoái, không có mùi mồ hôi, hương vị làm người ta mê muội, cũng làm cho nàng hai má đỏ ửng....

Đến giờ tan tầm, di động vang lên, nhìn một cái biết mẹ gọi đến, nàng có chút không yên lòng.

Mẹ nàng trong điện thoại quở trách nàng vì sao thật lâu không gọi điện thoại về cho bà, còn mắng nàng là con gái bất hiếu, nàng nghe tai trái ra tai phải.

Vừa thất thần, trong đầu nàng có chút mặc danh kỳ diệu hiện lên khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Quý Anh Húc, trên thực tế, hôm nay nàng cả một ngày không dưới ba lần bị cái khuôn mặt suất kia tập kích.

Nàng không biết bao nhiêu lần trầm mê, có cảm giác bàn tay hấn sờ lên mặt, tay hấn nhẹ nhàng khoan khoái, không có mùi mồ hôi, hương vị làm người ta mê muội, cũng làm cho nàng hai má đỏ ửng.

Mẹ nàng vẫn như cũ, niệm liên tục không yên. Từ lúc ba nàng qua đời, sau khi mẹ tái giá, nàng cũng không muốn làm con gái riêng của mẹ, mười tám tuổi sau khi đậu đại học nàng liền chuyển ra ngoài tự lập cho tới bây giờ đã nhiều năm như vậy vẫn cố bảo trì khoảng cách với gia đình, cũng không muốn cho người khác biết nàng cùng với gia đình kia có quan hệ. Cuộc sống của nàng bây giờ thật tốt, một người vô ưu vô lo, chỉ là ngẫu nhiên nhớ tới thời trung học, một đoạn chuyện cũ không xong....Ai, gương mặt mang theo nụ cười xấu xa của Quý Anh Húc lại xông vào trí óc nàng, bộ dạng tà ác của hấn cũng thật mê người...Ách, là đủ làm cho người ta chán ghét...Nàng lắc đầu, muốn vứt Quý Anh Húc ra khỏi thế giới của mình,nàng có một loại dự cảm, nếu nàng không sớm rời khỏi tập đoàn Hoàng Triều , chỉ sợ sẽ hậu hoạn vô cùng.

Không biết mẹ nàng còn nói gì, nàng không chú ý trả lời lộn xộn.

Sau khi tan tầm, nàng thu thập đồ đạc đi đến trạm xe buýt, tinh thần rất không phấn chấn, về mặt cực kỳ ủ rũ, cảm thấy tiền đồ thật quá thảm hại. Ai, từ không được chức, nàng hiện tại rốt cục nên làm gì bây giờ.... “Bá bá ! bá bá!”

Đột nhiên truyền đến một tiếng chói tai, nàng kinh hãi nhìn quanh, phát hiện nàng đang đi trên kẻ vạch trắng dành cho người đi bộ nhưng cột đèn đã hiện lên đèn đỏ.

Đối với nàng nhìn coi là một chiếc xe Porsche màu bạc, chủ xe mang một chiếc kính râm, người mặc một bộ đồ đen, thoát nhìn khoảng 26, 27 tuổi, suất rồi tỉnh rồi mù.

Đối phương cũng không ngại đèn xanh, nhảy xuống xe chạy đến trước mặt nàng.

“Quả nhiên không nhận sai. Hi, học muội, còn nhớ rõ anh không ?” Chủ xe tiêu sái lấy đi cặp kính râm, lộ ra một gương mặt tuấn tú biểu tình đang gặp may mắn, cười thật to mang theo âm áp.

Nguyễn Thiên Yêu sợ run một hồi lâu, không thể tin được, vươn ngón tay trỏ, “Niếp...Niếp Nhĩ Hạo?” Nàng đương nhiên không quên nhân vật này, hội phó hội học sinh trường trung học Anh Triết là người có thể so trình độ gần bằng Quý Anh Húc.

“Thật khéo, ngày đầu tiên về nước lại gặp được trung học học muội, đang đi đâu ? anh lại gặp được em”

Nguyễn Thiên Yêu không biết mình như thế nào bị Niếp Nhĩ Hạo mang đến quán bar, trên thực tế từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ đến những nơi như vậy.

Ở trạm xe buýt nàng bị kéo lên xe, vốn là hấn muốn đưa nàng về nhà, nhưng trên đường hấn lại đề nghị mời nàng ăn cơm, nàng đương nhiên ngượng ngùng cự tuyệt, nhưng phó học trưởng cũng thật nhiệt tình nói thẳng hai người nhiều năm không gặp mời ăn cơm là việc hấn phải làm.

Lúc ăn bữa tối, hấn lại nói về chuyện rượu cocktail, làm nàng tò mò, hấn không nói hai lời liền đem nàng đến quán bar.

, , mỗi dạng đều một ly, sau khi nhấp nháp, men rượu bắt đầu phát tác, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, từ một người không hướng ngoại, nàng phóng to lá gan cùng Niếp Nhĩ Hạo nhớ lại nhiều kỉ ức thời trung học....

“...Anh cũng không biết, có lúc tôi cũng sùng bái anh, bộ dạng suất lại rất lễ phép , thành tích tốt, lại là hội phó hội học sinh quả thực là hoàng tử bạch mã.” Nàng nâng chén rượu uống một ngụm, đầu càng lúc càng lan man.

Niép Nhĩ Hạo mỉm cười nhìn nàng,” Vậy muội có hay không thăm mền tôi ?”

“Ngô...cách!” nàng vừa muốn nói chuyện vừa đánh cách vào ly rượu, “ Không có nha, thân phận hội phó chói mắt như vậy cho dù có thăm mền cũng không đến phiên tôi, anh là người trong lòng của rất nhiều nữ sinh, tôi...tôi có cái gì mà dám thích ?”

Nàng đột nhiên nhú mày, vẻ mặt khó chịu, “bất quá nói đến hội học sinh của các người, ghét nhất là cái tên Quý Anh Húc , đúng là đồ hội trưởng chó má, chỉ biết mắng người, còn nói người ta không đủ IQ sẽ bị nằm trong phòng thí nghiệm mà từ từ nghiên cứu...còn nữa, cho dù tôi thực ngốc, nhưng tại sao anh làm gì cũng bị loại người này mắng?”

Niép Nhĩ Hạo khẽ nhú mày, có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm cô nàng đang say đến mờ mịt. Ha ! ...sự tình bắt đầu trở nên thú vị đây.

Lúc này ngoài quán bar bước vào một người, nhìn thấy đối phương, Niép Nhĩ Hạo đem Nguyễn Thiên Yêu nâng dậy, “Có người đến tiếp cô.”

“ Cái gì a ?” Nguyễn Thiên Yêu hai mắt đầy sương mù, bóng người bốn phía đều biến thành thật nhiều cái.

Niép Nhĩ Hạo không trả lời nàng, nhìn người mới đến tươi cười nói, “ Mày đến chậm.”

Quý Anh Húc ngón trở quay chìa khóa xe, “ Vừa có cuộc họp cổ đông, nhận được điện thoại của mày thì cũng đến liền.” Hắn dùng cảm hát về phía Nguyễn Thiên Yêu đang say lúy túy, “ Đã điều tra ra chân tướng chưa ? vì sao cái công chức nhỏ này lại chạy trốn tao như rắn rết ?”

Niép Nhĩ Hạo là bạn bè cũng là cấp dưới của mình, sau khi hắn về nước, Nhĩ Hạo ở lại nước ngoài xử lý công việc giao tiếp của công ty.

Mà Niép Nhĩ Hạo sau khi kết thúc công tác nước ngoài, việc đầu tiên khi về nước được thủ trưởng giao cho là điều tra động cơ trốn tránh thủ trưởng của một công chức tên Nguyễn Thiên Yêu.

Hắn không cần tốn nhiều sức lực điều tra liền biết được nàng chính là trung học học muội, lại thêm vài chén rượu, mọi việc đều rõ ràng.

Niép Nhĩ Hạo cười thoải mái, “Khi tao nhận được email của mày còn tưởng rằng cô gái này là ba đầu sáu tay gì, hóa ra lại chính là trung học học muội của chúng ta.”

“Cái gì ? học muội ?” Quý Anh Húc la lớn làm cho Nguyễn Thiên Yêu giật mình sắp té nhào xuống đất, thân hình mềm mại vững vàng tựa vào trong lòng hắn.

“ Mày thật sự là quý nhân hay quên việc, mày không nhớ sao ? Lúc trước chúng ta biểu diễn một vở kịch thất bại nguyên nhân là vì vị học muội này quên lời thoại, mày lại đem nàng đến văn phòng mắng người ta đến thiếu điều lấy chết mà tạ tội.”

“ Tao từng hung dữ với nàng ?” khó trách nàng nhìn thấy mình lại như nhìn thấy diêm vương...Thình lình, Nguyễn Thiên Yêu bị ôm trong lòng phun ra, “ Nôn...” toàn bộ phun lên người hắn, sắc mặt hắn nhất thời khó coi vô cùng, “ Nè, cô kia, không biết uống đừng uống, thôi quá.”

Niép Nhĩ Hạo cười đến khoa trương,” Hiện tại mày muốn cô ấy làm sao bây giờ ?”

“Lãng trí xử tử, thuận tiện ném ra khỏi trái đất, tao thề tao sẽ làm như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hưu Điện Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Nguyễn Thiên Yêu mở mắt ra vì ánh mắt trời quá chói làm cho nàng không thể lưu luyến mộng đẹp, nàng nhán mày, hoang mang suy tư cảm giác được một hoàn cảnh xa lạ, hơi thở xa lạ, còn một khuôn mặt tuần tú trước mặt mình.

Đây là...mộng sao ?! Nàng chậm rãi nhắm mắt, hồi tưởng lại giấc mộng kia. Khắc tinh của nàng Quý Anh Húc cư nhiên lại như hoàng tử ôm công chúa, đem nàng ôm vào trong ngực.

Sau đó hắn thực nhẹ nhàng đem nàng đến bên chiếc giường lớn, chậm rãi bỏ đi quần áo của nàng. Nàng vẻ mặt thẹn thùng, muốn kháng cự sự đùa nghịch của hắn, nhưng thân thể lại không tự chủ bị hắn nắm giữ.

Nàng cảm thấy tim đập nhanh hơn, gương mặt tuần tú của hấn đến thật gần nàng, đôi môi mềm mại giữ lấy nàng, động tác thật cẩn thận sợ làm cho nàng đau...”Ngô.” Nàng than nhẹ một tiếng. Giấc mơ này thật kỳ lạ, trước kia nàng cũng có mơ thấy Quý Anh Húc, nhưng trong mộng hấn luôn hung hung ba ba, tay luôn chỉ vào đầu nàng mắng to nàng là đồ ngu ngốc.....

Nguyễn Thiên Yêu mở mắt ra vì ánh mắt trời quá chói làm cho nàng không thể lưu luyến mộng đẹp, nàng nhắm mắt, hoang mang suy tư cảm giác được một hoàn cảnh xa lạ, hơi thở xa lạ, còn một khuôn mặt tuần tú trước mặt mình.

Đây là...mộng sao ?! Nàng chậm rãi nhắm mắt, hồi tưởng lại giấc mộng kia. Khắc tinh của nàng Quý Anh Húc cư nhiên lại như hoàng tử ôm công chúa, đem nàng ôm vào trong ngực.

Sau đó hấn thực nhẹ nhàng đem nàng đến bên chiếc giường lớn, chậm rãi bỏ đi quần áo của nàng. Nàng vẻ mặt thẹn thùng, muốn kháng cự sự đùa nghịch của hấn, nhưng thân thể lại không tự chủ bị hấn nắm giữ.

Nàng cảm thấy tim đập nhanh hơn, gương mặt tuần tú của hấn đến thật gần nàng, đôi môi mềm mại giữ lấy nàng, động tác thật cẩn thận sợ làm cho nàng đau...”Ngô.” Nàng than nhẹ một tiếng. Giấc mơ này thật kỳ lạ, trước kia nàng cũng có mơ thấy Quý Anh Húc, nhưng trong mộng hấn luôn hung hung ba ba, tay luôn chỉ vào đầu nàng mắng to nàng là đồ ngu ngốc.

Chậm rãi mở mắt ra, khuôn mặt kia vẫn ở trước mắt nàng. .Di ? không sai biệt, trước kia mơ thấy hấn là bộ dạng khi hấn 18 tuổi, nhưng hiện tại hấn lại có khí vũ thành thực, không hề giống như trong đầu nàng là một thiếu niên đầy tính trẻ con.

“ Tỉnh rồi sao?” Tiếng nói thật dễ nghe.

Nàng tròn mắt, lại tròn mắt...”A” nàng sợ tới mức hét chói tai, vội vàng bật dậy, không thể tin được người trước mắt nàng lại là chân thật tồn tại. “ Anh...anh anh anh...anh làm sao có thể...lại ở chỗ này ?”

Nàng cẩn thận vươn tay sờ soạng cánh tay hấn một chút, “ Oa! Đúng là sống.”

Quý Anh Húc bị bộ dáng của nàng chọc quả muốn cười, “ Bác sĩ của tôi tuần trước vừa kiểm tra, sức khỏe của tôi rất tốt có thể đi báo danh tham gia ”

Nguyễn Thiên Yêu vẫn bị giam trong nỗi sợ cực độ, ai có thể hảo tâm nói cho nàng biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì ? Nàng lúc nào lại ở chỗ này ? trí nhớ còn sót lại của nàng là cùng Niếp Nhĩ Hạo đi quán bar uống rượu. .nàng nhìn bốn phía phát hiện chính mình đang ở trong một căn phòng ngủ xa hoa, nàng cúi đầu nhìn xuống thấy mình đang mang một chiếc áo ngủ nam tính,mặt của nàng liên tục từ trắng sang hồng, lại từ hồng trở nên khô nóng không chịu nổi.

Nàng nuốt nước miếng, nhìn ánh mắt của người ngoài hành tinh nhìn chằm chằm vào Quý Anh Húc, “ Tôi...quần áo của tôi đâu?”

“ Ném” Hấn khô khốc trả lời.

“ Ném?” Nàng khẽ nói, ánh mắt trùng như chuông đồng, “ Là ai giúp tôi thay áo ngủ ?”

Quý Anh Húc tay chỉ chính mình, “ Đây là nhà của tôi, tôi không giúp hầu hạ em, người giúp việc đến giữa trưa mới đến quét dọn, quần áo của em là tôi thay ra, thực bản hơn nữa lại còn hôi chết người.”

Hấn ghét nói. Hôm qua, nàng uống rượu sau lại nôn, chẳng những khiến cho chính mình một thân chật vật, cũng nôn lên người hấn khiến hấn chật vật, hấn không chê nàng đã là sai lầm rồi, nàng còn dùng ánh mắt chỉ trích này nhìn hấn.

Cô gái này lúc uống say thật sự quá mức, đem hấn tưởng thành Niếp Nhĩ Hạo, cần nhẫn liên miên nói đủ chuyện thời trung học, mỗi khi nói đến cái tên Quý Anh Húc đều thật độc ác nặng vài tiếng, lại biến hấn thành kẻ địch của nàng mà đối đãi.

“ Anh nói, anh đem tôi lột sạch sẽ ?” Nguyễn Thiên Yêu sau khi thấy hấn gạt đầu, thét ra tiếng chói tai, “ Anh...anh chẳng lẽ không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao ? Hơn nữa chúng ta lại không quen , a – từ sắc lang ăn đậu hũ của tôi ! quấy nhiễu tình dục!” nàng làm loạn ồn ào một trận.

Hấn phản bác, “ đáng người của em không phải tốt lắm, cho dù bị tôi nhìn thấy thì như thế nào ? lại nói, quần áo của em bị chính mình nôn lên hôi thối như vậy, vạ nhất làm dơ giường và chăn của tôi thì làm sao bây giờ ?”

Trong miệng hấn tuy nói như thế, nhưng hồi tưởng lại hôm qua lúc giúp nàng thay quần áo trong đáy lòng thật là có chút khác thường.

Làn da nàng trắng như tuyết, ôm vào trong ngực mềm nhũn, cái mũi cái miệng nhỏ nhỏ, mỗi bộ phận đều tinh xảo đáng yêu.

Bộ ngực không phải là lớn lắm nhưng cũng rất mê người, hấn lúc đó còn nhân cơ hội nàng ngủ say hôn trộm nàng vài cái, nhưng lúc này dù có đánh chết hấn cũng không chịu thừa nhận hành vi lén lút của mình.

Thân là người nổi nghiệp của tập đoàn Hoàng Triều, từ nhỏ đến lớn luôn có vô số mỹ nữ vây quanh, hấn không nghĩ có một ngày lại đối với nữ nhân giống này làm ra chuyện kỳ quái như vậy.

Được rồi, hấn thừa nhận từ lúc gặp được Nguyễn Thiên Yêu hấn thật sự cảm thấy hứng thú, cho nên mới dùng khoản bồi thường vi phạm hợp đồng mà giữ chân nàng- hấn cũng không muốn mình khinh địch mà làm cho con mồi nhỏ vừa phát hiện được lại đào tẩu biến mất.

Nguyễn Thiên Yêu bị bộ dạng bất cần của hắn lúc này làm cho tức giận muốn chết. Người này thật sự độc ác, thật sự đủ chán ghét, trước kia ở trong trường học khi dễ nàng, ở trong công ty khi dễ nàng, hiện tại lại còn ...cởi hết quần áo của nàng... khuôn mặt nàng đỏ lên, ngực cảm thấy khó chịu, hai tay nắm lại hết sức, cặp mắt mở to theo dõi hắn, “Quý...Quý Anh Húc nếu anh có điểm nào hưởng thức, tuy biết rằng hiện tại đã là thế kỷ 21, nhưng bình thường nam nữ vẫn không thể tùy tiện xem xét đối phương trần truồng như vậy...” Nàng chỉ áo ngủ trên người, “Chưa có sự đồng ý của tôi, đã cởi sạch hết, còn ném đi áo quần của tôi, hành vi như vậy thật sự không có đạo đức.”

Quý Anh Húc nhún nhún vai, “Nếu nói hành vi không có đạo đức thì trước nên nói đến em nha, đừng quên ngày hôm qua là ai xông vào toilet nhìn lên người ta đi tiểu.”

Hắn cố tình khoan hồng độ lượng nói, “Tốt lắm tiểu học muội, em nhìn tôi một lần, tôi nhìn lại em một hồi, chúng ta xem như huê nhau.”

Ai có nhìn đến cái gì của hắn a ! Làm sao có thể huê nhau...Đợi chút, Nguyễn Thiên Yêu còn muốn phát tác, ý thức được câu hắn nói, “Tiểu học muội”. Ba chữ này làm cho nàng há to miệng. Chẳng lẽ hắn...nhận ra mình?

Ngay lúc nàng còn đang kinh ngạc, khuôn mặt tuần tú của hắn đã kề sát nàng, hai nàng theo bản năng trốn lùi về phía sau, “Tôi rất ngạc nhiên, ở trong lòng em, hình tượng của tôi thực sự đáng sợ vậy sao?”

Hắn nhướn cao mày, “Tuy rằng tôi thừa nhận lúc là hội trưởng hội học sinh tôi có chút nghiêm khắc, nhưng...” hắn dùng ngón trỏ nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng, bắt nàng phải nhìn mình, “Tôi không đến mức đem em dọa tới nỗi nhìn thấy tôi là chạy trốn chứ?”

Nguyễn Thiên Yêu sắc mặt khó coi, trong lòng kinh hoàng không thôi. Ôi trời ! Hắn quả nhiên nhận ra được mình.

Hắn liên tưởng, “Nên sẽ không vì nguyên nhân buồn cười này mà em có ý nghĩ từ chức đó chứ?”

“Làm...đương nhiên không phải.” nàng sống chết lắc đầu, đánh chết nàng cũng sẽ không thừa nhận chính mình thật sự sợ hắn muốn chết, “Tôi...tôi đã nói rồi nhà của tôi muốn đi dân...”

“Còn muốn tiếp tục nói dối?” Nhĩ Hạo đem tư liệu điều tra cho hắn, nàng căn bản không tính đi dân. Khuôn mặt tuần tú của hắn lại gần nàng thêm vài phần, “Xem ra tiểu học muội của ta, một chút cũng không thành thật.”

Hắn nhìn gần khuôn mặt hồng nhật mê người của nàng, lại có ý xúc động muốn hôn nàng, mà lúc hắn ý thức được chính mình đang làm gì, đôi môi khiêu gợi đã nhẹ nhàng đặt lên cánh môi non mềm của nàng.

Mát mát, mềm mại, rất ngọt, tuy rằng cái hôn này chỉ như chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng, lại làm cho hắn muốn cảm thụ không ngừng...Bị hôn, mắt Nguyễn Thiên Yêu mở lớn. Trời ạ !Ai có thể cho nàng biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Người này...hắn cư nhiên...hôn nàng?

Đối mặt với khuôn mặt tuần tú thật gần, nàng hoàn toàn ngây dại. Năm trước năm mộng, nàng thề né tránh ác ma kiếp này, giờ này khắc này hắn thế nhưng lại đang hôn cánh môi run run chấn kinh.

Lúc này. Cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, “Anh Húc, gọi điện thoại vì sao mày không tiếp? Mày biết hay không...Ách...”

Tiếng nói này đánh gãy tình huống ái muội của hai người, ánh mắt tà ác của Niếp Nhĩ Hạo xông tới, tươi cười quái dị, “Sorry, tôi không nghĩ lại đến lúc này phá vỡ bầu không khí của hai người.” Trước lúc hắn đóng cửa lại, còn hướng Quý Anh Húc chớp chớp mắt trái, “Nhớ làm tốt công tác phòng hộ, đừng quên buổi chiều còn có cuộc họp cổ đông, tao sẽ đem văn kiện đến, đặt ở bên ngoài, không quấy rầy hai người, mời tiếp tục.” Nói xong hắn xoay người biến mất.

Nguyễn Thiên Yêu bị dọa đến trái tim đập bịch bịch, nhanh chóng đẩy Quý Anh Húc, chạy như bay vào toilet, “Tôi hận anh chết đi được! Trong sạch của tôi đều bị tên hỗn đản như anh giết chết.”

Nàng dùng sức đóng cửa lại, ở bên trong quát, “Tôi muốn từ chức ! tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh ! đời này cũng không nghĩ lại nhìn thấy anh !”

Quý Anh Húc buồn cười, nhìn chằm chằm vào cửa, “Tốt, em muốn từ chức tôi không ý kiến, nhưng người có thể phê chuẩn em từ chức không phải là tôi mà là thủ trưởng của em Từ Trường Thịnh.”

Hắn về chỗ cũ nơi xảy ra cái hôn kia, thật muốn đem cô gái nhỏ này đánh gục, cảm thụ thân thể mềm mại ngọt ngọt của nàng.

Nhưng hắn không vội, loại chuyện ái muội này phải lưỡng tình tương duyệt mới có hứng thú. Tiểu học muội, hai người chúng ta còn nhiều thời gian nha.

Nguyễn Thiên Yêu ngồi tại bàn làm việc tay chống cằm rầu rĩ không vui. Hôm nay lúc đến công ty mới biết, Niếp Nhĩ Hạo cư nhiên lại là phó tổng tài của tập đoàn Hoàng Triều.

Thật sự mất mặt, sớm phải nhớ tới hai tên này là bạn bè mặc chung quần mà lớn lên, nàng còn đàn độn oán giận hành vi ác bá của Quý Anh Húc trước mặt Niếp Nhĩ Hạo,, làm sao tránh được Niếp Nhĩ Hạo làm một cái báo cáo nói xấu nàng sau lưng?

Nàng thật sự rất muốn từ chức nhưng lại khó như lên trời, Từ Trường Thịnh đi công tác Nhật Bản một tháng, nói cách khác nàng muốn từ chức nhanh nhất cũng phải đợi một tháng sau....

Nguyễn Thiên Yêu ngồi tại bàn làm việc tay chống cằm rầu rĩ không vui. Hôm nay lúc đến công ty mới biết, Niếp Nhĩ Hạo cư nhiên lại là phó tổng tài của

tập đoàn Hoàng Triều.

Thật sự mặt, sớm phải nhớ tới hai tên này là bạn bè mặc chung quần mà lớn lên, nàng còn đần độn oán giận hành vi ác bá của Quý Anh Húc trước mặt Niếp Nhĩ Hạo,, làm sao tránh được Niếp Nhĩ Hạo làm một cái báo cáo nói xấu nàng sau lưng?

Nàng thật sự rất muốn từ chức nhưng lại khó như lên trời, Từ Trường Thịnh đi công tác Nhật Bản một tháng, nói cách khác nàng muốn từ chức nhanh nhất cũng phải đợi một tháng sau.

Đây nhất định là Quý Anh Húc sau lưng giờ trò quỷ, nếu không trường phòng sao có thể liền đi công tác, cho dù hoài nghi hẳn nàng cũng không thể làm gì.

Buổi trưa, nàng cùng đồng nghiệp đến nhà ăn dùng cơm, trong đầu vẫn không quên được khuôn mặt tuần tú của Quý Anh Húc.

Tiểu Phuong vừa mới kết giao bạn trai, ngọt ngào cũng mọi người chia sẻ chuyện tình của bọn họ từng tí.

Nguyễn Thiên Yêu không chăm chú nghe, trong lòng lại nhớ tới, buổi sáng hôm nay nếu Niếp Nhĩ Hạo không đột nhiên xông tới, Quý Anh Húc có thể hay không... nghĩ đến nụ hôn kia, mặt nàng không thể tránh khỏi đỏ nóng lên, tim cũng hăng hái đập mạnh.

Hắn rốt cục suy nghĩ cái gì? loại hôn môi thân mật này không phải chỉ có thể làm cùng với người yêu sao? Thế nhưng Quý Anh Húc, hẳn... cùng chính mình không có một chút quan hệ, hẳn vì sao hôn nàng?

Chẳng lẽ hẳn đối với nàng... không, không có khả năng, đánh chết nàng cũng không dám tin hẳn có ý với nàng, hẳn nhất định là đang trêu cợt nàng thôi. Mọi chuyện trở nên phức tạp, làm cho nàng thật đau đầu.

Bỗng dung một bóng đen ngồi xuống bên cạnh nàng, nhóm đồng nghiệp cũng đình chỉ nói chuyện phiếm, làm nàng ngẩng đầu khi nhìn thấy rõ diện mạo của đối phương, thức ăn trong miệng nàng suýt nữa phun ra ngoài.

Quý Anh Húc khi nào lại xuất hiện trong nhà ăn của nhân viên? Mọi nữ nhân viên đều dùng một loại ánh mắt ác sõi nhìn chằm chằm vào soái ca thủ trưởng, đồng thời trừng mắt nhìn nàng.

“Học muội, thì ra mỗi ngày em đều đến nhà ăn nhân viên ăn cơm trưa nha.” Quý Anh Húc cười meo meo nói, cánh tay thực “thân thiết” khoát lên vai Nguyễn Thiên Yêu. “Thức ăn ở đây như thế nào? nếu em cảm thấy không tốt, tôi sẽ sai người phân phó nhà bếp thay đổi, nhìn người thật gầy, thân là học trưởng tôi thật lo lắng cho thể trạng của em”

Thanh âm quả thật ôn nhu giống như hoàng tử trong truyện tranh.

Người này là có ý tứ gì? luôn mồm học trưởng, học muội trước mặt nhiều người như vậy mặt lại tỏ vẻ nàng cùng hắn rất thân. Nàng trừng mắt với hắn, về mặt đề phòng.

“À, đúng rồi” hắn ừ trong túi áo lấy ra một chiếc lược tay, “Buổi sáng hôm nay em để quên nó trên giường, em đúng là một tiểu mơ hồ mà.” Nói xong hắn còn nựng yêu hai má của nàng, “bộ đồ buổi sáng anh sai người mua cho em mặc có thoải mái không? Là hiệu Chanel, rất nhiều cô gái ưa thích.

Hắn càng nói, Nguyễn Thiên Yêu càng nhận được nhiều ánh mắt ghen tị mãnh liệt, Quý Anh Húc này rốt cục muốn làm cái gì?

Hắn cầm lấy cổ tay nàng, tự tay đem chiếc lược xinh đẹp kia mang vào, nàng rốt cục lấy lại được tinh thần, nhanh chóng nắm lấy bàn tay to của hắn.

“Chiếc lược này không phải của tôi.” Nàng vội vàng phân rõ quan hệ.

“Sao lại như vậy?” Hắn nói như thật chắc chắn, “Đây là anh tìm thấy trên giường, ngày hôm qua, ngày hôm qua người ngủ trên giường ngoài em ra chẳng lẽ còn có người khác sao?”

Ha! nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, một bộ dáng không thể nói rõ thật sự rất hứng thú.

Hắn lại cầm lấy tay của nàng, thập phần bá đạo đưa tay lên vì nàng mà xoa dịu, “Đừng tức giận, khi em tức giận thực sự đáng yêu nhưng như vậy đối với thân thể không tốt đâu.”

Nguyễn Thiên Yêu chán nản, nghe thấy tiếng xì xầm nhỏ của mọi người, nàng nhìn không được đứng dậy nhìn về phía mọi người giải thích, “Tôi... tôi cùng với hắn không có gì, mọi người không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn chúng tôi, chúng tôi là trong sạch.”

“Đúng vậy!” hắn cũng theo nàng đứng lên, càng cười càng đen tối, “Mọi người trăm ngàn lần đừng hiểu lầm, tôi cùng học muội thật sự không có gì, tuy rằng ngủ trên cùng một chiếc giường nhưng chưa từng phát sinh chuyện gì.”

Nguyễn Thiên Yêu oán hận nhìn hắn, nụ cười tà ác của hắn thật đáng ghét.

Hết giờ cơm trưa, nàng cảm giác được toàn bộ nhân viên nữ của tập đoàn Hoàng Triều đều đem nàng trở thành kẻ địch, càng khoa trương hơn là bộ phận thiết kế có vài người hay sai nàng chạy đi làm việc vặt hàng ngày đột nhiên thái độ biến đổi một trăm tám mươi độ, đối với nàng thực khách khí lại lấy lòng, cố ý vô tình nhiều hơn một câu, muốn nàng ở trước mặt tổng tài nói tốt cho họ, có lợi mới đừng quên bọn họ.

Nàng thật sự hết chịu nổi, mọi chuyện sao lại phát triển thành tình trạng này. Nếu còn tiếp tục ở lại tập đoàn Hoàng Triều, nàng về sau chẳng khác nào rơi xuống vực thẳm?

Cuối cùng nàng quyết định tan tằm đọi ở cửa công ty cùng Quý Anh Húc nói chuyện rõ ràng.

Từ xa nhìn thấy Quý Anh Húc cùng Niếp Nhĩ Hạo hai đại soái ca bước ra khỏi thang máy, nàng lập tức đi lên phía trước, hai tay đưa cho Quý Anh Húc đơn từ chức.

“Cầm lấy, lúc này người nhất định phải nhận.”

“Nha~” Niếp Nhĩ Hạo ái muội đánh giá hai người,” Học muội, thư tình nha, muốn thông báo a!”

Nguyễn Thiên Yêu thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, nàng vội vàng phủ nhận, “Không...không phải.”

Niếp Nhĩ Hạo cố ý nói, “Xem ra tôi là người thừa, được rồi, không quấy rầy hai người nói chuyện yêu đương, tôi đi trước một bước, hai người chậm rãi nói chuyện.”

“Niếp phó học trưởng, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu,,,” Nguyễn Thiên Yêu gấp gáp đến độ muốn giơ chân chạy đến bên mà giải thích, nhưng đối phương lại sang sang cười to, không nghe nàng giải thích.

Quên đi, nàng đem tức giận đến trên người tên còn lại, “Tôi muốn từ chức.”

Quý Anh Húc dùng đầu gối cũng biết, cái này sao có thể là thư tình, trăm phần trăm là đơn từ chức. Hắn không tiếp nhận, liếc nhìn lá thư một cái,” Tôi nói nhiều lần rồi, đối tượng phê chuẩn thư từ chức của em không phải là tôi.”

“Nhưng trường phòng đã đi Nhật Bản.” Nàng tức giận bất bình.

“Vậy chờ hắn về nước nha!” Hắn cười đến giống như ác ma.

“Tôi không đợi được.” Mặt nàng đỏ lên, “Anh là tổng tài, đuổi việc một tiểu viên chức không phải là việc khó, tôi thừa nhận sở dĩ lúc trước trốn anh là vì tôi rất sợ anh, cũng thừa nhận lúc ở trung học đem anh liệt vào khắc tinh, anh hiện tại cũng đã chinh tôi rồi, lúc này toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều cho rằng tôi và anh có quan hệ, tôi cơ bản không có cách nào khác lại tiếp tục làm việc.”

Nàng thở sâu, hạ quyết tâm, “Nếu anh muốn tôi bồi thường bốn trăm vạn, tốt, tôi bồi thường! Nhưng anh cũng nên cho tôi ít thời gian để gom tiền được không?”

Quý Anh Húc về mặt đang bất cần đời, nghe xong câu nói của nàng sắc mặt lập tức lạnh xuống.

Hắn chậm rãi tiếp nhận đơn từ chức của nàng, nhìn thấy nàng nhẹ nhàng thở ra, hắn cười đến lạnh đem lá đơn vò nát.

“Trong lòng cô Quý Anh Húc ta có phải là một kẻ ác bá độc tài không? Cho dù năm đó khi học trung học tôi ở trước mặt rất nhiều người mắng chửi cô ngu ngốc, nhưng cũng không cần cô phải mang thù nhớ đến tận bây giờ chứ?”

“Tôi...tôi không có mang thù.” Nàng chu đáo phòng bị, miễn lại có một ngày bị hắn mắng chửi.

“Thiệt không?”

Hắn nhướn cao mày, làm cho người khác sợ hãi, “Nếu không mang thù, đêm qua ai say rượu mắng Quý Anh Húc là cái hỗn đản vương bát đản? Là ai nói cuộc sống lúc trung học của chính mình bởi vì có hảo nhân vật Quý Anh Húc mà trở nên âm trầm không ánh sáng? Là ai thề với trời kiếp này mình cùng với khắc tinh Quý Anh Húc tuyệt không có quan hệ hòa bình...”

Loại cảm giác trở thành ác ma làm cho hắn thật khó chịu, ngực giống như bị đè nặng, hắn chán ghét bị nàng kháng cự, càng không thể chấp nhận gương mặt nóng lòng muốn thoát khỏi của nàng.

Hắn muốn nàng, giữ lấy nàng, mỗi ngày nhìn thấy nàng, lúc không có việc gì có thể thân thiết với nàng.

Hắn cứng rắn nói, “Em không phải muốn cùng tôi trở thành hai đường thẳng song song sao? Tốt, tôi muốn nhìn xem em có bao nhiêu cách phản kháng tôi?!”

Sau đó, hắn không khỏi ôm người nàng lên, nâng khuôn mặt của nàng, thật mạnh hôn nàng, nàng không thể tin được hắn lại ngang nhiên làm như vậy. Nơi này là cửa công ty nha, hai người ôm hôn như vậy, không phải chứng thực chuyện xấu hôm nay của bọn họ sao? Rồi! sau này nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Nụ hôn của hắn bá đạo làm cản, nàng muốn tránh cái ôm của hắn, nhưng hắn lại gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực.

Nguyễn Thiên Yêu cảm thấy mình thật giống một con mèo nhỏ bị chủ nhân ôm vào trong lòng, muốn chạy cũng chạy không thoát...Ồ, thậm chí là nàng chậm rãi phát giác chính mình cũng giống như là rất không muốn chạy nha...Môi rõ ràng rất đau, bị lưỡi hắn tùy ý khiêu khích mà tê dại, lại nghe thấy một loại hương vị hảo hảo, hại nàng không thể kim lòng được mà say mê, lại không có hoảng hốt, không muốn hắn dừng lại...Một chuỗi tiếng chuông di động

gọi thần trí của nàng trở về

“Quý...”

“Không cần nói chuyện...”

“Nhưng...”

“Anh nói...không cần nói chuyện...” hơi thờ hẩn hơi suy chuyển.

“Điện thoại của anh...”

“Chuyên tâm một chút!” Hương vị của nàng thật ngọt, làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

“Nhưng điện thoại của anh làm cho người ta rất khó chuyên tâm.”

Quý Anh Húc nhíu mi lại, tâm tình phiền chán, rút cục ai lại không bắt đầu lại gọi đến lúc này ?

Hắn lưu luyến không rời buông nàng ra, nghe điện thoại, sau khi nghe xong, đôi mày nhíu chặt nói, “tốt, tôi lập tức trở về.”

Nguyễn Thiên Yêu vụn vụn không nghĩ tới, Quý Anh Húc lại quyết chí mang nàng đưa về nhà cha mẹ hắn – một trang viên nằm lâu ở núi Dương Minh.

Dọc đường đi, nàng không ngừng yêu cầu hắn cho nàng xuống xe về nhà, nhưng người này phi thường dã man, thật không một chút để ý tới yêu cầu của nàng.

Nàng muốn đem chiếc lược tay buổi trưa hắn mang cho nàng trả lại, nhưng hắn lại nói vật đó coi như bồi thường cho nàng, hừ, người này quả nhiên là cố ý, bất quá bồi thường của hắn cũng quá lớn nha, sợi lược tay kim cương xinh đẹp này giá trị thật xa xỉ ít nhất cũng phải mấy chục vạn.

Hắn nói thờ ơ, đó là hàng mẫu của loại trang sức tiếp theo của công ty, đưa nàng mang chơi.

Nguyễn Thiên Yêu vụn vụn không nghĩ tới, Quý Anh Húc lại quyết chí mang nàng đưa về nhà cha mẹ hắn – một trang viên nằm lâu ở núi Dương Minh.

Dọc đường đi, nàng không ngừng yêu cầu hắn cho nàng xuống xe về nhà, nhưng người này phi thường dã man, thật không một chút để ý tới yêu cầu của nàng.

Nàng muốn đem chiếc lược tay buổi trưa hắn mang cho nàng trả lại, nhưng hắn lại nói vật đó coi như bồi thường cho nàng, hừ, người này quả nhiên là cố ý, bất quá bồi thường của hắn cũng quá lớn nha, sợi lược tay kim cương xinh đẹp này giá trị thật xa xỉ ít nhất cũng phải mấy chục vạn.

Hắn nói thờ ơ, đó là hàng mẫu của loại trang sức tiếp theo của công ty, đưa nàng mang chơi.

Nguyễn Thiên Yêu vụng trộm đánh giá người bên cạnh. Người này thật sự là hội trường hội học sinh đáng sợ trước kia sao ?

Trong trí nhớ của nàng, Quý Anh Húc rất cao ngạo, trong trường học hắn nói một không nói hai, không có ai dám ngược ý hắn, hắn yêu cầu hoàn mỹ rất cao, còn làm việc thật sự, thành tích rất kinh người, giống như không lãng phí một tế bào não nào, toàn giành lấy vị trí học tập thứ nhất.

Không nghĩ con người cao cao tại thượng này lại bước vào cuộc sống của nàng, hai người ngủ chung một giường, lại ôm nhau, còn... còn hôn môi thân mật như vậy, mọi việc như vậy phát sinh khiến cho nàng trở tay không kịp, đầy lòng... lại sinh ra một cảm giác nhẹ nhẹ hứng phấn ?!

Chẳng lẽ nàng...bởi vì sự chăm ngời của những ác ý gần đây mà đối với hắn động tâm?

Nghĩ tới đây, Nguyễn Thiên Yêu giật mình. Động tâm ? nàng lại đối với “cực tuyệt lui tới” Quý Anh Húc động tâm ?

Trời ạ! Nàng rốt cục đang suy nghĩ cái gì ?

Rốt cục cũng đến nhà hắn, một căn nhà rất lớn, người hầu thành đàn, nhìn thấy Quý Anh Húc đều cung kính gọi đại thiếu gia.

Bước vào đại sảnh, chỉ thấy một người giúp việc rất xinh đẹp, mặc bộ áo quần hồng phấn cười ha ha đi lại, “Thiếu gia, cậu đã về rồi.” Nàng cẩn thận giúp hắn cởi áo ngoài, “Thiếu gia, lâu ngày không về nhà, ở bên ngoài có khỏe không? Ai da, sao mặt của cậu gầy có vẻ gầy đi thế này ? cậu mỗi ngày đều có ăn uống đầy đủ đó chứ ? cô gái nhỏ này là ai?”

Cô mỹ nữ giúp việc nhìn hắn chớp mắt vài cái, “Đừng nói với tôi, cô gái nhỏ này là bạn gái của cậu nha, bởi vì cậu rất ít mang con gái về nhà...”

Nàng hỏi đông hỏi tây, đúng thật là mặt dày không khác gì da trâu, Nguyễn Thiên Yêu cảm thấy nữ giúp việc trước mắt đúng là không có gì để ý kiến, tiêu chuẩn người hầu của nhà bọn họ đúng thật rất cao a.

Chẳng qua...khụ khụ! Bị người khác hiểu lầm là bạn gái của Quý Anh Húc, cảm giác này...có chút kỳ quái, nhưng cũng có chút chờ mong.

“Bớt dong dài.” Đối mặt với sự lải nhải của người giúp việc, Quý Anh Húc tức giận trừng mắt nhìn nàng liếc một cái, “Ba tôi đâu ? ông ấy ở đâu ?”

Nữ giúp việc vì vậy mặt quay lên lầu hô lớn, “Đại thiếu gia, thiếu gia đã trở về...”

Đại thiếu gia, Nguyễn Thiên Yêu thiếu chút nữa bị cách xưng hô này làm cho bật cười. Không bao lâu, từ lầu hai thông thả đi xuống một tuyệt thế soái ca.

Ông trời, người này tuyệt đối là nam nhân soái nhất mà nàng gặp từ trước đến nay.

Thân thể kiện mỹ, một thân trắng nõn, mái tóc đen dài cột ở phía sau, có vài sợi bướng bỉnh cúi ở trên trán, có vài tia tà mị gợi cảm lộ ra, suýt đến rồi tung rối mù.

Gương mặt tuấn mỹ của hắn có chút ý cười ôn nhu, “Anh Húc ngơ ngác rút cục cũng trở lại.”

Quý Anh Húc nhìn thấy ông ấy cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn kéo kéo caravat, ngồi xuống sofa, “Trong điện thoại không phải nói bệnh sắp treo sao?”

“Không lừa con nói ta bị bệnh, tiểu tử ngơ ngác làm sao ngoan ngoãn trở về?” Mỹ nam tóc dài ngồi bên cạnh hắn, đưa cánh tay khoát lên bả vai hắn, “Cha rất nhớ ngươi, ngươi thật không không lương tâm, làm con cũng không biết trở về thăm ta.”

Cha? Cầm Nguyễn Thiên Yêu thiếu chút nữa rớt xuống, làm sao có thể? người có gương mặt họa thủy như vậy cư nhiên lại là lão ba của Quý Anh Húc? Hắn thật sự là tổng tài của tập đoàn Hoàng Triều – Quý Thiên Lôi?

“Thật buồn nôn!” Quý Anh Húc bỏ bàn tay của lão ba, “Lần này gạt con về là muốn làm gì?”

“Thật sự không đáng yêu.” Quý Thiên Lôi trầm giọng cười, lúc này mới chú ý đến Nguyễn Thiên Yêu đang đứng một bên, “Đi?” hắn liếc mắt, “nhà ta khi có có một tiểu mỹ nữ xinh đẹp?”

Bị tuyệt thế soái ca gọi là tiểu mỹ nữ, Nguyễn Thiên Yêu suýt nữa muốn hôn mê, tuy rằng nàng cũng biết mình không thể so được với mỹ nữ, nhưng trong lòng vẫn không tránh được nhảy loạn một phen.

“Lão già, đừng phóng điện chung quanh, thu lại một chút thói hư tật xấu của người đi.”

Quý Anh Húc một tay lấy Nguyễn Thiên Yêu kéo xuống bên người, sau đó tức giận nhìn về phía người nữ giúp việc, “còn không mau đi pha trà cho thiếu gia nhà ngươi, ngơ ngác đứng ở đó làm gì?”

“Dạ, thiếu gia, tôi đi châm trà cho cậu. Đại thiếu gia muốn uống cái gì?”

“Cà phê.”

Nguyễn Thiên Yêu không khỏi nhún mày, trừng mắt liếc Quý Anh Húc một cái, người này sao lại dùng thái độ hung hăng như vậy đối với người hầu? thật là không biết săn sóc!

“Con, vị tiểu thư này là bạn gái sao?”

“Bác... ách... Quý tiên sinh ngài hiểu lầm, tôi chỉ là một nhân viên nhỏ của Hoàng Triều mà thôi,” Trăm ngàn lần đừng hiểu lầm nàng là bạn gái của Quý Anh Húc, nàng thật sự nhận không nổi a.

“Thật sự là một cô gái nhu thuận đáng yêu, bất quá cô không cần câu nệ, gọi ta là bác nghe thật già, tôi thích người khác gọi tôi là Louis.”

“Lão già, năm nay cha cũng đã 42 tuổi, đừng ở trước mặt một cô gái mà làm như vậy, ok?” Quý Anh Húc tức giận, liếc nhìn về hướng Nguyễn Thiên Yêu. Bị người khác cho rằng là bạn gái của hắn như vậy nàng cũng không thể nhận sao?

Trên đời này có biết bao nhiêu cô gái muốn có quan hệ với Quý Anh Húc hắn, vậy mà cái cô gái nhỏ này, đưa cho nàng thân phận bạn gái hắn, nàng lại như thế kháng cự?!

Đi? bạn gái Quý Anh Húc? nghĩ đến đây, hắn không nhịn được lộ ra nụ cười xấu xa, chủ ý này thật không tệ nha, hắn rất chờ mong tên của mình cùng Nguyễn Thiên Yêu được đặt cùng một chỗ.

“Bốn mươi hai tuổi?” Nguyễn Thiên Yêu kéo vạt áo hắn khó hiểu, “Nhưng mà anh hai mươi sáu tuổi nha.”

“Ba và mẹ anh, trong lúc học đại học năm thứ nhất đã yêu nhau, kết quả là bất hạnh có anh.” Hắn nhân cơ hội cầm lấy bàn tay bé nhỏ, tranh thủ ăn đậu hũ của nàng.

Mặt nàng đỏ lên, muốn tránh mà không kịp, đành phải để cho hắn bá đạo nắm lấy tay mình.

Bàn tay của hắn thật ấm, cảm giác an toàn, làm cho người ta an tâm.

“Con của ta kỳ thật là tự ti, bởi vì hắn ghen tị bộ dạng của ta so với hắn suýt...” Quý Thiên Lôi cũng không xem nhẹ động tác nhỏ của con mình.

“Lão già, cha không cần nói hưu nói vượn, con làm sao có thể ghen tị như cha nói.” Về mặt Quý Anh Húc bất mãn.

“Thiếu gia, đại thiếu gia, trà và cà phê của hai người.” Mỹ nữ giúp việc giống như con bướm lớn lại xuất hiện, “Tiểu thư đây là mỹ dung trà tôi pha cho cô, có tác dụng làm đẹp da nha, cam đoan đối với da rất tốt.”

“Tốt rồi, nơi này không có chuyện của cô, đi xuống đi.” Quý Anh Húc không thèm nhìn tới nàng.

“Không được, tôi muốn ở đây hầu hạ hai vị thiếu gia, hơn nữa hôm nay lại có một vị tiểu thư đáng yêu như vậy, tôi thật sự muốn ở lại nói chuyện phím với nàng nha.”

“Cô không biết là cô rất phiền sao ?”

“Thiếu gia...” giúp việc nhất thời nước mắt lưng tròng, “chẳng lẽ thiếu gia không thích tôi sao ? Thiếu gia muốn đuổi tôi ra khỏi nhà sao ?”

Thấy vẻ mặt ủy khuất của nàng, Nguyễn Thiên Yêu có chút trắc ẩn, bèn vực lẽ phải, “Thái độ của anh sao lại kém như vậy, cho dù anh có là thiếu gia, nhưng người ta cũng có tôn nghiêm, vì sao anh cứ luôn phải hung dữ với nữ giúp việc nhà mình như vậy ?”

Nàng cũng không thích người mình thích lại có sự phân biệt giai cấp quá mạnh mẽ...Di, đợi chút, người đàn ông mình thích ? Ai ?Quý Anh Húc ? trời ạ ! ý nghĩ này hình thành khi nào ?

Quý Anh Húc bất đắc dĩ nhìn nàng, “Em biết cái gì, người này...”

“Trong nhà hôm nay thật náo nhiệt nha.”

Đang lúc này, một cô gái tóc ngắn, mặc áo khoát da màu đen, cao khoảng 1m70, gương mặt anh khí bức người, khiến cho người khác cảm thấy thật hiện ngang.

“Tiểu thư, cô đã về rồi...” Nữ giúp việc vừa mới ủy khuất, vội vàng ra đón,” tiểu thư, cô thật sự càng ngày càng suất nha, hôm nay cô muốn ở nhà sao ?” (ặc, sao lại khen cô gái suất thế này ? hic hic cái nhà anh Húc này trình độ biến thái cũng không tồi lắm nha.)

“Ta đến tìm ca, chút nữa còn phải quay về phòng trình thám.” Nàng bước đi khiêu gọi, tay còn đang cầm chiếc nón bảo hiểm, “Quý Anh Húc, anh kí cho em một tấm chỉ phiếu năm mươi vạn, mai em phải đi Nhật Bản nhưng tiền trong tay không đủ.”

Quý Anh húc có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn rút ra chỉ phiếu đưa cho nàng.

“Ha ha, tiểu mỹ nhân...” nàng nhìn đến Nguyễn Thiên Yêu, nàng cảm thấy hứng thú, cúi xuống trước mặt nàng, “Cô là em gái mới của ca tôi sao ? so với trước kia có chút khác biệt, nhưng tôi thấy cô rất tốt, nếu tương lai các người kết hôn, cô có nhu cầu điều tra tư tình của Ca, tôi có thể giám giá cho cô, à, đúng rồi, tôi gọi là Quý Anh Tư là một trình thám, còn gọi là Fox, đây là danh thiếp của tôi, nhớ rõ có rảnh thì đến tìm tôi.”

Nàng cầm lấy chỉ phiếu của anh trai, nhét vào túi tiền, tiếp theo xoay người hôn lên mặt Quý Thiên Lôi một cái, “Cha, hôm nay nhất định con chưa có nói con yêu cha, cha càng ngày càng suất.”

“Vẫn là con gái của ta thật ngoan.”

“Vậy sau này cha nhất định đem toàn bộ tài sản chuyển cho con, còn phải đem ca ca đuổi ra khỏi Quý gia nha.”

Nguyễn Thiên Yêu ghen hòng trần trời nhìn cô em gái khác người này. Quý Anh Húc vô lực để tay lên mi, Quý Thiên Lôi mỉm cười... “Cha có thể suy nghĩ xem”

“Con đi đây.” Quý đại tiểu thư vẫy vẫy tay tiêu sái rồi đi, khi tới cửa đột nhiên quay đầu lại, nhìn nữ giúp việc một cái, “Mẹ, mẹ hôm nay hóa trang thành nữ giúp việc không xinh đẹp như hôm kia.” (Sặc chết, là mẹ của anh Húc đấy ư, huhu cả nhà biến thái.)

Mỹ nữ giúp việc làlà mẹ nàng, nói cách khác, là mẹ Quý Anh Húc...Nguyễn Thiên Yêu hoàn toàn muốn điên.

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Người nhà Quý Anh Húc đều là quái thai !

Đây là kết luận của Nguyễn Thiên Yêu, hẳn có một người mẹ thích sắm vai nữ giúp việc, có một người cha so với nữ nhân còn đẹp hơn, hơn nữa lại thích so độ suất với con trai mình, có một người em gái so với nam nhân còn muốn khóc hơn.

Quý Anh Húc nói, cả nhà bọn họ từ nhỏ đến lớn, bình thường nhất chính là hắn, hắn bởi vì mình sinh ra trong gia đình quái dị như vậy mà cảm thấy buồn bực.

Nhưng nàng lại rất hâm mộ hắn, bởi vì cả nhà bọn họ ngồi bên nhau cảm giác thật ấm áp, thực hạnh phúc.

Người nhà Quý Anh Húc đều là quái thai !

Đây là kết luận của Nguyễn Thiên Yêu, hẳn có một người mẹ thích sắm vai nữ giúp việc, có một người cha so với nữ nhân còn đẹp hơn, hơn nữa lại thích so độ suất với con trai mình, có một người em gái so với nam nhân còn muốn khóc hơn.

Quý Anh Húc nói, cả nhà bọn họ từ nhỏ đến lớn, bình thường nhất chính là hắn, hắn bởi vì mình sinh ra trong gia đình quái dị như vậy mà cảm thấy buồn bực.

Nhưng nàng lại rất hâm mộ hắn, bởi vì cả nhà bọn họ ngồi bên nhau cảm giác thật ấm áp, thực hạnh phúc.

Quý Anh Húc còn nói, sở dĩ hắn hung hăng cho lão mẹ làm này làm kia là vì mẹ hắn sinh ra và lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, luôn được cưng chiều như một công chúa, được người sủng ái từ nhỏ đến lớn, cho nên đam mê lớn nhất của nàng là muốn được người ta hung hăng, giáo huấn, bởi vậy, thân là một người con có hiếu, hắn phải phối hợp diễn với lão mẹ, hắn càng hung hăng, lão mẹ càng vui vẻ.

Như vậy có thể nói là thượng bất chính hạ tắc loạn không ? A, khó trách Quý Anh Húc là người hung hăng như vậy, xem ra là được luyện tập ở nhà.

Đêm đó, vợ chồng Quý gia giữ nàng ở lại ăn tối, Nguyễn Thiên Yêu phát hiện mặt nạ ương ngạnh, kiêu ngạo của Quý Anh húc đã được bỏ xuống, trước mặt cha mẹ hắn như một đứa nhỏ bướng bỉnh, luôn cùng soái ca ba ba cãi nhau, nhưng có thể nhìn ra được tình cảm cha con của họ tốt đến kinh người.

Suốt buổi chiều, Quý phu nhân – Lý Quân Quân đưa ra một món trang sức quý giá đã cất giữ nhiều năm mà lão công tặng cho nàng, cùng Nguyễn Thiên Yêu nói chuyện con gái, vị phu nhân cao quý của xã hội thượng lưu này kỳ thật rất giống một tiểu cô nương.

Cảm giác tự ti của Nguyễn Thiên Yêu đã không còn, thấy được Quý mẫu thật sự là siêu đáng yêu, làm cho người ta siêu thích, nàng cũng thoải mái nói chuyện về trang sức với đối phương.

Không nghĩ tới những lời giải thích độc đáo của nàng lại làm cho Quý Anh húc chú ý, ngày hôm sau đi làm nàng nhận được điện thoại từ bộ phận nhân sự, muốn nàng đi tới văn phòng tổng tài.

Nàng đúng lúc cũng không có việc gì, liền dùng thang máy đi lên lầu.

Quý Anh Húc đang nghe một cuộc điện thoại, nhìn thấy nàng dùng tay kêu nàng ngồi xuống.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, đi đến trước mặt nàng.” Biết vì sao gọi em tới không ?”

Nguyễn Thiên Yêu đương nhiên là ngây ngốc lắc đầu, hắn bày ra vẻ mặt mỉm cười mê người, đem nàng vây chặt trong phạm vi hai cánh tay của mình.

“ Cha của tôi sở dĩ hôm qua đem tôi lừa về nhà là vì ông muốn cùng lão mẹ đi du lịch Australia, gần đây công ty có rất nhiều đơn đặt hàng, tôi bận tới mất tới mũi, lượng công việc của thư ký cũng gia tăng, cho nên tôi quyết định an bài một trợ lý.”

Nàng gật gật đầu, ánh mắt như đang nhận thức đến một số việc không liên quan, còn không ý thức được người được chọn cho cái gọi là “trợ lý” chính là nàng.

“ Ngày hôm qua tôi nghe em cùng lão mẹ nói chuyện phiếm, phát hiện em đối với những thiết kế trang sức có kiến giải rất tốt, tôi xem hồ sơ của em, thấy em làm tại bộ phận thiết kế hai năm mà vẫn không lên chức...”

“ Tôi đối với công tác hiện tại rất vừa lòng...”

“ No” Hắn lắc lắc ngón trỏ trước mặt nàng, “Không một thủ trưởng nào sẽ thưởng thức một nhân viên không năng lực, chức vị của em trong hai năm không thay đổi chuyện này cũng không phải là do gặp được một lão bản tệ.”

“ Cho nên tôi muốn từ chức.” Lời vừa nói ra, nàng có chút tự hỏi, nàng thật sự muốn từ chức sao ?

Quý Anh Húc sắc mặt lạnh lùng, ngón tay nâng cằm của nàng, “ xem ra cái đầu nhỏ của em có vấn đề, có muốn tôi bỏ nó ra nhìn xem bên trong có những cái linh tinh bát nháo gì hay không ?”

“ Rất đau nha!” Nguyễn Thiên Yêu bị hắn miết cằm, kinh hãi một phen, “ Tôi vốn là người tham vọng, cũng không muốn thăng quan phát tài, anh kêu tôi văn phòng rốt cục muốn làm gì ? chẳng lẽ đột nhiên anh thấy vị trí của anh đã ngồi chán muốn cho tôi sao ?”

Hắn bị bộ dạng nửa tức giận nửa hờn dỗi của nàng chọc cười, buông cằm nàng ra, yêu thương hôn hôn khuôn mặt đang đỏ ửng của nàng, “Em rất có

thiên phú về thiết kế trang sức, tôi rất tin tưởng em đối với công việc kế tiếp tôi giao cho sẽ cảm thấy hứng thú, chẳng lẽ em chưa từng mong ước có một ngày mang trên người sản phẩm do chính mình thiết kế sao ?”

Đúng vậy, nàng đối với thiết kế xác thực rất có hứng thú, chẳng qua trời sinh nhất gan, lại sợ người khác chê cười. Nàng bị xem nhẹ trở thành thói quen, nếu không có Quý Anh Húc, có lẽ cả đời này nàng cũng không có dũng khí đem ý nghĩ của mình nói ra.

Ở chung mấy ngày, nàng phát hiện Quý Anh Húc thật ra chỉ là một con hổ giấy, bên ngoài có vẻ hung dữ nhưng chưa từng tổn thương qua nàng, tức giận nhất cũng chỉ tạo thành một bộ dáng ác ma.

Là ảo giác của nàng sao ? hội trường đáng sợ kia khi nào ở trong lòng nàng đã thay đổi hình tượng ?

“Được rồi, nhưng mà...” Nguyễn Thiên Yêu nhắc mắt, không hy vọng nhìn thẳng vào đôi mắt của hắn, ánh mắt mê người như vậy, sẽ làm cho đáy lòng lâm vào mê trận.

Hắn nhìn nàng ngoác ngoác, biểu tình này làm cho trái tim nàng như chú nai con chạy loạn, hắn chậm rãi khuynh thân về phía trước, gương mặt đến gần nàng, ngực nàng nóng lên, bụng sinh ra một cảm giác quái dị.

Mà hắn càng tới gần nàng lại càng khản trương, hắn...hắn vừa muốn hôn nàng sao ?

Nhưng lúc này, tay hắn nâng lên, ngón tay trên mặt nàng sờ sờ, sau đó nhìn chính bàn tay mình, ‘ Cái gì vậy ? hắc hắc, bản chết a!’

Nguyễn Thiên Yêu cảm thấy mình như từ chín tầng mây rơi xuống, trong lòng tràn đầy thất vọng.

Người này...nàng vừa tức giận lại vừa xấu hổ, nhưng không biết mình vì cái gì mà giận, vì cái gì mà xấu hổ.

Quý Anh Húc nắm được biểu tình biến hóa của nàng, khóe miệng xuất hiện một nụ cười mê người, “ Di, mặt em sao lại đỏ ? hay là vừa mới nghĩ đến ...”

“Không có!” nàng liếc mình lắc đầu, “ Tôi, tôi không có nghĩ tới anh, ta, ta...”

Nàng lúc này mới phát hiện mình thật ngốc, cảm giác thật muốn chết, “cái kia...tôi....Anh nếu không có gì...tôi trước hết ra ngoài.” Nói xong nàng hốt hoảng rời đi.

Nhìn bóng dáng chật vật chạy đi của nàng, Quý Anh Húc không khỏi lộ ra tươi cười, bộ dáng chán kinh của cô gái này đúng là...thập phần có hứng thú.

Nếu đã xác định điều mình muốn, hắn liền không chút do dự chuẩn bị bắt đầu hành động, đầu tiên đem cái tiểu nữ nhân hay thẹn thùng kia đặt ở bên người, có câu gọi là “tối gần quan được ban lộc.”

A! Nụ cười xấu xa nổi lên gương mặt tuấn mỹ của hắn, Nguyễn Thiên Yêu, em chuẩn bị tiếp chiêu đi, cô gái Quý Anh Húc muốn có, liệu người nào có thể trốn thoát được ?

Thượng đế thật sự là muốn trêu người, Nguyễn Thiên Yêu vốn muốn từ chức, lại mặc danh kỳ diệu thăng chức, xuất hiện trong văn phòng tổng tài, trở thành trợ lý của Quý Anh Húc.

Không nhân nhả thoái mái như trước kia, mỗi ngày bên cạnh đại lão bản sinh tồn có chút vất vả, nhưng ở chung với Quý Anh Húc càng lâu, nàng càng phát hiện chính mình thích hắn ngày càng nhiều.

Hắn rất sạch sẽ, trên áo quần chỉ dính một chút bản hoặc mồ hôi, đã muốn lập tức thay ra.

Lần đó nàng trực tiếp ới lên người hắn, hắn cũng không ngại nàng hay loạn bản, vẫn như cũ mỗi ngày ôm nàng đích thân đến đích thân đi.

Hắn cũng có chứng bất buộc, trong văn phòng đều dựa theo yêu cầu của hắn mà sắp xếp, một lần thư ký không cẩn thận cất tài liệu nhầm chỗ, hắn liền một trận tức giận.

Nhưng hắn đối với nàng hết sức nhân từ, đánh văn kiện thiếu mất đại ý, nội dung hiệp ước hồng bút, kết quả hắn chỉ cười cười, kêu nàng lần tới chú ý là tốt rồi.

Hắn thích vào bữa sáng đọc báo giấy, nếu không có báo hắn sẽ không chịu ăn sáng.

Trong văn phòng, khi lái xe gọi điện thoại di động báo, hắn kiên trì muốn dùng điện thoại bàn để nghe, nếu không tình nguyện không tiếp.

Đam mê lớn nhất của hắn chính là sưu tầm các loại rượu nổi tiếng, tủ rượu trong văn phòng hắn rất nhiều loại, kì cảm thấy mệt mỏi hắn sẽ nhắm nháp một chút coi như là tự thưởng cho chính mình.

Mấy ngày nay, hắn đang cùng với một công ty kim cương ở Nam phi hợp tác, vì công việc mà liên tục ở bên ngoài, không có về công ty, liên tục mấy ngày không được nhìn thấy thân ảnh của hắn, trong lòng nàng mặc danh kỳ diệu sinh ra...cảm giác nhớ mong.

Nguyễn Thiên Yêu ngồi tại bàn làm việc, miệng cắn cắn cán bút, phát hiện hắn cũng không đáng sợ, trong công việc lại thật sự nghiêm khắc, có những nhân viên bị hắn giáo huấn đến mặt mày xám như tro, sau lưng luôn nói hắn chuyên chế, nhưng cẩn thận nghĩ lại, thân là một ông chủ, nếu không nhìn thấy

được khuyết điểm của nhân viên, đến lúc xảy ra chuyện gì thì hậu quả cũng thật nghiêm trọng.

Lại nói, hần đột nhiên ái muội nhìn chăm chăm nàng làm nàng không có chỗ trốn, hần sẽ giễu cợt sự thẹn thùng của nàng, mặc kệ nàng tức giận sẽ hô lớn nàng muốn từ chức, hần sẽ lại tìm đủ các loại lý do buồn cười để ngăn cản ý tưởng từ chức trong đầu nàng.

“Hiện tại lãnh đạo trực tiếp của tôi đổi thành anh, nếu tôi đưa đơn từ chức anh có thể phê chuẩn rồi chứ ? A, đúng rồi, ba tháng thử việc, tôi đã làm được hai năm ba tháng.”

“Cho tới bây giờ em cũng chưa đạt tiêu chuẩn từ chức, bởi vì em là một viên chức tốt tuân thủ pháp luật, tới lúc này vẫn chưa làm việc gì bất lợi với công ty, nếu em còn muốn tiếp tục từ chức, vậy nên làm thiếu hụt công khoản, tiết lộ cơ mật của công ty, tốt nhất là đem phá huỷ hoàn toàn một chút việc, đợi đến lúc đó, tôi sẽ lo lắng mà đem em đuổi ra khỏi công ty.”

“phốc xích...” Nghĩ đến đây Nguyễn Thiên Yêu không nhìn được trộm phì cười, cái tên kia thật sự thú vị cùng hần ở chung như vậy nàng cảm thấy thật hạnh phúc.

Di động vang lên, gọi tới là Quý Anh Húc, hần muốn nàng chuẩn bị thật tốt tư liệu cho cuộc họp ngày mai, đồng thời muốn nàng đem tư liệu đến tập đoàn Nhạc thị.

Nàng lập tức theo lời mà đi, khi nàng cùng Quý Anh Húc rời khỏi tập đoàn Nhạc thị sắc trời đã có chút âm u, xem ra chuẩn bị muốn mưa.

Hai người nhanh chóng đi ra, chưa kịp đến chỗ đỗ xe trời đã giáng xuống cơn mưa tầm tã.....

Di động vang lên, gọi tới là Quý Anh Húc, hần muốn nàng chuẩn bị thật tốt tư liệu cho cuộc họp ngày mai, đồng thời muốn nàng đem tư liệu đến tập đoàn Nhạc thị.

Nàng lập tức theo lời mà đi, khi nàng cùng Quý Anh Húc rời khỏi tập đoàn Nhạc thị sắc trời đã có chút âm u, xem ra chuẩn bị muốn mưa.

Hai người nhanh chóng đi ra, chưa kịp đến chỗ đỗ xe trời đã giáng xuống cơn mưa tầm tã.

Nguyễn Thiên Yêu vội vàng lấy ra chiếc ô che, nhưng bởi vì ô quá nhỏ hai người chỉ có thể gắt gao tựa vào nhau mới không bị mưa làm ướt.

Quý Anh Húc một tay cầm lấy chiếc ô trong tay nàng, một tay ôm nàng vào trong ngực, trong nháy mắt nàng cảm thấy ấm áp. Có một người nhỏ nhen không khỏi đem chuyện cũ ra nói, “Còn nhớ có một người nào đó rất nhỏ nhen, mưa to cũng không chịu cho tôi dùng chung ô, món nợ này đến bây giờ tôi vẫn còn chưa tính đâu.”

Nguyễn Thiên Yêu cảm thấy hần giống một đứa trẻ, khuôn mặt trong lòng hần bật cười, ngẩng đầu lên, “Còn nói tôi mang thù, thật ra anh so với tôi còn mang thù hơn một trăm lần.”

“Đương nhiên phải nhớ thù, em có biết, trận mưa kia làm cho đôi giày mới trị giá hơn mười vạn của tôi liền bị hỏng không xài được mà vứt đi, tôi đương nhiên đau lòng.”

“Uớt một chút cần gì phải phí phạm, anh cũng có cần phải giận dữ như vậy đâu.”

“Đã bị ô uế, vì sao lại muốn mang lại ?”

“cho nên nói, tính cách của anh thật cố chấp...”

“cố chấp phải là em, nếu không vì sao lại trốn tôi nhiều năm như vậy ...?”

Hai người đầu võ mồm đi đến bãi đỗ xe, Quý Anh Húc hô to đói bụng muốn đi ăn cái gì, nhưng Nguyễn Thiên Yêu lại nhớ tới áo quần hôm qua giặt phơi còn chưa lấy vào, phải nhanh về nhà lấy mới được.

Hần bắt đầu dĩ phải đưa nàng về nhà trước, sau đó lại quần quýt muốn ở lại nhà nàng ăn bữa tối.

Quần áo quả nhiên đều bị mưa làm ướt hết, Nguyễn Thiên Yêu đem quần áo quăng vào máy giặt lại, lấy ra áo quần của lão ba nàng trước khi qua đòi đưa cho Quý Anh Húc thay để tránh cảm lạnh, không khí có chút thân mật, giống như cuộc sống của một đôi vợ chồng lâu năm.

Bất quá cũng không dám nghĩ bọn họ ở chung sẽ ấm áp đến cỡ nào, bởi vì nàng vạn vạn không nghĩ tới, Quý Anh Húc chẳng những tính tình cố chấp, cổ quái lại khó hầu hạ.

Hần khóc khóc nói, “Tôi không thích ăn rau hẹ, về hành, gừng tôi lại càng tránh xa, em phải nhớ mà làm.”

Sau khi nói xong, Quý đại thiếu gia tự xoay người đi vào phòng tắm hưởng thụ làn nước ấm áp.

Nguyễn Thiên Yêu chán nản, thực chịu không nổi vị đại thiếu gia hay soi mói kia.

Lấy cá và thịt trong tủ lạnh ra, nàng xuất nhanh bản lĩnh, nấu vài món quen thuộc.

Nhìn đến Quý Anh Húc mặc áo quần của cha nàng đi vào phòng ăn, nàng nhìn không được bật cười khanh khách.

“Có gì buồn cười?” một chiếc khăn trắng quấn trên đầu, tuy rằng áo quần trên người có nhỏ một chút so với thân hình hần, nhưng cũng không có vấn đề gì, hần không thấy buồn cười vì áo quần không ảnh hưởng đến mỹ lực của hần.

Nhìn cười, nàng đem đồ ăn từng món một để lên bàn, mắt liếc trộm về phía hần, bình thường nhìn hần mặc những bộ đồ đúng mốt, bây giờ mặc thành như vậy nàng thực có chút không quen mắt.

Mặc kệ dáng vẻ ghen cười của nàng, Quý Anh Húc phát hiện mình đang rất đói, hần vui sướng phát hiện tài nghệ nấu nướng của nàng thật không tệ, màu sắc phối hợp ăn ý, hương vị ngon miệng, có thể nói là sắc hương vị đều hoàn hảo.

“Em ở một mình sao? người trong nhà đâu?” hần vừa ăn vừa thuận miệng hỏi.

“Cha tôi bốn mươi tuổi đã qua đời, mẹ thì...” Nguyễn Thiên Yêu dừng một chút, sắc mặt hơi âm trầm, “Tài giá, cho nên tôi bình thường đều ở một mình, không muốn làm người khác phải phiền toái.”

Quý Anh Húc miệng đang nhai cơm cảm thấy ngực có chút va chạm, trong lòng có chút tư vị không nói nên lời, muốn an ủi nàng nhưng cũng không biết nói gì cho phải.

Nàng vẫn ở một mình sao? Hần có chút hối hận, vì sao lúc ở trung học không chú ý một chút, còn trước mặt nhiều người như vậy mà nàng, lòng của nàng nhất định rất khó chịu.

Hần hận chính mình quá tự phụ, hận mình sao không sớm chú ý đến sự tồn tại của người con gái này nếu không cũng đã không bỏ lỡ thời gian nhiều năm như vậy.

Nguyễn Thiên Yêu miễn cưỡng cảm nhận thấy sự biến hóa của hần, nàng vội vàng gấp đồ ăn vào trong chén của hần, “Ném thử món này đi, là sở trường của tôi, thịt bò xào, ha ha xem hương vị thế nào?”

Hần mỉm cười, “Tài nấu ăn của em không tệ, không giống với mẹ của tôi, từ lúc tôi biết nhận thức cũng chưa từng ăn qua đồ ăn bà nấu.”

Hần quyết định, từ giờ trở đi, cô gái này là hạnh phúc mà hần đã chờ đợi, mà bản thân hần cũng sẽ chiều cô nàng suốt đời.

“Mẹ anh thích giả thành người giúp việc như vậy, tôi nghĩ tài nghệ của bà cũng sẽ rất tốt.”

“Đừng choáng váng.” Nhắc tới mẫu thân, hần thật sự sợ tới vàng mặt, “bà từ nhỏ đã được nuông chiều, chỉ há mồm đợi cơm đợi nước, mười sáu tuổi khi không cẩn thận hoài thai tôi, bà ngoại nói, sau khi ta ra đời cả cha cả mẹ đều quăng tôi cho bảo mẫu, bởi vì chính bản thân hai người vẫn chỉ là những đứa trẻ...”

Nàng im lặng nghe hần nói về cha mẹ của mình, nghe được trước đây cha mẹ của hần còn cùng hần giành một món đồ chơi, nàng nhìn không được cười ha ha.

Thì ra tiền nhiệm tổng tài hoàn mỹ cao cường của tập đoàn Hoàng Triều cùng với vợ của chính mình lại có một gương mặt khô héo như vậy.

Nàng thực sự hâm mộ gia đình hần, cha mẹ khỏe mạnh, đối với hần chỉ yêu sủng, thân ở xã hội thượng lưu nhưng trên ở bọn họ không có ánh mắt khinh người.

Nên trời thật sự là không công bằng, hậu đãi một một tên thiên chi kiêu tử như vậy, hần chỉ nhăn mày cười nhưng lại thật chói mắt, làm cho nàng trong lòng có thêm vài phần tự ti...

Nhưng sao nhìn hần lại có chút không phù hợp? Khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt mê ly, một tay che miệng sắp ới.

“Anh... anh làm sao vậy?”

Nàng nhìn thấy trên cánh tay hần nổi lên một vài dấu đỏ.

Hần không kịp nói gì, vội vàng chạy vào toilet ới mưa.

Nguyễn Thiên Yêu chạy theo, chụp lưng hần, “Anh đừng làm tôi sợ nha, anh không phải có quái bệnh gì đó đột nhiên phát tác chứ? có muốn tôi gọi điện thoại kêu xe cứu thương đến đưa anh vào bệnh viện không?”

“Nôn.”

Quý Anh Húc ới hết đồ ăn, sau đó nôn khan, nàng bị bộ dạng chật vật của hần dọa tới mức sắp khóc, ới thêm vài lần, hần mời một người trên ô tô, “Em... em lúc làm đồ ăn có bỏ tiêu phải không?”

Nàng nhớ mình có làm một món Tứ Xuyên, xác thực là có bỏ chút hạt tiêu, nàng gật đầu “Àn”

Hần nhìn những dấu mẩn đỏ trên cánh tay, thờ dãi, “Tôi quên nói cho em biết, tôi miễn cảm với hạt tiêu.”

“Vây...vây làm sao bây giờ ? Anh...anh có thể bị chết không ?” Nguyễn Thiên Yêu sợ hãi, gấp đến độ chân tay luống cuống, “Tôi đi gọi điện báo nguy, ách, không, đi gọi xe cứu thương.”

“Không cần.” Hân gọi nàng lại, “Mỗi lần mắc cảm đều như vậy, toàn thân nổi mẩn, còn có thể phát sốt, em tìm giúp tôi chút thuốc hạ sốt cùng với thuốc mẩn cảm, tôi nghỉ ngơi một lúc là tốt thôi...”

Suốt một đêm, vì chiếu cổ bệnh nhân mẩn cảm này mà Nguyễn Thiên Yêu muốn chết đi sống lại, người này sốt cao không ngừng, tuy rằng đã uống thuốc nhưng lại không mấy khởi sắc.

Càng sợ hơn là nửa đêm hân đột nhiên bừng tỉnh, trong miệng nói lung tung, đem áo quần trên người cởi sạch.

Tuy rằng...tuy rằng đáng người hân rất đẹp, nhưng tiếp xúc với cơ thể nam tính trần truồng, nàng thật là vừa thẹn vừa sợ.

Nàng không ngừng dùng khăn lạnh đắp lên trán hân, vì hân đắp lại chặn bị đá xuống, chính mình không thể ngủ được.

Hân tỉnh lại, không biết chỉ là mộng hay đã thực sự thanh tỉnh, thì thảo cùng nàng nói chuyện, ngày mai đi làm hân không muốn mặc lại bộ áo quần hôm nay.

Nàng thực sự vừa bức mình vừa buồn cười, rất muốn mắng hân sao lại để ý loại vấn đề vớ vẩn này. Nhưng còn chưa kịp quở trách hân đã trở nên mê man.

Đến nửa đêm về sáng, hân lại bắt đầu la hét cảm thấy lạnh, hai cái chân cũng không thể giúp hân ngừng run rẩy.

Sờ hai má hân, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nàng không biết phải làm sao bây giờ, trực tiếp đi đến bên giường gắt gao ôm lấy thân hình đang phát run của hân.

Dần dần, Quý Anh Húc lâm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm, sau khi Nguyễn Thiên Yêu tỉnh dậy cảm thấy toàn thân đau nhức, nàng nhanh chóng kiểm tra trạng thái của Quý Anh Húc, phát hiện hân như một đứa nhỏ, khuôn mặt giấu trong gáy của nàng, đều đều hít thở.

Nàng có thể cảm nhận được thân hình trần trụi của hân ở trong chăn, mặt nàng không không chế được mà đỏ lên, tim đập dữ dội. Ôi trời ! không thể tin được, nàng cùng hân lại trắng trợn ôm nhau ngủ cả đêm.

Như vậy thật khoa trương...nhưng mà nàng lại cũng thấy rất an tâm, thậm chí có một chút suy nghĩ ích kỷ, nếu hân cứ bệnh như vậy, nàng sẽ có được hân cả đời...

Giây tiếp theo nàng thăm mắng chính mình, hân sờ dĩ biến thành như vậy đều là do nàng làm hại, nếu hân xảy ra chuyện gì không hay thì dù có mười cái mạng nàng cũng không đủ để bồi thường.

Àn...hai người cứ ôm nhau như vậy, đến khi hân tỉnh thì sẽ rất xấu hổ ?

Nàng đánh giá người đang ngủ say trong lòng, vị thiếu gia kiêu ngạo ương ngạnh lúc này thoát nhìn thật đáng yêu, lông mi thật dài, khuôn mặt đỏ bừng tối hôm qua hôm nay đã trở lại bình thường.

Bất quá, những dấu nham đỏ trên cánh tay và sau lưng vẫn giống như trước, nhìn có chút thâm, không biết phải bao lâu chúng mới biến mất ?

Nàng càng nhìn trong lòng càng không nén được muốn tán thưởng, làm sao lại có người hoàn mỹ như vậy ? có thể mãnh liệt thu hút tầm mắt của mọi người ?...

Thấy hân hơi hơi giật mình, nàng sợ tới mức lập tức nhắm chặt hai mắt.

Qua một lúc, thấy hân không có phản ứng, một trận hít thở đều đều lại truyền đến, nàng thở phào một hơi, vừa muốn cử động, cánh tay bé nhỏ ở trong chăn lơ đãng đụng đến nơi nào đó của hân...cư nhiên...đứng thẳng...?

Nàng xấu hổ, lại khó hiểu, chẳng lẽ người này đang mộng xuân ?

Nghĩ đến việc này, tim nàng ra sức đập mạnh, không biết cô gái xuất hiện trong giấc mộng của hân là thần thánh phương nào ? nàng đột nhiên có chút ghen tị, trừng mắt nhìn khuôn mặt đang ngủ so với thiên sứ còn khoa trương hơn.

“Sắc lang! ngủ cũng nằm mơ cái loại chuyện này, đại dâm trùng !” nàng nhỏ giọng lầm bầm. (hơ hơ chết cười, mắng anh như vậy tội nghiệp quá ! mắng tiếp đi chị.)

Sợ đánh thức hân, nàng rón rén cẩn thận gỡ chăn ra, thời gian không còn sớm, cần chuẩn bị một chút để đi làm...

Đột nhiên, lưng nàng bị một đôi tay ra sức ôm lấy, đem nàng trở lại trên giường cuộn vào trong chăn.

“ A...” nàng khẽ kêu một tiếng, rốt cục phát sinh chuyện gì ?

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Đọc trên đường đi, Nguyễn Thiên Yêu đỏ mặt không dám nhìn nụ cười của tên quá đáng Quý Anh Húc.

Thật không nghĩ, người này lại ngang nhiên giả bộ ngủ, còn quá đáng hơn còn... phi lễ đối với mình. Nghĩ đến một màn lúc sáng sớm, nàng không tránh được mặt đỏ, tim đập, hấn bá đạo đem nàng vào trong chăn, lại càng không cho nàng cơ hội phản kháng mà ôm hôn nàng.

Nàng giãy dụa muốn chạy trốn, hấn lại như thủ lĩnh của bộ tộc man di đem nàng đè dưới thân mình, ngay lúc hấn kéo rút áo ngủ của nàng, nàng hô to phi lễ, không nghĩ hấn lại như vừa mới từ giấc mơ bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn nàng, nói một câu làm cho nàng muốn đi tự sát, “ Em làm sao lại ở trên giường tôi ?” (Sặc, một con sói quá nham hiểm? Sự việc không thành giả vờ ngu kia. Nham hiểm quá ! tội nghiệp, thật lo lắng cho tương lai của chị Yêu)

Người này đem mọi chuyện quên hết không còn một mảnh, thật là da mặt quá dày !....

Đọc trên đường đi, Nguyễn Thiên Yêu đỏ mặt không dám nhìn nụ cười của tên quá đáng Quý Anh Húc.

Thật không nghĩ, người này lại ngang nhiên giả bộ ngủ, còn quá đáng hơn còn... phi lễ đối với mình. Nghĩ đến một màn lúc sáng sớm, nàng không tránh được mặt đỏ, tim đập, hấn bá đạo đem nàng vào trong chăn, lại càng không cho nàng cơ hội phản kháng mà ôm hôn nàng.

Nàng giãy dụa muốn chạy trốn, hấn lại như thủ lĩnh của bộ tộc man di đem nàng đè dưới thân mình, ngay lúc hấn kéo rút áo ngủ của nàng, nàng hô to phi lễ, không nghĩ hấn lại như vừa mới từ giấc mơ bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn nàng, nói một câu làm cho nàng muốn đi tự sát, “ Em làm sao lại ở trên giường tôi ?” (Sặc, một con sói quá nham hiểm? Sự việc không thành giả vờ ngu kia. Nham hiểm quá ! tội nghiệp, thật lo lắng cho tương lai của chị Yêu)

Người này đem mọi chuyện quên hết không còn một mảnh, thật là da mặt quá dày !

Ghê tởm hơn là khi hấn rõ ràng mọi chuyện, chẳng những không giải thích hành vi của mình, ngược lại còn chậm rãi nói, “ Tôi chỉ là vừa mộng xuân mà thôi, hình như còn nghe thấy có người bên tai mắng tôi là đại đâm trùng thì phải ?”

Hấn cười ha ha không ngừng, nàng thật sự bị hấn làm cho tức chết, thật ra, tên này cơ bản là giả vờ ngủ.

Ngay lúc nàng còn đang hờn dỗi, đại thiếu gia lại la hét muốn đi làm đi làm, lại kiên quyết muốn nàng cùng hấn đi mua quần lót cùng áo sơ mi mới, toàn bộ buổi sáng nàng thật giống một nữ giúp việc, di chuyển vây quanh phía sau mông hấn.

Hấn còn không ngừng giảng giải buổi sáng mộng xuân như thế nào như thế nào, nói cô gái trong mộng xuân đáng người vừa gầy vừa không đáng yêu, hấn nói với nàng chỉ là không nói tên họ mà thôi.

Sự phản bác của nàng chính là ngồi im lặng không rên một tiếng, ngầm tức giận hôm qua vì sao không cho thêm nhiều hạt tiêu một chút, trực tiếp đem cái tên đáng ghét này chết vì mẫn cảm.

Cuối cùng đến công ty, hấn ngang nhiên cầm lấy tay nàng bước vào cửa lớn, tuyệt không sợ tiếng xấu bay đầy trời, dám nhân viên ven đường đều dùng ánh mắt tò mò lại khiếp sợ nhìn bọn họ.

Nguyễn Thiên Yêu thật sự chịu không nổi ánh mắt đánh giá của mọi người, dùng sức rút tay về, cố gắng cùng hấn bảo trì khoảng cách, hấn không hề giận liếc nhìn nàng một cái, đang muốn đem tay nàng kéo trở về, một tiếng hờn dỗi vang lên bên tai, “ Anh Húc...” Cùng với âm thanh là một thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện, chỉ thấy Quý Anh Húc nhắm mắt như nhìn thấy một vụ vật gọi cảm.

Nguyễn Thiên Yêu bị vụ vật gọi cảm kia dường như đẩy tới một bên, suýt nữa té trên sàn nhà.

“ Anh Húc, em xuất ngoại hai tháng, anh có nhớ em không ?” Vụ vật tươi cười như một đóa hoa, một bộ đồ đồ, cùng ngón tay ngọc gát gao ôm lấy cổ hấn, hoàn toàn đem cơ thể mình dính lên trên người hấn,

Quý Anh Húc ngừng thở tránh cho mùi nước hoa trên người của nữ nhân này làm cho sặc chết, nhìn kỹ lại thì ra là bạn gái trước của mình – Tần Bội Bội.

Lần trước chuyện xảy ra lại triển lãm trang sức đã khiến hấn đánh giá thấp cô gái này, lại biết nàng cùng người nhà xuất ngoại du lịch, đã nhấn tin nói hấn muốn chia tay, trên máy bay nàng lại tắt máy, khiến hấn nghĩ nàng cũng chấp nhận, không ngờ tới lúc này nàng lại chạy đến nơi này.

Nhìn thấy Nguyễn Thiên Yêu bị thô lỗ đẩy tới một bên, hấn nhìn thấy trong ánh mắt bất mãn của nàng có chút bi thương.

Vừa định mở miệng lại bị thân hình trong lòng hôn lên miệng của hắn, hắn thật vất vả né tránh, Tần Bội Bội lại bắt đầu yêu kiều nói, “Anh Húc, cha của em nhìn thấy ảnh chụp của hai chúng ta, ông nói muốn nhìn thấy anh, tối hôm nay đến nhà của em được không?”

Nguyễn Thiên Yêu đột nhiên cảm thấy sự tồn tại của mình thật châm chọc, nội tâm không ngừng trào ra cảm giác ê ẩm... cảm giác như vậy hắn kêu là ghen tị phải không? Sống hai mươi mấy năm, nàng rốt cục có cơ hội trải nghiệm, lại đau lòng làm cho nàng muốn trốn đến toilet khóc lớn một hồi.

Nàng cứng ngắc mở miệng, “Tổng tài, nếu vôi vàng gặp bạn gái, tôi đây đến văn phòng trước, không quấy rầy.”

Xoay người, nàng bước nhanh đến thang máy, sau lưng là tiếng hô muốn nàng đứng lại của Quý Anh Húc, nhưng nàng lại làm như không nghe được cái gì.

“Anh Húc, nàng đi là việc của nàng, anh làm gì kêu lớn như vậy?” Tần Bội Bội không biết sống chết hỏi.

“Tránh ra, cô có biết nơi này là chỗ nào không? Dám trước mặt nhiều người như vậy ôm ấp một người đàn ông. Nè! cô là kẻ điếc sao, không nghe nói cô tránh ra sao? Thiên Yêu...”

Nguyễn Thiên Yêu vọt vào thang máy, chấm dứt tiếng kêu ở phía sau.

Nước mắt không tự chủ mà lưu lại trên khóe mắt, nàng hằm hừ dùng ống tay áo lau đi, không hiểu vì sao mình lại trở nên như vậy.

Nàng là gì của tên kia? Có tư cách gì mà khóc? Hắn vốn chỉ là một cái đại đâm trủng, chỉ cần là nữ liền có thể ôm loạn, nàng sẽ không ngu ngốc có thể vì hắn mới thân thiết một chút đã nghĩ là hắn thích nàng sao?

Nhìn chính mình chập vọt trong gương thang máy, nàng vội vàng dùng khăn che dấu, cố gắng làm cho tâm tình tốt hơn, nàng dùng gương mặt như chưa có chuyện gì xảy ra bước khỏi thang máy.

“Nguyễn Thiên Yêu...”

Sau lưng truyền đến tiếng hô dồn dập, cánh tay nàng bị người kéo lấy, “thính lực của em có phải không tốt hay không? Gọi em lâu như vậy cũng không chịu quay đầu lại, ý định muốn cho tránh tôi sao?”

Thật khó mới thoát khỏi Tần Bội Bội, Quý Anh Húc chạy vào thang máy đuổi theo nàng.

Nguyễn Thiên Yêu giả ngu nhìn hắn, “Anh có gọi tôi sao? Tôi thật sự không nghe thấy nha.” Nàng muốn rút cổ tay đang bị hắn nắm, nhưng hắn đến chết cũng không muốn buông.

Nhìn bộ dáng trợn mắt nói dối của nàng, hắn không khỏi mỉm cười, “Em sẽ không đang ghen tị đó chứ?”

Xoát, mặt nàng đỏ lên, biểu tình cực kỳ không tự nhiên, “nói hươu nói vượn, tôi chỉ sợ mình quấy rầy hai người tương thân tương ái, cho dù tôi không tức thời, cũng không muốn mình biến thành bóng đèn cản trở lão bản cùng lão bản phu nhân tương lai đâu?”

Chỉ cần nhớ tới cô gái kia nói muốn dẫn hắn về nhà ăn cơm, nàng liền liên tưởng đến việc hôn nhân phải gặp tộc trưởng, thì ra bọn họ trước đó đã phát triển đến tình trạng này, trong tim nàng có điểm đau nhức, nhưng cũng không muốn thừa nhận.

“Thì ra bộ dáng đỏ mặt của em thật đáng yêu.” Hắn không đứng đắn mà trêu chọc nàng, cảm giác khó chịu khi vừa mới bị nàng bỏ rơi lập tức tan thành mây khói.

“Tôi đỏ mặt là vì bị anh lấy bệnh, không phải như anh nghĩ.” Nguyễn Thiên Yêu vội vàng dùng hai tay che gò má, trốn tránh ánh mắt của hắn.

“Em nghĩ rằng tôi và em có gì để tưởng tượng?” chọc nàng thật làm chính mình cảm thấy vui vẻ.

“Tôi muốn đi làm việc!” nàng không để ý đến hắn, cường điệu đi đến bàn làm việc của mình, thư ký cung kính hướng về hắn nói sớm an.

Quý Anh Húc gạt đầu, hai tay chống lên bàn của Nguyễn Thiên Yêu nhìn nàng không chớp mắt, “Tôi đoán cô nhất định đang nhớ tới giấc mộng xuân lúc sáng hôm nay, mặt như vậy mới đỏ.”

Hắn nói nhỏ trước mặt nàng, thấy nàng tức giận muốn đứng lên, hắn khôi phục vẻ mặt đứng đắn cao giọng nói việc công, “Nguyễn trợ lý, đem toàn bộ thiết kế tuần trước được giao sửa lại một chút, mười phút sau mang đến phòng tôi.”

Ngon lửa trong lòng Nguyễn Thiên Yêu vừa muốn bắt đầu, đại thiếu gia kia đã xoay người nhanh chóng bỏ chạy, hoàn toàn không cho nàng cơ hội nổi bão. Tên đáng giận! Nàng mắng chửi trong lòng.

“Nguyễn trợ lý, sắc mặt cô không tốt lắm, có phải bị bệnh không?” Thư ký quan tâm hỏi.

“Không...không có việc gì.” Nàng thở sâu, đem lửa giận áp chế đi.

“Thời gian trước mọi người đều truyền tai nói cô là học muội của tổng tài, thực làm cho người khác hâm mộ, tổng tài ở thời đi học chắc chắn là một nhân

vật phong vân phải không ?” Nàng nói với vẻ mặt hướng tới.

Nguyễn Thiên Yêu chỉ có thể gật đầu cười, “Đúng vậy, Thật sự rất phong vân!” Phong vân đến nỗi nàng từng thề cả đời không muốn nhìn đến hắn.

Mười phút sau, Nguyễn Thiên Yêu ôm một đồng văn kiện đi vào phòng Quý Anh Húc, người này khôi phục quá nhanh, ngày hôm qua còn bệnh nặng một trận, hôm nay lại giống như chuyện gì đều không có.

Nàng sắc mặt khó coi nói, “Tổng tài, cái anh cần tôi đã đưa tới.”

“Ừm để ở đâu đó đi...” hắn vui đầu vào công việc.

Thấy hắn không ngừng đầu, nàng chuẩn bị lui ra ngoài, “Nếu không có việc gì, tôi ra ngoài làm việc.”

“Có việc.”

“Ách ?!” nàng ngăn ra.

Hắn đưa nàng một phần sách dạy nấu ăn, “Đây là sách có dạy các món ăn ba bữa mà tôi thích, cầm lấy để xem đi.”

Nàng có chút không rõ cho nên nhíu mắt nhìn cuốn sách dạy nấu ăn, “Anh chỉ muốn giao cho tôi cuốn sách dạy mấy món anh thích mỗi ngày ?”

“Bởi vì tôi muốn thời gian tới sẽ do em phụ trách, cô đương nhiên phải đem khẩu vị của tôi hầu hạ chu đáo, nhớ kỹ nha, không được đem hạt tiêu bỏ vào đồ ăn, nếu không tôi sẽ đem em ném tới mặt trăng, đời này cũng đừng mong trở lại.”

Nguyễn Thiên Yêu đột nhiên cảm thấy đầu óc mình muốn hỏng, đang muốn mở miệng, hắn liền nhanh chóng áp chế người nói, “Bắt đầu từ đêm nay, em phải chuyển đến nhà tôi ở, trở thành bảo mẫu của tôi.” Tuy rằng vẻ mặt của hắn nhìn thật vô tội, nhưng trong mắt lại là ý cười đùa dai.

Nàng kháng nghị, “vì sao tôi phải làm bảo mẫu của anh ?”

“Vì như vậy a!” Quý Anh Húc kéo tay áo, lộ ra mấy nốt mẩn đỏ, “Tôi biến thành như vậy đều là kiệt tác của em, không đúng sao ? Gây họa không muốn gánh trách nhiệm sao ?” Hắn nhìn nàng uy hiếp, “Nếu không cẩn thận mà tôi chết, em sẽ đền mạng đó, biết không?”

Hắn hướng nàng làm một thế dọa người, “Đến lúc đó, mỗi tối tôi sẽ biến thành một lệ quỷ, đi đến bên giường làm bạn với em.”

“Anh...việc này sao có thể hoàn toàn trách tôi ? Tôi là không biết anh không thể ăn được hạt tiêu.” Nàng bất bình reo to.

Hắn nhíu mày nhìn nàng, “Nói như vậy, em là muốn trốn tránh trách nhiệm sao ?”

“Được rồi, được rồi, cho dù phụ trách ba bữa ăn của anh, nhưng vì sao tôi lại phải ở nhà anh?” nghĩ đến hai người sớm chiều ở chung, nàng không khác chế được trong đầu xuất hiện những hình ảnh hòa lạt lạt.

Hắn ra vẻ ủy khuất nói, “Được rồi, tôi cũng không muốn miễn cưỡng người khác, nếu em cảm thấy không tiện khi đến ở tôi cũng không nói gì.” Nói xong, sắc mặt hắn đột nhiên khó coi, ho he vài tiếng (giả bộ ghê quá.)

Nguyễn Thiên Yêu bị bộ dạng suy yếu của hắn dọa đến mức không biết làm sao, “Tổng tài, anh làm sao vậy? Có nặng lắm không?”

“Không...không có việc gì...” hắn trong bộ dạng suy yếu lắc lắc đầu, “Tôi đã quen, mỗi lần mẩn cảm thể trạng đều trở thành rất tệ, trước đây còn có ông bà ngoại chiều cổ, nhưng hiện tại...”

Hắn thở dài, “cha mẹ tôi xuất ngoại đi hưởng tuần trăng mật lần thứ n, em gái lại như bà điên suốt ngày lêu lổng, chỉ quan tâm đến tiền của tôi, tôi cảm thấy chính mình thật sự đáng thương, sinh bệnh đều không có người chiều cổ...”

“Anh...anh không cần như vậy...” Nàng nha nha nói, “Nhà anh không phải có người hầu sao? Bọn họ cũng sẽ chiều cổ anh.”

“Cũng là...thật sự không được, đã kêu người làm vườn bác Trung hỗ trợ một chút, tuy rằng bác ấy có chút si ngốc của người già, Nhạc Đào quét dọn phòng cũng tốt lắm,nhưng lại có chút không đứng đắn, lão Yêu lại đem tôi thành kẻ ngốc muốn câu tôi, Phi quân gia thì rất thương tôi chẳng qua trí nhớ có chút kém, phân biệt không rõ ràng...”

“Anh...người hầu nhà anh sao lại kì quái vậy?” nàng nhíu mày, thấy hắn ho khụ khụ nhanh chạy lấy cho hắn ly nước, “tốt lắm, tốt lắm, tôi sẽ chiều cổ anh, nếu đem anh giao cho những người hầu kỳ quái này, lỡ đâu làm không tốt lại làm cho anh bệnh còn trầm hơn bây giờ.”

Quý Anh húc uống một ngụm nước, che dấu vẻ mặt ghen cười, “Chúng ta đã định như vậy rồi nha, trước khi mấy dấu mẩn đỏ trên người tôi biến mất, em phải chiều cổ tôi, cho dù tôi phát bệnh như thế nào, có khó chịu như thế nào cũng không thể đổi ý.”

“...được rồi.” Nàng gật đầu, trong lòng cảm thấy vẻ mặt hắn có chút lạ, nhưng cũng không rõ là ở điểm nào...Àn, tại sao nàng có cảm giác nàng như một chú thỏ trắng bị một con sói hoang lừa gạt ??? (cảm giác gì nữa, 100% rồi đấy chị ạ!)

“Phanh!”

Nguyễn Thiên Yêu lần thứ tư bị tên đáng ghét Quý Anh Húc này một cước đá xuống giường, tuy rằng thảm trên nhà hắn cũng rất thô dày lại có cảm giác mềm mại nên khi té cũng không cảm thấy đau, nhưng nếu không bị ngã xuống nằm nghỉ sẽ tốt hơn.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, tên này không những tính tình không tốt, rất thích sạch sẽ, ngay cả thói quen ngủ cũng rất biến thái, thật đáng đánh đòn.

“Phanh!”

Nguyễn Thiên Yêu lần thứ tư bị tên đáng ghét Quý Anh Húc này một cước đá xuống giường, tuy rằng thảm trên nhà hắn cũng rất thô dày lại có cảm giác mềm mại nên khi té cũng không cảm thấy đau, nhưng nếu không bị ngã xuống nằm nghỉ sẽ tốt hơn.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, tên này không những tính tình không tốt, rất thích sạch sẽ, ngay cả thói quen ngủ cũng rất biến thái, thật đáng đánh đòn.

Nàng giữ chức vụ bảo mẫu của hắn, ngoài từ một ngày ba bữa, ban đêm còn phải bồi hắn ngủ trên một cái giường.

Bởi vì Quý đại thiếu gia nói, nếu buổi tối không có người canh giữ bên giường, hắn sợ chính mình phát sốt mà chết.

Nàng không có cách khác, đành phải làm theo, hoàn hảo giường hắn lại là kingsize (dành cho vua đó mấy bác) cho dù ban đêm có nằm khuynh gối cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ thoải mái của nàng.

Nhưng Quý Anh Húc lại giống như đứa trẻ hiếu động, ở mỗi lần nàng sắp ngủ lại đem nàng đá xuống giường.

“Quý Anh Húc, tôi mặc kệ anh, tôi không muốn cùng anh ngủ.” Nàng chống nạnh quát bên giường.

Hắn nghe được âm thanh, mơ mơ màng màng tỉnh lại, khó hiểu hỏi, “làm sao vậy? em không ngủ được đứng bên đó làm gì?”

“Anh còn dám nói?” thật là một tên đáng ghét làm người khác sôi máu mà, “tôi lần thứ tư bị anh đá xuống giường.”

Hắn lập tức giải thích, “Thực xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi chỉ là từ nhỏ có thói quen ngủ một mình, mỗi khi trên giường có chướng ngại vật, tôi đều theo bản năng đá chúng rớt hết xuống giường.”

Nàng càng phát điên, “tôi làm sao lại so sánh như một chướng ngại vật thừa?”

“Thực xin lỗi, bằng không, tôi nằm ra mép giường một chút cũng tốt.”

“Lời hứa của anh không thể tin, ba lần trước anh đều nói như vậy, tôi sẽ không lại bị anh lừa.”

Nguyễn Thiên Yêu thật sự không thể nhịn được nữa, ôm chăn gối quyết định ngủ tại phòng khách.

“Chẳng lẽ em lại không giữ lời, tính mặc kệ bệnh nhân ở lại nơi này?” Hắn đáng thương hề hề lên án.

“Tôi thấy thân thể anh thật khỏe mạnh, đã đá tôi rớt xuống bốn lần, tôi cũng không muốn làm bao cát cả đêm cho anh luyện cước, dù s nhà anh lớn như vậy, xô pha bên ngoài nhìn cũng thật thoải mái, tôi không ngại ngủ ở nơi đó.”

“Nhưng vạn nhất tôi phát sốt, lúc muốn gọi người thì tính sao đây?”

“Cửa phòng anh không cần khóa, nếu anh cảm thấy không thoải mái liền lên tiếng gọi tôi.” Nàng đưa ra biện pháp giải quyết.

“Em có biết bệnh nhân nào có thể la to sao?”

“Ai, chẳng lẽ anh có thể suy yếu đến mức không thể có sức kêu sao?”

“Đúng thật là không tốt lắm nha.” Hắn tỏ ra dảng vẻ vô lực, “Tôi có thể chất đặc biệt, ngay cả ăn hạt tiêu cũng phát sốt, còn có gì không có khả năng?”

Nguyễn Thiên Yêu hết biện pháp, “Kia... vậy rốt cục anh muốn gì? tôi đã bị anh xem như vật thừa thừa đá xuống bốn lần, cứ như vậy đem nay chúng ta ai cũng không ngủ được.”

“Bằng không cứ làm như vậy đi.” Hắn lấy ở gần kéo một cái sợi dây, ngón tay ngoắc ngoắc nàng.

Nàng khó hiểu, vẫn là không tình nguyện đi tới, “làm gì?”

Hắn đem dây thùng buồn lưng nàng, đầu khấc cột vào hông mình sau đó đem nàng kéo đến bên gối, một cánh tay chặt chẽ kéo nàng nằm xuống cố định bên mình.(Trời, gian xảo quá, dây cũng chuẩn bị luôn, huhu, anh này ghê quá đi.)

“Ngủ như vậy, em sẽ không bị tôi đá xuống dưới.”

Chủ ý này của hắn thực lan, thẳng lưng của nàng bị buộc chặt, chỉ có thể xoay trái xoay phải không thể cách xa hắn năm mươi cm, chỉ thấy hắn tư thế như chữ đại nằm ở giữa, lộ ra bộ dáng mỹ mãn.

“Chỉ cần tôi cột em, đêm nay em sẽ an toàn.”

Hắn vươn tay phải vỗ nhẹ lên mặt nàng một chút, “tốt rồi, tiểu bảo mẫu của tôi, ngủ đi.”

Khur! Nàng không phải tiểu bảo mẫu của hắn nha.

Nằm bên người hắn, ngửi được mùi nam tính của hắn, nàng căn bản không thể ngủ được. Người nàng quả thật muốn tra tấn ý chí của nàng, hai người nằm gần như vậy, nàng thậm chí nghe được tiếng hít thở của hắn, giống như... còn giống như nghe được tiếng tim đập của hắn,... “Ngủ không được sao?”. phát giác nàng có chút bất an, hắn ra tiếng nói, “Không cần lo lắng tôi đối với em không có ý tốt đâu?”

Là có khả năng, nàng nhìn không được hướng bên cạnh nói nhỏ một chút.

“Yên tâm, em đáng người tệ như vậy, cũng không phải là một đại mỹ nữ, tôi sẽ không xuống tay với một tiểu bạch thỏ như em” Chắc, không hạ thủ mới có quý! dưới đáy lòng hắn cười nhạo chính mình, nếu không phải sợ làm nàng sợ, hắn đã sớm đem nàng ăn sạch sẽ.

Ai!, thật không ngờ Quý Anh Húc hắn như thế này lại phải liên tục mang những chiêu thức lừa dối theo một nữ nhân.

Bất quá, lời này của hắn theo vào tai Nguyễn Thiên Yêu lại trở thành lời châm chọc. Nàng hằm hừ xoay người,, mông đối với hắn, “cho nên, đâm trúng anh tốt nhất cả đêm nên an phận một chút.”

Hắn không lên tiếng trả lời, không bao lâu truyền đến tiếng hít thở đều đều của hắn, nàng nghe hắn đã ngủ chắc hắn đã an toàn, nhưng đáy lòng có chút mất mát, nhắm chặt hai mắt con buồn ngủ ủa đến.

Trong lúc mơ màng, nàng không biết có một đôi tay bế nàng qua, đầu của nàng gần bên gáy của Quý Anh Húc, bộ đồ ngủ tơi tằm trên người hắn cảm giác thật tốt, làm cho nàng ngay cả cánh tay cũng không kìm được, ôm choàng qua.

Một đêm mộng đẹp.

Nguyễn Thiên Yêu nghĩ tới nghĩ lui đều có cảm giác chính mình bị mắc mưu.

Mỗi đêm đến lúc đi ngủ, Quý Anh Húc đều đem thắt lưng của nàng trói chặt, sau đó khi tỉnh lại nàng đều phát hiện mình đang an ổn ngủ trong lòng hắn, tư thái của hai người thật thân mật.

Sau nàng lại cùng hắn thương lượng, nếu hắn đã có thói quen ngủ cùng giường với người khác, như vậy không cần phải dùng dây thừng, nhưng khi không cột nàng ở bên người, bệnh cũ của hắn lại tái phát, đem nàng đá xuống giường, cuối cùng nàng chỉ có thể thỏa hiệp

Tuy rằng hắn thật ôn nhu ôm nàng, ngủ trong lòng hắn nàng cũng cảm giác thật thoải mái, cực an tâm, nhưng khi nàng tỉnh dậy lại cảm thấy có chỗ không đúng.

Những nốt đỏ trên người hắn dần dần tốt hơn, bất quá phía sau lưng còn có chút nghiêm trọng, mỗi khi ngứa sẽ không ngừng gãi, mỗi lần nhìn đến dáng vẻ thống khổ của hắn, nàng thật sự là tự trách mình, bản thân lại càng thêm tận tâm hầu hạ vị đại thiếu gia này, hắn đưa ra yêu cầu gì nàng cũng nhất định thỏa mãn.

Trừ bỏ hắn muốn uống rượu, bác sĩ muốn hắn ăn kiêng, hắn không nghe. Lão thừa dịp nàng không chú ý liền uống trộm, trách gì những vết mẩn trên người hắn vẫn rất lâu lành.

Vừa mở cửa ban công, liền nhìn thấy Quý Anh Húc đang đứng ở tủ rượu tựa như phân vân không biết hôm nay nên uống loại nào, Nguyễn Thiên Yêu đi đến trước mặt hắn, không ngại ngăn trở tầm mắt của hắn, “Lại tham ăn có phải hay không?”

Nàng đẩy hắn ra, khóa lại tủ rượu, “trừ khi bệnh trên người anh tốt rồi, nếu không từ đây về sau anh đừng nghĩ đến chủ ý muốn uống rượu.”

Ở công ty tuy hắn là lão đại, nhưng sức khỏe của hắn hiện tại là do nàng phụ trách.

Quý Anh Húc liền lộ ra một vẻ bi thương, “Em làm sao có thể tàn nhẫn như vậy? Tôi đang do dự muốn uống chai rượu ngon XO tuần trước mang về, hay là uống chai Brandy mà cha gửi từ Anh?”

Nàng không để ý đến hắn nói lời vô nghĩa, tự mình ấn hắn ngồi lên ghế, “Anh lúc này nên bôi thuốc.”

Nói xong, nàng lấy thuốc mỡ bôi lên cánh tay hắn.

Quý Anh Húc thấy khuôn mặt cùng dáng vẻ quan tâm của nàng, ánh mắt nhìn nàng không khỏi si mê.

Nàng khẳng định không biết, mỗi đêm hắn ôm nàng ngủ nhưng không thể đụng đến nàng, hắn nhẫn nhịn thật sự vất vả.

Bôi tốt cánh tay, Nguyễn Thiên Yêu lại giúp hấn bôi thuốc vào lưng, nàng vui vẻ phát hiện các dấu mẩn đỏ trên lưng đã tốt lên không ít, xem ra những cố gắng lâu nay không uổng phí.

Nàng một bên bôi thuốc, một bên thường thức thân hình làm cho người tưởng muốn không chảy nước miếng cũng khó.

“Thiên Yêu.”

“Ách ?” Nàng sợ run một chút, vội vã lấy lại tinh thần.

“Tôi đoán trước kia khi đi học, em nhất định có vụng trộm thăm mền tôi.” Hấn da mặt dày nói.

Nàng đỏ mặt, may mà nàng ở phía sau lưng nên hấn không phát giác, “buồn cười, tôi không có, trốn anh còn không kịp, làm sao lại thăm mền một người cuồng tự đại ?”

Quý Anh Húc nở nụ cười, đáng vẻ thực tự phụ, “căn cứ theo tâm lý học, càng muốn tránh một người trên thực tế lại càng chú ý đến người đó, trước kia em để ý nhất cử nhất động của tôi như vậy, còn hỏi tôi tan học sẽ đi đường nào, sẽ tham gia hoạt động nào, rõ ràng chính là mền...Ai nha~”

Hấn đột nhiên kêu ai, nhấn lại đôi mi đẹp, “Em sao lại nhéo tôi ?”

“Ngón tay tôi không cần thận chà mạnh một chút trên lưng anh, tuyệt đối không có ý nhéo anh a.”

“Không dám thừa nhận thôi, ngày đó nữ sinh các em đều thực thích những nam sinh phong vân, nếu không lúc đó làm sao lại có nhiều nữ sinh nhàm chán đi theo sau mông tôi chứ ?”

“Cho dù tôi có thăm mền, thì người kia cũng không phải anh a.”

“Nha ?” hấn bắt mẩn xoay người nhìn chằm chằm mắt nàng, “vậy đối tượng thăm mền của em là ai ?”

Nàng bĩu môi, “Soái ca trong hội học sinh không chỉ có một người, những người khác cũng thật vĩ đại a.” Nàng không ngừng hồi tưởng, thời điểm đó nàng luôn để ý mọi hành động của người kia, chẳng lẽ là yêu thăm hấn ?

Quý Anh Húc không nói, có chút dăm chiêu. Tâm tư của nữ nhân này khi đó chẳng lẽ thật sự đặt trên người nam nhân khác ? cảm giác như vậy thật sự được cho là thăm mền sao ?

Nguyễn Thiên Yêu nâng cằm, trong miệng cắn bút, lâm vào trầm tư. Trong đầu óc không ngừng vang lên lời cảnh báo của Quý Anh Húc, làm cho nàng thật hoang mang.

Một thân ảnh cao lớn che khuất tầm mắt của nàng, thì ra là Niếp Nhĩ Hạo, hấn giống như không bao giờ phiền não, luôn cười ha ha.

“Tiểu học muội, lại trưng tư a, kêu em mấy tiếng cũng không có nghe thấy.”

Nàng vội vàng đứng lên, có chút bối rối, “Thực xin lỗi...tôi đang suy nghĩ một chút chuyện.”

“Nha ?” Hấn ái muội đem mặt đến gần nàng, “Suy nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy? Có muốn cùng anh chia sẻ một chút không ?”

Nàng liêu mạng lắc đầu, ấp úng nói, “Không có gì, chỉ là một chút việc công...”

Hấn cười ha ha, vươn ngón tay niết khuôn mặt nàng một cái, “Nha đầu ngốc, thực sự một chút cũng không biết che dấu, nhìn sắc mặt hồng hồng của em, nhất định đang suy nghĩ về bạn trai đúng không ?”

“Tôi...tôi mới không có.”

“phải không ?” hấn biểu tình không tin, ‘chẳng lẽ tên tiểu tử Quý Anh Húc còn chưa thu phục em ?’

“Tôi cùng Quý Anh Húc không có gì.” Nàng có chút kích động, thanh âm cao vút lên.

Quý Anh Húc cùng thư ký từ thang máy đi ra, vừa vặn nghe được câu đó, ngực hấn như bị vật gì đó đè nặng có chút khó chịu, sắc mặt thoát nhìn cũng khó coi.

Nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt của Nguyễn Thiên Yêu nhìn Niếp Nhĩ Hạo. Hay là...khi còn đi học đối tượng thăm mền của nàng là Niếp Nhĩ Hạo ?

Ý tưởng này làm hấn khó chịu đến cực điểm, hấn đương nhiên biết mị lực của Nhĩ Hạo không nhỏ, cha mẹ hấn là luật sư nổi tiếng, bối cảnh gia thế cực tốt, điều kiện này làm cho rất nhiều nữ tử chạy theo hấn, trong đó cũng bao gồm Nguyễn Thiên Yêu sao ?

“Anh Húc , mày đã trở lại ?”

Quý Anh Húc mặt không thay đổi, gật gật đầu, dùng cảm hương Nguyễn Thiên Yêu ý bảo, “vào văn phòng họp.”

Hắn đem tâm tư trở lại với công việc, đến dự họp ngoại trừ Niếp Nhĩ Hạo còn có hai chủ quản tạm thời của bộ phận thiết kế.

Chủ đề hội nghị lần này là phong cách cao quý, Quý Anh Húc hy vọng có thể đi theo con đường hoa lệ, nhưng Nguyễn Thiên Yêu lại bất đồng cho rằng phong cách đơn giản sẽ tốt hơn.

Kim cương phí tổn rất cao, một món trang sức không một trăm vạn cũng phải mấy chục vạn, trang sức của tập đoàn Hoàng Triều luôn chiếm giữ vị trí thứ nhất, khách hàng chủ yếu là những nhân vật nổi tiếng, cao quý, Nguyễn Thiên Yêu nghĩ, nếu có thể làm cho những người bình thường có thể mua được hàng online thì rất tốt, nhất định sẽ thu hút không ít khách hàng mới.

Quý Anh Húc không đồng ý quan điểm của nàng, “Tôi không nghĩ lấy chiêu bài đó tạt chân mình, hiện tại đa số khách hàng đều ấn tượng với phong cách hoa lệ mà tôn quý của trang sức chúng ta, nếu hạ thấp giá thành, sẽ khiến cho mọi người nghĩ tình trạng kinh doanh của chúng ta có vấn đề. Thời gian này Sở thị tập đoàn đối với chúng ta như hồ rình mồi, tôi không muốn tạo cơ hội cho người khác gây hại đến công ty, lại càng không muốn bị đánh bại bởi Sở Chính Nam.”

Nghe được tên Sở Chính Nam, Nguyễn Thiên Yêu sửng sốt, nhưng vẫn không buông tay ý nghĩ của mình, “Chỉ cần làm tốt công tác quảng cáo tiêu thụ, đẩy đi chiêu bài hình thức, tôi nghĩ đối với ưu thế ban đầu hắn là không ảnh hưởng lớn lắm.”

Niếp Nhĩ Hạo cũng gật đầu đồng ý, “Tôi thấy chủ ý của Thiên Yêu không sai, đối với người bình thường trang sức của Hoàng Triều chúng ta là cảm nhận quá cao, nghe nói lần này Sở thị cùng Hoa Hạ muốn cùng chúng ta đấu trận cuối cùng, khai thác thị trường đại trà vẫn là một chiến lược hiệu chiến.”

Quý Anh Húc nhìn bộ dạng một người nói một người ủng hộ của hai người, trong ngực xuất hiện một cổ ghen tuông, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ Nguyễn Thiên Yêu thẹn thùng nhìn Niếp Nhĩ Hạo sùng bái.

Hắn rõ ràng cũng nhận thức được hai quan điểm kia, nhưng vẫn mạnh miệng nói, “Tôi đối với chiến lược kia vẫn là có ý kiến, đừng nghĩ rằng có người làm hậu thuẫn thì mình đã có đủ tư cách trở thành nhà thiết kế.”

Hắn nhìn về phía mọi người tuyên bố, “Hôm nay dừng tại đây, phải nghĩ ra phương án hoàn mỹ khác cho tôi, ngày mai tiếp tục.”

Nguyễn Thiên Yêu đột nhiên bị hắn nói lời lạnh nhạt có chút không biết làm sao, hai mắt bản năng liếc nhìn Niếp Nhĩ Hạo, đối phương đáp lại nàng ánh mắt hoang mang.

Nàng miễn cưỡng cười, thu thập văn kiện trên bàn bước ra khỏi phòng họp.

Nhìn bóng dáng của nàng biến mất ngoài cửa, Niếp Nhĩ Hạo khoanh tay, trừng mắt nhìn Quý Anh Húc, “Mấy phát điên gì à ?”

Quý Anh Húc mặt thối trả lời, “Tao thực bình thường.”

Bình thường mới có quý ! Hắn cảm thấy chính mình muốn phát điên, loại cảm giác ghen tị này thực không phải ai cũng chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Còn chưa tới giờ tan tầm, Quý Anh Húc đã nhanh chóng chạy lấy người, ngay cả một tiếng với Nguyễn Thiên Yêu cũng không nói, cũng không có liếc nhìn nàng một cái.

Nguyễn Thiên Yêu không biết mình đắc tội gì với hắn, trong lòng thầm than vài câu, người ta nói gần vua như gần cọp, xem ra quả thật đúng như vậy.

Còn chưa tới giờ tan tầm, Quý Anh Húc đã nhanh chóng chạy lấy người, ngay cả một tiếng với Nguyễn Thiên Yêu cũng không nói, cũng không có liếc nhìn nàng một cái.

Nguyễn Thiên Yêu không biết mình đắc tội gì với hắn, trong lòng thầm than vài câu, người ta nói gần vua như gần cọp, xem ra quả thật đúng như vậy.

Bất quá bộ mặt lạnh như băng của hắn làm cho nàng thật khó chịu, nàng tình nguyện nhìn hắn cười xấu xa, đem nàng thành một tiểu bạch thỏ mà trên choker còn tốt hơn so với bây giờ vô thanh vô tức.

Trước kia, khi tan sở, nếu hắn không có xã giao sẽ lái xe đưa nàng về nhà hắn, nhưng hôm nay Quý Anh Húc sau khi rời khỏi liền không trở lại công ty.

Nàng cảm thấy đầu mình loạn loạn, ngực có chút khó chịu. Tan tầm, một mình nàng đi siêu thị mua đồ ăn, hắn có thể chất rất đặc biệt, trình độ soi mói với đồ ăn có thể dùng hai từ đáng sợ để hình dung.

Cơm chiều đã làm xong, căn nhà to như vậy vẫn lạnh lùng, nàng nhìn đồng hồ cũng đã gần bảy giờ, hẳn nhiều việc lắm sao ? đến giờ vẫn chưa trở về ?

Nàng như một người vợ hiền, một mình ngồi tại phòng khách chờ đợi, thời gian cứ chậm rãi trôi qua, nàng không nhận được lo lắng đứng lên, muốn gọi điện thoại cho hắn nhưng lại sợ làm cho hắn chán ghét.

Có lẽ...hắn đang cùng khách ăn cơm, hoặc là...hắn đang lưu luyến dưới váy của một mỹ nữ nào đó...

Miên man suy nghĩ, trong đầu toàn là hắn, thì ra trong tiềm thức của nàng bất tri bất giác đã để ý hắn đến như vậy ?

Mười giờ tối, vẫn không thấy hắn trở về. Nguyễn Thiên Yêu nhìn điện thoại trên bàn, do dự không dưới hai mươi lần, mỗi khi ấn một nửa dây số đó, nàng lại nhụt chí buông tha.

Muốn gọi cho Niếp Nhĩ Hạo, lại sợ đối phương biết nàng đang ở cùng Quý Anh Húc sẽ đưa lại không ít phiền toái.

Mười một giờ, nàng rốt cục không kiềm chế được sự lo lắng đối với hắn, lấy hết dũng khí gọi điện thoại, dưới đáy lòng không ngừng luyện tập những lời sẽ nói với hắn, cũng không nghĩ tới hắn lại tắt máy.

Không tìm được người, ngực nàng cứng lại, trời đã khuya, chẳng lẽ tối nay hắn không trở về sao ?

Giống như trong ti vi, một nam nhân khi ở lại qua đêm cùng một nữ nhân sẽ đem điện thoại tắt đi, phòng ngừa bị vợ ở nhà tra được...Nàng đột nhiên cười khổ. Vợ ở nhà? Nàng có phải không ?

Xem ra là tự mình đa tình, cứ nhiên đem chuyện sớm chiều ở chung thanh lợi thế cảm tình, nàng rất tự hiểu, tội gì phải làm cho mình tự làm vào một vũng lầy không thể thoát ?

Nguyễn Thiên Yêu không biết mình ngủ lúc nào, trong lúc mơ màng, nàng cảm giác được một hơi ấm ngưng đọng ở trên mặt cọ đi cọ lại, mùi rượu nồng đậm truyền đến mũi nàng.

Nàng giãy dụa vài cái, phát giác hai tay mình bị giữ chặt trên đầu, giây tiếp theo, môi nàng bị xâm nhập, một cái lưỡi mềm mại không kiêng nể dây dưa lưỡi của nàng...

Quý Anh Húc nằm nghiêng trên giường, nhìn chăm chăm vào Nguyễn Thiên Yêu vừa mới tỉnh lại, khóe môi hắn gọi lên một chút ý cười mê người, tựa như một thiên sứ.

Sáng sớm đã nhìn thấy một gương mặt như vậy, nàng không biết rằng nên nghĩ mình may may, trái tim đã kinh hoàng đến vô lực, nhớ lại chuyện phát sinh ngày hôm qua...nàng không khỏi mặt đỏ tim đập.

Kéo chăn che mặt, xấu hổ đến không dám nhìn thẳng vào hắn.

“Anh...đã tỉnh bao lâu?”

Hắn vui cười, dùng tay kéo chăn xuống, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào nàng, luyện tiếu bỏ qua biểu tình “vừa tỉnh” của nàng.

“Ôi, cô bé ngốc, kéo chăn làm gì, nhìn anh đi?” Nam nhân cặp mắt như hai hồ nước, gương mặt tuấn tú giờ phút này không phải là kiêu ngạo khí diễm mà là một đứa trẻ nghịch ngợm.

Hắn cười ngọt ngào, chết người không đèn mạng, “Cứ dựa vào như vậy nhìn em, cảm giác thực hạnh phúc nha.”

Mặt nàng đỏ lên, ngây ngô cười. nàng cũng hiểu được thực hạnh phúc...lập tức, nàng nghĩ đến một chuyện khác, ý cười chợt tắt, bộ dạng chần chờ, “Chúng ta...tối hôm qua...cái kia...cái kia, Về sau chúng ta...chúng ta cũng tính là đang kết giao sao?”

Quý Anh Húc xoa cái mũi nhỏ của nàng, “Anh đã dặn cho rằng chúng ta đang kết giao, ai biết em lại trời sinh thiếu căn cân, cứ nhiên dám cho anh hồng hạnh xuất tường, trước mặt anh đối với Niếp Nhĩ Hạo cười đến thật dâm dăng.” Hắn biểu tình ai oán đem hươu bảo ngựa cũng thật giống nhau.

“Em làm gì có đối với hắn cười dâm dăng ? Anh mới có thể tùy tiện đối với cô gái khác cười đến dâm dăng a!”

“Được rồi.” Hắn có vẻ chịu thua, thờ dãi một hơi, “Về sau anh chỉ đối với một mình em cười đến dâm dăng, em nói có được không?”

“Em có thể nói không sao?” Nàng gắt giọng.

“Cũng đúng.” Hắn cười mở rộng.

“Ác bá!” nàng ngọt ngào oán giận, “Anh lại chưa nói muốn theo đuổi em, cũng chưa tặng hoa, lễ vật cho em, ngay cả ước hẹn cũng không có một lần, cho dù IQ của em có cao cũng không đoán được chúng ta...đang yêu a.”

Hắn bất khả tư nghị nhìn nàng, “Anh vì sao đem em tới ở chung ? lại mỗi ngày cùng em đi siêu thị mua đồ ăn cùng nhau làm cơm chiều ? bởi tối chúng ta cùng nhau ngủ, ban ngày cùng đến nhà ăn ăn cơm trưa, giống như hai đứa trẻ sinh đôi, em lại trì hoãn cho rằng chúng ta không có quan hệ gì?”

Hắn cảm thấy chính mình thật sự rõ ràng, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng theo đuổi con gái, chỉ có con gái đối với hắn yêu thương nhưng nhớ, trước đó ngay cả siêu thị hắn cũng chưa bước vào một bước.

Nhưng hắn lại thích cảm giác cùng nàng một chỗ, rất thú vị, rất nhẹ nhàng, nàng giống như đường khí, đương nhiên không thể thiếu.

Nguyên lai đây chính là tình yêu, tình cảm này đến thật im ắng, tối hôm qua sau khi ăn một hũ dấm chua lớn, hắn càng thêm khẳng định, cảm giác của mình đối với nàng không phải là nhất thời thích mới mẻ, không phải thích mà chính là yêu rất rất thật.

Nguyễn Thiên Yêu nghe được điểm mấu chốt trong lời nói của hắn, nghĩ đến chuyện này thoáng một cái lại hỏi, “Lại nói tiếp...đêm qua anh không dùng dây thừng cột em, nhưng lại không có đem em đá xuống giường nha.”

Hắn cười ha ha, thật giống một lưu manh, “Đứa ngốc, em tưởng thật sao a, anh ngủ rất bình thường không có đem ai ở trên giường đá văng, lấy dây thừng cột lấy em chỉ là muốn đem em đến gần anh thôi.”

Cô gái này thật sự ngốc, bất quá hắn lại cảm thấy nàng như vậy lại thực đáng yêu, không sợ nàng có ý đùa giỡn.

Nàng lạnh mặt, ngồi dậy trừng mắt hắn, “Quý Anh Húc, anh rốt cục không cần nói cho em biết ngay cả những nốt mẩn trên người anh đều là giả.”

“Oan uổng a đại tiểu thư.” Hắn ngồi chồm hổm trước mặt nàng, giọng tay như hiến vật quý cho nàng xem, “những dấu mẩn này đều là hàng thật giá thật, tuyệt đối không có lừa dối nha.”

Nàng cười một tiếng, phát hiện lúc hắn giả đứng đắn thật sự đáng yêu.

Thấy nàng cười, hắn cũng cười theo, tựa như hai đứa bé không lớn không nhỏ.

“Tốt rồi, chúng ta nên rời giường.”

“Tốt.” Quý Anh Húc tủm tủm cười.

Nàng nhìn hắn nhử mày, “Vậy anh đi trước đi.”

“Không cần.” Hắn dắt nàng còn khóa chân trên người, “Không cần che, em nghĩ trên người em còn chỗ nào anh chưa thấy qua sao?”

Lúc này, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm của Niếp Nhĩ Hạo, “Anh Húc, mày đã dậy chưa? coi coi tao đem cái gì đến đây...”

Trực giác Nguyễn Thiên Yêu phản ứng, giây tiếp theo phi thân đang bọc chân vào toilet. Niếp Nhĩ Hạo như vào nơi không người đẩy cửa, “Anh Húc... Ách...”

Hắn nhìn bạn tốt trên người trần trụi đang ngồi chồm hổm trên giường, đầu tóc rối bời, ánh mắt lại nhìn sau cánh cửa toilet có một bóng trắng, sau đó bên trong toilet truyền đến một loạt các tiếng vang bát nháo.

Quý Anh Húc bật cười, “Nguyễn Thiên Yêu, em có làm hay không, cùng anh trên giường làm như vậy làm cho em ám muội sao?”

Nguyễn Thiên Yêu nghe đến phiên cái xem thường. Đáng giận Quý Anh Húc, có cần trước mặt người khác đem chuyện của bọn họ nói trực tiếp như vậy không?

“Được, em đây liền đi ra ngoài, ngay cả một cái che đậy cũng không cần, anh không cần phải ăn dấm mà chạy ra ngoài uống rượu.”

Điều này sao có thể, bạn gái yêu của hắn, “tối hồn nhiên” bộ phận chỉ có hắn mới được nhìn.

Hắn tức giận nhìn về phía Niếp Nhĩ Hạo, “Nghe được không? bạn gái tao muốn đi ra, mày còn không mau rút đi?”

“Vâng, vâng.” Niếp Nhĩ Hạo ha ha cười rồi ra khỏi cửa phòng.

Nguyễn Thiên Yêu vì thế ra toilet, không để ý tới ánh mắt mê đắm của Quý Anh Húc, tự thay đổi quần áo thật nhanh.

Nàng mở cửa, nhìn thấy Niếp Nhĩ Hạo đang cầm trong tay hai chai rượu Brandy đóng gói tinh mỹ, ánh mắt ái muội đến cực điểm.

Quý Anh Húc cũng xuống giường, chậm rãi mặc áo sômi.

Ánh mắt bất lương của Niếp Nhĩ Hạo qua lại ở hai người như tuần tra, “khó trách ở công ty hai người luôn lén lút lút lút khe khẽ nói nhỏ, thì ra là đang có quan hệ tình ái mờ ám.”

“Ba.” Một chiếc gối không khách khí ném vào đầu hắn, Quý Anh Húc vỗ vỗ tay, tiếp theo bắt đầu mặc quần dài, ‘bỏn thiếu gia kết giao bạn gái, có ám muội đến cần phải lén lút không?’

Hắn kéo Nguyễn Thiên Yêu, đứng lý hợp tình nói, “ngẩng đầu ưỡn ngực cho hắn xem, cho dù bị hắn biết chúng ta kết giao thì sao? Em lẩn trốn xa anh

như vậy, bây giờ xem anh bắt em lại như thế nào.”

Nói xong, dùng sức hôn nàng một chút, mang theo ánh mắt thẳng lợi liếc về phía Niếp Nhĩ Hạo, giống như tuyên bố cô gái này là của hắn, người khác đừng mơ tưởng mà tranh đoạt.

Niếp Nhĩ Hạo buông hai chai rượu trong tay, “bạn ta ở nước ngoài mang về, xem tao rất hiếu kính đi, biết mày thích loại này không chờ đến công ty liền khẩn cấp mang vội tới cho mày, còn dùng chìa khóa dự phòng mày đưa, chính là muốn cho mày một cái kính hi, để xem mày như thế nào cảm tạ tao ? Mời tao đi ăn cơm đi, tao không ngại làm bóng đèn của hai người.”

Quý Anh húc nhãn mi, biểu tình có đau lòng, có quyết liệt, mắt liếc nhìn Nguyễn Thiên Yêu có thể dùng từ “Quần pháp bất vị thân” để hình dung.

“Từ nay về sau, tao tuyệt đối kiêng rượu.”

Dứt lời Nguyễn Thiên Yêu cùng Niếp Nhĩ Hạo ngẩng ra, mắt nhìn hắn giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Anh Húc còn thật sự nhìn về Thiên Yêu, “Anh biết mình khi uống sẽ trở nên siêu khủng bố, tối hôm qua nhất định làm em sợ hãi, đáng chết nhất là còn hại em bị thương, cho nên anh quyết định, về sau không bao giờ uống rượu nữa.”

Nhìn gương mặt chân thành tươi cười, nàng thật sự cảm động

Niếp Nhĩ Hạo vẫn là không quá tin tưởng, “Anh húc, không cần nói tao biết mày thật sự có tính này, vậy kho rượu của mày tính sao bây giờ ?”

“Bán đấu giá, sau đó đem tiền tặng cho viện mồ côi.”

“Cái gì ?” Niếp Nhĩ Hạo không dám tin quyết định này của hắn, “số rượu đó ít nhất cũng mấy trăm vạn...”

“Cho nên tao nói đem tiền tặng viện mồ côi.”

“Tao có thể xác định mày điên rồi.” Hắn khoa trương buông tay, “tình yêu sẽ làm cho con người trở thành bệnh thần kinh.”

“Mày mới là bệnh thần kinh” Quý Anh húc đi tới hắn, đuổi bàn tay ra, “Chìa khóa nhà tao ?”

“Làm gì ?” hắn rút ra cái chìa khóa đưa tới.

“Tao tịch thu lại, về sau mày đừng mơ tưởng giống như hôm nay đem nhà tao thành nhà mày, ngay cả chuông cửa cũng không ấn trực tiếp đi vào, vạn nhất lúc nào đó tao cùng bạn gái đang ân ái, mày lại xuất hiện thì sẽ mất hứng thú.”

Nguyễn Thiên Yêu quả thật chịu không nổi lời nói của tên này, lại còn nói rõ ràng như vậy, tốt xấu gì nàng cũng là đương sự, nhưng hai tên này hiển nhiên đem nàng ra mà nói lớn.

Bất quá tảng đá lớn trong lòng cũng đã rơi xuống, cả hai đều thừa nhận thích “chính danh.” Thật sự làm cho người ta trở nên thoải mái.

“Em đi làm buổi sáng, anh Nhĩ Hạo cũng cùng ăn nha.”

“Tốt, anh vẫn muốn ném thử tay nghề của học muội, cái lương không bằng bạo lực lâu.”

Quý Anh Húc khiêu khích, “Tao có mời mày ở nhà tao ăn sáng sao ?”

“Mày không mời, vấn đề ý kiến của mày tao không có tiếp nhận đâu. Học muội có muốn anh giúp không ?” Niếp Nhĩ Hạo cùng hắn đối nghịch, dù sao hai người cũng là bạn bè tốt, nháo loạn đã thành thói quen.

Không khí dùng bữa sáng thảnh thơi vui vẻ, Niếp Nhĩ Hạo liên tục khen ngợi tay nghề nấu nướng của Thiên yêu có thể so sánh được với đầu bếp của khách sạn năm sao, tất nhiên Quý Anh Húc chịu không được mà trừng mắt hắn.

“Mày có vuốt mông ngựa như thế nào đây cũng là lần đầu đồng thời là lần cuối cùng mày được đến nhà tao ăn uống thoải mái.”

Niếp Nhĩ Hạo hoàn toàn không đem lời cảnh cáo của hắn thành vấn đề, hắn chỉ quan tâm ăn uống, còn trêu chọc Thiên yêu đến đỏ mặt thật đáng yêu.

Bạn gái của hắn cũng dám giỡn ?! Không biết sống chết, Quý Anh húc thật muốn đóng gói tên này vứt ra khỏi cửa.

Ăn xong bữa sáng, Niếp Nhĩ Hạo nhận được điện thoại của công ty có việc tìm hắn.

Thấy Quý Anh Húc dường như không muốn cùng hắn đến công ty, hắn nói hươu nói vượn một tràng, “Quân vương đã không còn sớm”, “phù đây không nổi A Đẩu vui đến quên cả trời đất.” Nói linh tinh vài câu, trước khi đi lại đứng đắn bỏ lại một câu, “muốn yêu đương, công việc cũng phải cố, người phụ trách Sở thị mấy ngày trước đã về nước.”

Sắc mặt Quý Anh Húc hơi đổi, ra vẻ không thèm để ý liền đá một cước, vắt và đem hắn đuổi ra khỏi cửa, lại kéo Nguyễn Thiên Yêu vào trong lòng.

“Về sau không cho phép cười với người khác ngoài anh, cũng không cho em tùy tiện đồ mặt, nếu không anh sẽ đem tên kia giết sau đó giết em” Hấn về mặt khi phách cảnh cáo.

Nàng ha hả cười không ngừng, “Đừng náo loạn, anh chuẩn bị một chút, chúng ta còn phải đến công ty.”

Hấn ở trên người nàng, không nghĩ đứng lên, “Anh hôm nay muốn nghỉ phép, dù sao công ty còn có Nhĩ Hạo, anh không đến vài ngày cũng không vấn đề gì.”

“Anh lại tùy hứng, chẳng lẽ anh đã quên hôm kia mới ký hợp đồng với tập đoàn Viễn Đông ? mấy ngày hôm nay bộ phận thiết kế vội vàng tặng ca, anh là đại lão bản lại không biết xấu hổ muốn nghỉ phép.”

“Không biết xấu hổ.” Hấn mặt không đỏ, không suy suyễn gật đầu.

Nàng thấy không có biện pháp, “Anh Nhĩ Hạo vừa nói, người phụ trách của cái gì tập đoàn về nước, anh không đến công ty có tọa trấn được không ?”

‘Nha? Em nói là Sở Chính Nam sao ? Sở thị cũng kinh doanh trang sức, là đối thủ chính của Hoàng Triều chúng ta.’

Nguyễn Thiên Yêu nghe đến tên người này cả người chấn động, “Anh cùng với người phụ trách tập đoàn Sở thị có biết nhau sao?”

Hấn nhún vai, “Biết nhưng chưa từng nói chuyện, mọi người đều kinh doanh trang sức, trong lúc làm việc khó tránh phải tiếp xúc. Sở Chính Nam làm người rất thâm trầm, không dễ dàng tiếp cận.”

Nói đến đây, hấn kỳ quái nhìn nàng, “Em hỏi như vậy làm gì ? nói cho em biết, anh sẽ không đem em giới thiệu cho những người đàn ông hoàng kim độc thân khác đâu, đem tâm này chết đi.”

Nàng như đang che dấu điều gì, cười gượng hai tiếng, “Tuồng tượng của anh thật sự phong phú. Không để ý tới anh, anh muốn nghỉ phép kìa, em cần phải đi đến công ty.”

“Ai, em không cùng nghỉ với anh, anh đây nghỉ thật yên tâm nha....” Vừa nói vừa niêm đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tin tức Quý Anh húc cùng Nguyễn Thiên Yêu kết giao được Quý Anh Tư làm một cái báo cáo từ xa truyền đến tai vợ chồng Quý Thiên Lôi, biết được đứa con cuối cùng cũng quyết tâm luyện ái, lập tức chạy về Đài Bắc.

Vừa vặn đến cuối tuần, Quý Anh Húc nhận được điện thoại của lão mẹ liền mang theo bạn gái về nhà.

Ông bà ngoại thấy được cháu dâu không thể thiếu một phen thân thiện. Lý Quân Quân còn lựa ra rất nhiều trang sức của mình tặng cho nàng, Nguyễn Thiên Yêu bị người của Quý gia sủng đến nổi hết da gà, cảm thấy chính mình hạnh phúc sắp mào phao.

Sau bữa tối, Quý Thiên Lôi kéo con vào thư phòng nói chuyện. Lý Quân Quân cùng nàng tán gẫu toàn những chuyện thật khôi hài kinh người.....

Tin tức Quý Anh húc cùng Nguyễn Thiên Yêu kết giao được Quý Anh Tư làm một cái báo cáo từ xa truyền đến tai vợ chồng Quý Thiên Lôi, biết được đứa con cuối cùng cũng quyết tâm luyện ái, lập tức chạy về Đài Bắc.

Vừa vặn đến cuối tuần, Quý Anh Húc nhận được điện thoại của lão mẹ liền mang theo bạn gái về nhà.

Ông bà ngoại thấy được cháu dâu không thể thiếu một phen thân thiện. Lý Quân Quân còn lựa ra rất nhiều trang sức của mình tặng cho nàng, Nguyễn Thiên Yêu bị người của Quý gia sủng đến nổi hết da gà, cảm thấy chính mình hạnh phúc sắp mào phao.

Sau bữa tối, Quý Thiên Lôi kéo con vào thư phòng nói chuyện. Lý Quân Quân cùng nàng tán gẫu toàn những chuyện thật khôi hài kinh người.

Ví như Lý Quân Quân yêu cầu con trai mặc váy của muội muội, bởi vì Quý Anh Tư từ nhỏ đã rất nam tính, thích để tóc ngắn, không thích búp bê chỉ thích người máy, lại siêu chán ghét mặc váy.

Chuyện này đối với một người trọng nữ khinh nam như nàng thì thật sự là một đả kích lớn, nhưng lại không dám khi dễ nữ nhi bảo bối đành phải xuống tay với con trai, bắt Quý Anh Húc lúc nhỏ mặc không ít đồ của con gái.

Ngoài ra, nàng còn tự hào kể về thành tích vĩ đại của con trai khi còn đi học, có bao nhiêu giải thưởng, kết giao bao nhiêu nữ bạn hữu... nói một cách lưu loát không đếm được, Quý Anh húc từ thư phòng đi ra nghe được, bị dọa chết khiếp, vội vàng ôm lấy bạn gái thoát thân.

Đọc trên đường về, còn lo lắng hỏi nàng có ghen hay không, thề những chuyện phong lưu này sớm đã trở thành quá khứ vĩnh viễn qua đi.

Nguyễn Thiên Yêu cười trộm, “yên tâm, em không có ăn dấm chua đối với những thói quen năm xưa, hơn nữa nếu năm xưa anh cùng với những bạn gái đó kết giao thật sự tốt, hôm nay anh cũng sẽ không cùng em kết giao, đúng hay không?”

Hắn cười to, đem nàng kéo tới trong lòng. Hắn thích nàng như vậy, không có tâm cơ cũng không đại biểu không chủ kiến, hiểu được cái gì mới đáng giá tin tưởng.

Ngày tình nhân cũng sắp đến, Anh Húc tìm Thiên Yêu đề thảo luận, “Chủ đề của cuộc triển lãm trang sức lần này đã được chuẩn bị rất tốt gọi là, anh xem qua thiết kế gần đây của em, cảm thấy không tồi, em có hứng thú gia nhập tổ thiết kế lần này không?”

Nguyễn Thiên Yêu không thể tin được, vài chủ quản gần đây đều là người mới tuyển, Từ Trường Thịnh đặc bị điều đến phòng kế hoạch, từ lúc nàng theo Anh húc đến nay công việc chính là trợ lý hỗ trợ xử lý những việc vặt, không nghĩ tới...

“Như thế nào?” Quý Anh húc nhún mày, “đừng nói với anh là em không có hứng thú?”

“Làm... đương nhiên không phải.” Nàng không tự tin nói, “Em chỉ cảm thấy mình không đảm đương được tư cách của một nhà thiết kế, hơn nữa... hơn nữa quan hệ hiện tại của chúng ta...”

Toàn công ty đều biết quan hệ của hai người bọn họ. Nhĩ Hạo còn tươi cười trước mặt mọi người gọi nàng là tổng tài phụ nhân tương lai.

Cuộc sống của nàng như bị tuyên cáo vào chung kết, trở thành tiêu điểm của toàn bộ công ty.

Quý Anh Húc nghe vậy lơ đãng, “bọn họ thích nói như thế nào là chuyện của bọn họ, nếu em không có năng lực, anh cũng không chọn lựa, anh tất nhiên không đem tiền đồ của công ty ra nói giỡn.”

Hắn đứng dậy, đem cảm nàng hơi nâng lên, “tư chất của em không tệ, anh xem qua mấy thiết kế về nhẫn và dây chuyền của em rất đẹp, rất tinh xảo, ý tưởng cũng không giống người thường, anh lên cùng Nhĩ Hạo thảo luận qua, tên đó cũng xem trọng thiết kế của em.”

Nàng bị khen có chút đỏ mặt, “mấy thứ đó em chỉ vẽ tùy tiện...”

Hắn cười, “Xem đi, tùy tiện cũng có thể thiết kế ra những tác phẩm xuất sắc như vậy, nếu thật sự nghiêm túc, thì còn không nghiêng trời lật đất.” Nàng cười ngấm hân, “đừng nói lung tung, đem em thành thân giống nhau.”

“Em trong mắt anh chính là nữ thần a!” hắn lời ngon tiếng ngọt, không cần tiền nhưng cũng liều mạng.

“Làm ơn, nơi này là văn phòng không phải nhà của các người cũng không phải quán cà phê, chỉ để nói chuyện công không phải nói chuyện yêu đương.”

Trình Giáo Kim – Niếp Nhĩ Hạo xuất hiện, trong tay cầm một phần văn kiện.

Nguyễn Thiên Yêu vội vàng rời khỏi cái ôm của bạn trai, “Anh Nhĩ Hạo, hai người nói chuyện, em ra ngoài trước.”

“Tiểu học muội, em làm gì thấy anh liền bỏ chạy? Em không phải nói lúc đi học anh so với Quý học trưởng càng ôn nhu so hơn đúng không?” lời hắn nói là lần đó Nguyễn Thiên Yêu uống say thổ lộ với hắn.

Thiên Yêu có chút quần bách, Anh Húc khó chịu trừng Niếp Nhĩ Hạo, “Có việc thì nói, không có việc gì cút.”

Niếp Nhĩ Hạo chắc chắn ra tiếng, “Thật là không có nhân tính, tao đang muốn báo cho mày một tin vui. Đây là hiệp ước tao mới kí với tập đoàn Lãnh thị tại Hong Kong, thời gian tới sẽ giúp được việc.”

Thấy hai người muốn nói chuyện công, Nguyễn Thiên Yêu tính lui ra ngoài, Quý Anh Húc lại gọi, “Thiên Yêu, chuẩn bị một chút, ngày kia toàn bộ phòng thiết kế sẽ bắt đầu trạng thái tăng tốc, anh sẽ quan sát em, đừng làm anh thất vọng.”

“Em sẽ cố hết sức.” Nàng gật đầu, nguyện ý thử sức cơ hội này.

Sau khi đóng cửa, Niếp Nhĩ Hạo giữu cột bạn tốt, “tao nghĩ tao bắt đầu có chút ghen tị với tiểu học muội, hai người cả ngày như keo sơn kề cận, buổi tối còn ôm nhau ngủ trên giường, không muốn cũng phải buồn nôn?”

Quý Anh Húc bộ dạng bất cần cầm hiệp ước trong tay, “nếu ghen tị thì cũng nên tìm bạn gái đi, mày cũng đã trưởng thành rồi.”

Hắn nghe vậy cười, một tay ôm lấy bạn tốt, “miệng mày thật đúng là ngày càng giống lão mẹ của tao.”

“Vào đi.”

Vì muốn vẽ ra các mẫu thiết kế, bộ phận thiết kế quả nhiên ngày nói tiếp đêm không ngừng ra sức.

Nhân viên bộ phận thiết kế đối với việc tổng tài đưa Nguyễn Thiên Yêu gia nhập đội thiết kế có vài người vẫn duy trì phản đối, một bộ phận nhân viên ngoài mặt không nói gì, nhưng lại lên nghĩ tổng tài thật không sáng suốt.

Cho dù đối phương là bạn gái của mình, nhưng cũng không thể ai cũng nhé vào làm nhà thiết kế.

Tuy rằng Nguyễn Thiên Yêu trước kia cũng có làm tại bộ phận thiết kế một thời gian, nhưng cũng không thể đem một cái tiêu trợ lý đánh đồng với một nhà thiết kế.

Những với những biểu hiện của Nguyễn Thiên yêu, mọi người bắt đầu đối với nàng có chút kính trọng, không nghĩ tới cô gái này bình thường vô thanh vô tức trên lĩnh vực thiết kế lại có thiên phú như vậy.

Chạng vạng, các phòng khác đã tan tã, chỉ có phòng thiết kế là vẫn tiếp tục tăng ca.

Liên tục mấy ngày, Nguyễn Thiên Yêu dường như chỉ bước ra khỏi công ty khi đã gần mười giờ tối, nàng hiện tại có văn phòng của mình, mỗi ngày đối mặt với đồng nghiệp, thời gian tiếp xúc cùng với Quý Anh Húc cũng ít dần.

Khi Quý Anh Húc mang theo hương thơm ngào ngạt đi vào phòng làm việc của nàng, liền nhìn thấy nàng đang cùng hai đồng nghiệp khác đang thảo luận cái gì đó.

Nhìn thấy hắn, hai người kia câu nệ, “Tổng tài...”

“Mọi người tiếp tục.” Hắn tươi cười hòa nhã, tuk xoay mình đi vào phòng của Nguyễn Thiên Yêu, đem đồ ăn nhất nhất dọn xong, vài người tiếp tục thảo luận, sau một lát thảo luận chấm dứt, hai người kia cũng trở về văn phòng của mình.

Nguyễn Thiên Yêu trở lại ghé dựa ngồi xuống, hắn lập tức giúp nàng xoa bóp bả vai, “Mệt lắm sao? hôm nay công việc có thuận lợi không?”

Nàng sửa lại mấy bản vẽ, vừa hưởng thụ hắn hầu hạ, “có chút hâm mộ những ngày trước đây, ít nhất không bị hôn thiên ám.”

“Có người oán giận lão bản của nàng sao?” Anh Húc vẻ mặt sùng nịnh, “có muốn anh đem em trở lại bên người không, tiếp tục làm tiểu trợ lý của anh?”

“Không cần.” nàng vội vã lắc đầu, “tùy việc như vậy, nhưng hiện tại em thấy thực thỏa mãn, thực phong phú.”

Làm nhà thiết kế là giấc mộng xa vời mà nàng không dám hi vọng, có thể thực hiện được, cho dù nàng thật sự nằm mộng cũng mỉm cười.

Nàng thực thích cảm giác bên cạnh hắn, nhưng mặt khác cũng muốn trên lĩnh vực mình yêu thích có thể lập được thành tích.

“Được rồi, ăn bữa tối trước đi, nhìn xem hôm nay anh mua cái gì.”

Hắn kéo nàng đến bên bàn, thức ăn hắn mang đến hơn một nửa là những món mà nàng thích ăn. Hắn rất có tâm, tuy không thích ăn vặt nhưng biết nàng thích cho dù đi xa bao nhiêu hắn cũng mua về.

Nàng tăng ca đến khuya hắn cũng sẽ ở lại bên nàng đi khi ra về.

Thực làm cho người khác khó thể tin được một Quý Anh Húc bạo ngược lại có thể cẩn thận chăm sóc người khác như thế, xem ra lúc trước là nàng hiểu sai về hắn.

Hắn nghiêm khắc trong công việc nhưng không có nghĩa là hắn mất nhân tính. Nhớ rõ Quý mẫu đã nói với nàng, hắn trước đây rất thích con chó nhỏ, ba hắn vì muốn dỗ hắn vui đã đặc biệt mua tặng cho hắn một con.

Sau con chó nhỏ bị bệnh cuối cùng chết đi, hắn thương tâm suốt ba ngày không ăn cơm, sau lại bệnh nặng làm cho cha mẹ một phen hoảng sợ, từ đó về sau bọn họ không dám để cho con trai nuôi sủng vật, sợ con chó nhỏ lại đoán mệnh mà con trai cũng đi đời nhà ma.

Hắn tâm địa cũng rất thiện lương, miệng tuy rằng ác độc, nhưng chỉ nhắm vào những người làm sai, ở chung đã lâu, nàng dần hiểu được tâm của hắn không giống như vẻ bất cần đời bên ngoài.

Làm cho nàng có đôi khi ảo não hận mình năm đó vì sao lại trốn tránh lẫn mất hắn vất vả như vậy.

Quý Anh Húc vài lần cười nhạo nàng, thì ra sự tồn tại của hắn cũng ảnh hưởng đến đến tâm hồn của một viên chức nhỏ.

Nàng đang ăn đột nhiên bị ôm từ phía sau, giây tiếp theo, cái miệng nhỏ nhắn đang nhai thức ăn của nàng bị người nào đó ngăn chặn, nàng giãy dụa, tức giận đánh hắn, “Em đang ăn cơm mà.”

“Em ăn của em, anh hôn của anh.”

“Ủy! Anh hôn miệng em như vậy sao ăn được?” cái tên này đôi khi ngây thơ đáng sợ.

Quý Anh Húc ôm nàng vào trong ngực, đôi môi khiêu gợi đến gần bên tai nàng, “hai chúng ta đã lâu chưa làm gì nha.”

“Làm... làm gì?” mặt đỏ lên, nàng lập tức giả ngu, dĩ nhiên nàng biết hắn đang muốn nói chuyện gì.

“Không đáng yêu, em rõ ràng biết anh đang nói cái gì mà.” Nàng mỗi ngày tăng ca làm cho hắn khát vọng nàng đến sắp chết.

“Đừng náo loạn!” nàng nhẹ đẩy hắn, “ăn xong em còn muốn tiếp tục tăng ca nha.”

Hắn không nghe, giật dây nàng, “Hôm nay nghỉ sớm đi.”

“Lại vậy rồi.” nàng nhìn hắn xem thường, “Nếu em nghỉ sớm, lúc đó anh lại nói em không làm tròn công tác.”

Nàng biết hắn rất xem trọng công việc, nhiều lúc chỉ là như trẻ con mà nháo nhàng. Những lúc này nàng thật sự hết cách với hắn.

Điện thoại của nàng vang lên, Quý Anh Húc buông nàng ra, nàng nhìn dãy số đúng là mẫu thân đã lâu không liên lạc của nàng.

“Em ra ngoài nghe điện thoại một lát.” Nàng không muốn hắn nghe được mình cùng mẫu thân tranh cãi ầm ĩ.

Quý Anh Húc không tự nhiên, yên lặng gật đầu, sau khi nàng ra cửa hắn mới phát hiện bản thân mình đối với nàng cũng như gia đình nàng hiểu biết thực ít.

Hắn không phải là chưa từng hỏi qua, chẳng qua là nàng kiêng kị không muốn nhắc tới. Hắn thầm nghĩ phải tìm hiểu nàng một chút, dù sao... bọn họ cũng sẽ dặt tay nhau cả đời.

Thoáng nhìn bản thiết kế trên mặt bàn của nàng, hắn nhận rồi không có việc gì liền đi qua cầm lấy một tờ, trong lòng tán thưởng liên tục không ngừng, ý tưởng của nàng thật khá, mỗi một chi tiết đều hợp với yêu cầu của hắn.

Trên bàn còn có một chiếc túi giấy lớn màu vàng miệng còn chưa dán kỹ, lộ ra mấy bản vẽ. Hắn tò mò rút ra, là một bộ trang sức tinh mỹ, màu sắc phối hợp hoàn mỹ.

Hắn thập phần kinh diễm, nhìn thấy bản thiết kế này, nàng tuyệt đối có đủ tư cách để trở thành một nhà thiết kế trang sức hạng nhất. Ha ha, nên nói là Hoàng Triều tập đoàn đã nhặt được một bảo bối sao?

Àn, là hắn có được một giải thưởng lớn đi... ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, hắn buông mấy bản thiết kế, chỉ thấy Nguyễn Thiên Yêu bước vào, khuôn mặt có chút không vui.

“Làm sao vậy?”

“Không có gì.” nàng suy sụp lắc đầu, “trong nhà có chuyện, mẹ em thúc giục em trở về.”

“Nha... vậy có thời gian thích hợp anh cùng em trở về.” quen nhau lâu như vậy hắn còn chưa gặp qua mẹ của nàng.

Nàng lắc đầu, “có thời gian rồi nói sau, gần đây bận việc quá.” Nàng giống như không muốn nói quá nhiều về mẹ mình.

Quý Anh Húc đương nhiên nhận thức được, hắn đến trước mặt nàng, nhìn về mặt mỗi một của nàng, quan tâm hỏi, “quan hệ của em cùng mẹ không tốt phải không?”

“Em chỉ không muốn quấy rầy cuộc sống của mẹ mà thôi, tất cả...” nàng im lặng một lúc mới nói, “Mẹ hiện tại đã có một gia đình khác, em đối với bà mà nói, bất quá chỉ là một đứa con riêng.”

“Nhưng bà là mẹ ruột của em là sự thật, em vĩnh viễn không thể thay đổi được.”

Nguyễn Thiên Yêu hừ lạnh, “bà đã đem quá nhiều tình thương của người mẹ đưa cho người khác”

Hắn đột nhiên nở nụ cười, “thật sự là một tiểu hài tử, em nhất định là ghen tị.”

“Mới không có.” Nàng cất lực phủ nhận.

“còn nói không có, đứa trẻ nào có mẹ tái giá cũng đều mang tâm lý lo lắng, lo lắng cha mẹ không hề yêu thương chính mình.”

“Anh đổi nghề làm bác sĩ sẽ tốt lắm, nhanh chút cho em thấy tài năng của anh đi.” Nàng giễu cợt hắn.

“Tốt, chúng ta trước sinh đứa nhỏ, sau đó ta sẽ trở tài.” Nói xong, hắn hôn nàng, không để ý sự giãy dụa của nàng.

“Nơi này là văn phòng nha.”

“thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bận rộn khẩn trương làm việc rất cực cũng hoàn thành sau một tháng.

Quý Anh Húc nhìn bản thiết kế được mang đến, cảm thấy những tác phẩm lần này thật dụng tâm.

Nhưng hắn thấy lý lạ, những bản thiết kế ở phòng Nguyễn Thiên Yêu hắn thấy được đem đó lại không được trình lên.

Hắn nghĩ nếu có cơ hội thì sẽ hỏi lại Thiên Yêu hoặc trưởng phòng thiết kế cũng tốt, không giao lên chắc chắn có lý do không chừng.

Hàng năm, trước đêm triển lãm trang sức luôn có tổ chức một buổi tiệc, khách mời là những nhân sĩ của xã hội thượng lưu, nhằm gia tăng quan hệ, mà tại tiệc hội sẽ không thiếu các phóng viên của các tạp chí lớn nhỏ....

Bận rộn khẩn trương làm việc rất cực cũng hoàn thành sau một tháng.

Quý Anh Húc nhìn bản thiết kế được mang đến, cảm thấy những tác phẩm lần này thật dụng tâm.

Nhưng hắn thấy lý lạ, những bản thiết kế ở phòng Nguyễn Thiên Yêu hắn thấy được đem đó lại không được trình lên.

Hắn nghĩ nếu có cơ hội thì sẽ hỏi lại Thiên Yêu hoặc trưởng phòng thiết kế cũng tốt, không giao lên chắc chắn có lý do không chừng.

Hàng năm, trước đêm triển lãm trang sức luôn có tổ chức một buổi tiệc, khách mời là những nhân sĩ của xã hội thượng lưu, nhằm gia tăng quan hệ, mà tại tiệc hội sẽ không thiếu các phóng viên của các tạp chí lớn nhỏ.

Quý Anh Húc cùng Niếp Nhĩ Hạo đến trước, Nguyễn Thiên Yêu nói nàng phải ở lại công ty xử lý một chút chuyện, muốn tới nay ở lại đây.

Bên người không có bạn gái cảm giác thật sự khó chịu, hơn nữa nhìn thấy Niếp Nhĩ Hạo không biết lúc nào tìm được bạn gái, bộ dáng của hai người làm cho hắn càng thêm buồn bực.

Hắn tùy tay lấy một ly rượu, vừa định uống một ngụm, đột nhiên nhớ tới mình từng thề không bao giờ uống rượu nữa. Hắn cười cười, đem ly rượu để lại trên khay của bồi bàn.

“Thực xin lỗi, tôi đã quên thứ này.”

“Người nào đó đôi tính sao?”

Một tiếng nói từ phía sau truyền đến, có chút xa lạ cũng có chút quen thuộc. Quý Anh Húc xoay người, trước mắt hắn là một nam tử trẻ tuổi thật tuấn mỹ, ánh mắt trầm ổn mang theo bình tĩnh, toàn thân phát ra một mị lực vô cùng hấp dẫn.

Sở Chính Nam! Người phụ trách tập đoàn Sở thị, cũng là học trưởng của Quý Anh Húc khi đi du học.

Hai người rất ít gặp mặt, hai gia tộc lại là đối thủ cạnh tranh, cái gọi là đạo bất đồng bất phân vì mưu cũng chính là đạo lý thiên cổ không thể thay đổi.

Những năm gần đây, sự nghiệp của hai người đều thành tựu, mà vì cạnh tranh trong mua bán mà không tránh được một chút địch ý.

“Ta nhớ rõ trước kia ngươi đối với rượu còn nhiệt tình hơn đeo đuổi mỹ nhân, hiện tại tại sao lại như vậy? Cầm rồi lại buông?”

Quý Anh Húc trầm cười, “Con người sẽ thay đổi, bác sĩ đã có cảnh cáo ta, vì thể chất đặc thù nên ít tiếp xúc với những đồ ăn có tính kích thích, chẳng qua ta cố chấp không nghe, gây đây lại thoáng học ngoan mà thôi.”

Lúc này, những phóng viên ở đây đang cố gắng chụp ảnh lẫn phỏng vấn, đối với họ người phụ trách của Hoàng Triều và Sở thị tập đoàn chính là hai tiêu điểm sáng chói, đứng chung một chỗ lại càng gây thêm sự chú ý.

Mà trước mặt phóng viên, hai người đều biểu hiện ra một mặt thân mật, nói là khách sáo hay đang diễn cũng được, hai người một chỗ thân mật như vậy cũng đủ cho phóng viên săn đón.

Những câu phỏng vấn kế tiếp, hai người đều giống nhau, cái gì nên nói thì nói, không nên nói đều im lặng đi qua.

Đang lúc phỏng vấn, có một người cầm cái hộp đi vào, cung kính báo cáo với Sở ChínhNam, “Sở tiên sinh, trang sức ngài cần đã hoàn thành, theo như ý ngài, trước tiên đem lại đây cho ngài.”

Sở ChínhNam nghe vậy, hai mắt sáng ngời, cũng không kiêng kị Quý Anh Húc bên cạnh, khẩn cấp nói, “Mở ra tôi xem xem.”

Trợ lý hân mở hộp, bên trong là một bộ trang sức chói mắt.

Quý Anh Húc cũng thấy được, nhưng những món trang sức này làm cho hắn cảm thấy rất quen mắt ?

Hắn không ngừng đánh giá, bỗng dưng, một đạo linh quang hiện lên, đây không phải là mẫu thiết kế hắn nhìn thấy trong phòng Thiên Yêu sao ? ??

Nhưng vì sao Sở ChínhNam lại có bộ trang sức này ? Trùng hợp sao ? Không, không có khả năng, bản thiết kế này hết sức độc đáo, lại dường như giống nhau như đúc, chắc chắn sẽ không có chuyện khéo như vậy.

Sở ChínhNam tươi cười, lập tức tự tay đem chiếc hộp đóng lại.

Hắn khách khí nhìn Quý Anh Húc, “Quý tổng tài, ta qua bên kia cùng Vương Đồng chào một tiếng, tối nay còn một cái xã giao khác, trước tiên xin cáo từ người ở đây.”

Quý Anh Húc bình tâm như cũ, gật đầu, “Đi thông thả.”

Nhìn theo Sở ChínhNam, hắn cảm thấy rầu rĩ không vui. Đến tận cùng là xảy ra chuyện gì ? Vì sao bản thiết kế của Thiên Yêu lại ở trong tay Sở ChínhNam?

Hắn bất an đi theo khách mời hàn huyên, nói chuyện với nhau nhưng trong đầu chỉ mông lung theo nghi vấn kia. Thành linh, hắn bị người vỗ nhẹ một chút, “Suy nghĩ gì đó ? gọi anh vài lần cũng không nghe thấy.”

Là Thiên Yêu, nàng hiển nhiên là từ công ty tới, quần áo vẫn là bộ đồ ban ngày mặc đi làm.

“Không phải để anh đợi lâu lắm sao ? Em muốn lúc mở tiệc sẽ chạy tới, trên đường lại gặp kẹt xe.” Nguyễn Thiên Yêu không phát hiện trạng thái kì dị muốn nói lại thôi của hắn, “Không nghĩ tới hôm nay khách mời còn chưa tới nhiều. Em lúc mới tới còn nghe mấy phóng viên nhắc đến tên anh, lại bị phỏng vấn sao ?”

“Chỉ nói vài câu đơn giản, cũng không có gì.” Ánh mắt sắc bén nhìn vào người con gái trước mặt, ngh minh chia sẻ, nghĩ đến chính mình đối với nàng cũng không hiểu hết, nàng lại có nhiều chuyện không muốn cùng mình chia sẻ, có khi lại liên tiếp lên lút nghe điện thoại.

Nhưng hắn không muốn miễn cưỡng nàng, bởi vì hắn tin tưởng một câu – Yêu một người sẽ hoàn toàn tin nhiệm người ấy.

Nhưng hiện tại, người mà hắn tin tưởng có còn tin tưởng được hay không ? một bản thiết kế đã trở thành một bóng ma thật lớn trong lòng hắn.

“Anh Húc, sắc mặt anh không ổn lắm, xảy ra chuyện gì sao ?”

“Không có gì.” Hắn nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu tình, “Đúng rồi, hai ngày sau công ty mời dự họp đại hình hội nghị. Lúc đó bộ phận thiết kế các người sẽ làm thuyết minh tổng kết với những tác phẩm của mình, em không thành vấn đề chứ ?”

“Đương nhiên, tư liệu dành cho hội nghị em đã chuẩn bị tốt.”

“Vậy... các người không phải là còn có cho anh kính hi gì chứ, ví dụ như nói một chút không có ở trong bản phác thảo thiết kế xuất sắc đã trình...”

Nàng nói giong, “Anh nghĩ rằng nhóm bọn em là ông già Noel a, còn muốn có kính hi. Bản phác thảo thiết kế em đem đến cho anh thật tốt lắm, muốn chúng ta lại vẽ thêm, phòng thiết kế xác định sẽ xảy ra bao can cho anh xem.”

Hắn thất vọng, “Àn, vậy đợi lát nữa xong việc sẽ nói.”

Ánh mắt Nguyễn Thiên Yêu không biết nhìn thấy điều gì, cảm cánh tay hắn hô lớn, “Anh xem, soái ca bên kia có phải là người thường xuất hiện trong quảng cáo trên ti vi Đại Lâm Thần không ?”

Theo ánh mắt của nàng, Quý Anh Húc thần nhiên, “Đúng vậy, ở những buổi tiệc như vậy, xuất hiện vài diễn viên, người mẫu cũng là chuyện bình thường, người kia –Đại Lâm Thần nghe nói là sắp sửa vì tập đoàn Sở thị...” hắn dừng một chút, quả nhiên thấy nàng nghe đến tập đoàn Sở thị ánh mắt nàng có chút bất động, hắn không đổi giọng, tiếp tục nói, “Làm đại diện cho trang sức của bọn họ, nên hôm nay hắn cũng đến đây để cung cấp một chút tin tức.”

“Đúng rồi, em nghe nói lần này người đại diện cho Hoàng Triều là một nữ ca sĩ, tên gọi là...”

Ngay lúc nàng đang nói, một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện, dáng người yếu điệu, một gương mặt thuần túy phương đông rất mê người.

Mỹ nữ tự nhiên đứng bên người Quý Anh Húc, hai người thoạt nhìn thật thập phần tương xứng, hiển nhiên là một đôi kim đồng ngọc nữ.

“Hi, Anh Húc, đã lâu không gặp.” mỹ nữ mở miệng, động tác tao nhã mê người.

Nguyễn Thiên Yêu phát hiện, ánh mắt không ít nam nhân đều chú ý lại đây.

Đối phương cũng chú ý đến Nguyễn Thiên Yêu, lễ phép gật gật đầu, “Anh Húc, vị này là ?”

Quý Anh Húc vì hai người giới thiệu, “Nguyễn Thiên Yêu, trợ lý của tôi kiêm thiết kế của công ty.” Đối với Chu Sát Phi, hắn chỉ xem nàng như một đối tượng hợp tác bình thường, trực giác khi giới thiệu Nguyễn Thiên Yêu chỉ đề cập đến quan hệ công việc, không nghĩ muốn giới thiệu quan hệ riêng của mình. “Thiên Yêu, vị này là Chu Sát Phi tiểu thư, là người phát ngôn cho trang sức mới của chúng ta.”

Nhưng Thiên Yêu vẫn cảm nhận ra, nàng thực đề ý, trước mặt mỹ nữ ban trai không nhắc tới thân phận kết giao trong tình cảm của nàng.

Loại việc này cũng không cùng hắn so đo, nàng quai ra một nụ cười, “Nha...ta nhớ ra rồi, cô là ngôi sao đang nổi tiếng Chu tiểu thư. Ngượng ngùng, ta đạo này vội vàng thiết kế cũng chưa chú ý tới công ty đã thay đổi người phát ngôn.”

Chu Sát Phi mỉm cười, “Việc này cũng là gần đây ta cùng Anh Húc mới nói chuyện trên mns, còn chưa chính thức kí ước, cô không biết cũng thật bình thường.”

Nàng không biết mới là không bình thường. Nàng nhìn hắn một cái, thì ra lúc hắn không có việc gì ở văn phòng sẽ tán gẫu trên mns a.

“Ba mẹ ta cùng cha mẹ Anh Húc là quen biết, cho nên chúng ta đã quen biết từ lâu. Ta vào con đường nghệ thuật đã rất lâu, thật vất vả mới có được thành tích, Anh Húc liền gọi điện cho ta, muốn dính của ta hết.” Nàng nói giỡn, “Kỳ thật, có thể thay Hoàng Triều làm người phát ngôn sản phẩm, ai dính ai quang còn chưa nói được đâu.”

Chu Sát Phi là một tuyệt thế mỹ nữ, gia thế lại rất tốt, ở đây một vài thiên kim tiểu thư phát hiện nàng, đều xúm lại, đề tài đều xoay quanh quan hệ giữa nàng và Quý Anh Húc.

Chậm rãi, Nguyễn Thiên Yêu bị đưa xa ra khỏi phạm vi nói chuyện phiếm của mọi người, nàng lần đầu tiên phát hiện, quanh hắn nàng không thể xen vào.

Toàn thân Quý Anh Húc ngập tràn mị lực, con gái vây quanh hắn càng ngày càng nhiều, lại có phóng viên thấy vậy, liền yêu cầu hắn cùng Chu Sát Phi chụp chung ảnh, Quý Anh Húc thỏa mãn yêu cầu của phóng viên, cũng nhân cơ hội tuyên bố Chu Sát Phi sắp trở thành người phát ngôn mới, khiến cho hiện trường xôn xao một trận không nhỏ.

Nàng nhận thấy, suốt buổi tối hôm nay ánh mắt của hắn đều ít nhìn đến nàng, lúc này, bị đám người vây quanh, ánh mắt hắn lại đột nhiên nhìn đến bên nàng, nàng thầm mong hắn sẽ bỏ chúng mỹ nữ mà đến bên cạnh mình, nhưng trong nháy mắt, hắn lại đem nụ cười nở rộ tặng cho người khác.

Tim, trong phút chốc đau một chút, là nhìn lầm sao ? ánh mắt vừa tới của hắn, lại làm cho nàng cảm thấy có chút lạnh băng ?

“Tiểu học muội, sao lại ngăn người ở đây ?”

Niép Nhĩ Hạo rút cục bỏ bạn gái, xem ra người bạn gái lâm thời không lý tưởng. Người nữ nhân kia mới gặp hắn hai lần, lại có ý muốn đêm này cùng hắn lên giường, loại như vậy hắn tiêu thụ không được.

“Anh Nhĩ Hạo.” Nàng nhìn hắn cười cười, “Lúc em mới đến, giống như nhìn thấy anh cùng một cô gái xinh đẹp uống rượu.”

“Đúng vậy, nhưng nàng lại uống hơn anh, nên anh lái xe đưa nàng về trước.” nếu không nhanh đuổi cô nương kia đi trước, biết đâu chính mình đêm nay lại không thể về nhà

“là bạn gái anh ?”

“Là bạn thôi, cha anh là một hộ khách nữ nhi, lần trước ông giúp cha nàng thắng án, nên cha nàng mời chúng ta ăn cơm, trong bữa ăn nhìn thấy anh, cảm thấy anh siêu vĩ đại, hắn da mặt dày đến chết được, muốn gả nữ nhi bảo bối của mình cho anh làm lão bà.”

“Em sao lại nghe thấy trong miệng anh một hương vị phiền chán ?”

Niép Nhĩ Hạo vươn tay vuốt nhẹ tóc nàng, “Cho nên nói, vẫn là tiểu học muội của anh hiểu anh nhất a.”

Hắn liếc về phía Quý Anh Húc đang được mỹ nữ vây quanh, “tên tiểu tử kia đang làm cái quái gì ? lại đem quảng em sang một bên không quan tâm, chính mình lại đi hưởng thụ tiêu dao khoái hoạt ?”

“Không có đâu.” Về mặt Nguyễn Thiên Yêu am hiểu ý người, “Anh ấy chỉ là xã giao mà thôi.”

“Xã giao ?” Niép Nhĩ Hạo không dám gạt bừa, “trước mặt lão bà tương lai của mình cùng nữ nhân xã giao đến thân nhân gia hai má ?”

Nàng nhìn thấy Quý Anh Húc trong đám người ồn ào chuồn chuồn lướt nước hôn hai má Chu Sát Phi, nàng cười khổ một cái, như vậy tin tức ngày mai muốn nói như thế nào thì sẽ có như thế đó, “Đại lão bản hi sinh tuyên truyền, xem ra chi phí quảng cáo của công ty chúng ta có thể tiết kiệm được một nửa.”

Hắn tỏ ra biểu tình không chịu nổi, “tiểu học muội, không thể không thừa nhận trên đời này còn có nữ nhân rộng lượng như em, thật sự là phúc phận của

tên tiểu tử kia, như vậy em cũng chịu đựng được sao ?”

Hắn nhìn về phía Quý Anh Húc, vừa đúng lúc ánh mắt của tên kia cũng nhìn về phía mình, hắn đột nhiên sinh tâm kế, giữ chặt tay Nguyễn Thiên Yêu, đem mặt ghé sát nàng, “Tiểu học muội, anh cảm thấy không khí nơi này có chút kém, chúng ta ra bên ngoài hít thở không khí có được không ?”

“Được.” Nguyễn Thiên Yêu cũng rất muốn rời đi nơi làm cho nàng không thể hít thở này, lại không muốn nhìn trường hợp Quý Anh Húc “không thể không xả giao”.

Mới đi vài bước, cổ tay nàng bị người từ phía sau kéo lấy, Quý Anh Húc sắc mặt thối hỏi, “Hai người đang làm cái gì ?”

Niép Nhĩ Hạo bất cần nhún nhún vai, “tao chỉ muốn tiểu học muội theo giúp tao đi ra bên ngoài hít thở không khí a, mày không thấy nơi này không khí thật tệ sao ?”

Quý Anh Húc đem gương mặt tuần tú chuyển sang Nguyễn Thiên Yêu, “cho nên em muốn cùng hắn ra ngoài ?”

Nàng vô tội gật đầu, “Em nghĩ đến...anh đang bận nhiều việc xã giao.”

Hắn lạnh mặt, không khỏi phân trần kéo tay nàng, “Anh đói bụng, về nhà anh nấu cơm đi.”

“Nhưng là...”nàng bị hắn kéo đi một đường, “nơi này rõ ràng đồ ăn rất nhiều a, nếu anh đói bụng, muốn hay không ngay tại chỗ này giải quyết một chút ?”

“Anh muốn ăn đồ em tự tay làm”

Nguyễn Thiên Yêu lo lắng nhìn hắn, người này vừa mới không có nàng trong đáy mắt, hiện tại lại như toàn thế giới này chỉ nhìn thấy nàng, thật kì dị, “Anh làm sao vậy ? giống như là lạ...Uy, cầm tay em nhẹ chút, rất đau nha...”

Đêm đó Quý Anh Húc điên cuồng làm tình, có lẽ trong tiềm thức hắn sợ mình sẽ bị phản bội cùng thương tổn, càng sợ hơn là mình sẽ mất đi nàng.

Có lẽ chỉ có cách chiếm giữ lấy cơ thể nàng mới cho hắn sinh ra cảm giác an toàn...

Cuộc triển lãm trang sức rất nhanh sẽ diễn ra, công ty từ trên xuống dưới đều bận rộn cho cuộc triển lãm lần này.

Từ lúc bắt đầu hội nghị cho đến bây giờ sắc mặt vẫn luôn giữ một biểu tình, cũng không ngắt qua lời nào, mặc cho cấp dưới thảo luận mỗi ưu khuyết điểm của trang sức.

Ánh mắt hắn chăm chú vào bản thiết kế ở trên tay, một tờ rồi lại một tờ nhưng vẫn không có thứ hắn muốn nhìn thấy.

Hắn luôn hy vọng bộ trang sức trong tay Sở Chính Nam chỉ là một sự trùng hợp tương tự, bản thiết kế vẫn ở trong tay Nguyễn Thiên Yêu, nhưng sự thật chứng minh, bản thiết kế đó vẫn không xuất hiện trước mắt hắn.

Hắn đã tìm ba lần nhưng vẫn không có, ngay cả một bản tương tự cũng không có.

Xa xa, Nguyễn Thiên yêu cúi đầu, bút trong tay còn như đang vẽ cái gì đó, hắn không thấy rõ, nhưng hắn biết nàng mỗi lần đều sẽ mang theo laptop, nếu bất chợt có linh cảm thì mặc kệ thời gian địa điểm lập tức ghi lại.

Hắn nhìn nàng đến xuất thần, nghĩ sao vẫn không thông vì sao bản thiết kế của nàng lại chạy đến trong tay Sở Chính nam...nàng thật sự phản bội hắn sao ?

Niép Nhĩ Hạo vụng trộm quan sát Quý Anh Húc, nhìn thấy tên kia một mặt đầy tâm sự, nhìn bản thiết kế cau mày, lại nhìn tiểu học muội đến gần người ? như vậy là đối với bản thiết kế lần này không hài lòng sao ?

Không thể nào, hắn thấy toàn bộ những mẫu thiết kế lần này đặc biệt là mẫu thiết kế của tiểu học muội lại làm cho hắn kinh diễm.

Hắn nói nhanh, “Các vị, nếu đối với các thiết kế lần này không có ý kiến gì thì bắt đầu tiến vào quá trình chế tác.” Hắn giương mắt nhìn Quý Anh Húc, “Tổng tài, còn có gì muốn bổ sung sao ?”

Quý Anh Húc phục hồi lại tinh thần, đột nhiên cảm thấy cứ chỉ cúi đầu của Nguyễn Thiên Yêu thật quá chói mắt, nàng rốt cục về cái gì ? hắn lạnh mặt “Nguyễn tiểu thư, nếu ta nhớ không lầm hiện giờ đang là giờ họp, cô có muốn hay không buông tay việc riêng tôn trọng thủ trưởng của chính mình một chút ?”

Bởi vì lời chỉ trích không khách khí của hắn, hội nghị trở nên im lặng.

Nguyễn Thiên Yêu cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn hắn, có chút mặc dnh kỳ diệu.

“Như thế nào ?” hắn có ý cùng nàng đối nghịch, “Từ lúc bắt đầu đến giờ, cô vẫn cúi đầu không nói, phải chăng hội nghị hôm nay làm cô cảm thấy nhàm chán ?”

Nàng về mặt khô nóng, cảm thấy hôm nay hẳn có chút bất thường.

Mọi người cũng khó hiểu, ai cũng biết hai người họ là tình lữ, không ít người nhìn thấy tổng tài đối với Nguyễn Thiên Yêu quả thực có thể dùng sủng nịch cùng thương yêu để hình dung. Hiện tại làm sao vậy ? họ cãi nhau sao ?

Niép Nhĩ Họa nhanh hòa giải, “ Tổng tài, không nên vì một chuyện nhỏ mà tức giận nha ? Hội nghị đã cũng kéo dài gần ba giờ, ta nghĩ Nguyễn tiểu thư có thể vì mệt mỏi...”

“ Cô rút cục là về cái gì ? ” Quý Anh húc chen ngang, Niép Nhĩ Họa ngượng ngùng liền ngậm miệng. Tên này hôm nay chắc ăn phải thuốc nổ a!

Nguyễn Thiên Yêu có chút luống cuống giải thích, “ Tôi dodotj nhiên nghĩ đến một vài ý thiết kế cho nên...”

“ Sao ? ” Quý Anh Húc cười lạnh, “ Thì ra là Nguyễn tiểu thư suy nghĩ cho lợi ích của công ty, đến đây, cho tôi xem ý tưởng của cô ”

“ Nhưwng là tôi...tôi còn chưa hoàn thành.” Anh Húc hôm nay như thế nào ? sao lại đột nhiên nhắm vào nàng ?

“ Không quan hệ.”

Nàng bắt đầu dĩ phải đưa laptop qua.

Quý Anh Húc nhìn vào bản nháp, tuy chỉ là những đường phác thảo chưa rõ ràng nhưng có thể nhìn ra ý tưởng độc đáo của nàng.

Trên mặt hẳn hiện ra một chút lạnh ý cười, “ Xem ra, tôi đề bạt cô làm thiết kế thật không nhìn lầm, bất quá...” hẳn đóng laptop, nhìn nàng, “ tôi vẫn ngạc nhiên về một vấn đề, Nguyễn tiểu thư ngoài làm thiết kế cho Hoàng Triều còn kiêm chức cho người ngoài sao ? ”

“ Anh nói vậy là có ý tứ gì ? ” không khí trước mắt không khỏi làm cho Nguyễn Thiên Yêu nhớ tới n năm trước ở trường trung học Anh Triết, hẳn cũng như vậy giáo huấn nàng, làm cho nàng không có một chút mặt mũi, chataj vataj muốn tìm chỗ trốn vào.

Khuôn mặt nàng chợt tái, người trước mắt này chính là người mình yêu nhiệt liệt sao ? Ban đêm hôm kia hai người không phải vượt qua một đêm kích tình sao, vì sao hiện tại hẳn lại dùng loại ánh mắt này để nhìn mình, nàng làm gì sao sao ? nàng chẳng qua ở hội nghị về về một chút thôi mà !

Niép Nhĩ Họa nhỏ giọng bảo hẳn có chừng có mực, nhưng Quý Anh Húc lại tiếp tục trừng mắt nhìn hẳn liếc một cái “ người còn giúp nàng, ta sẽ mắng luôn người.”

“ Nàng có lấy dũng khí hỏi, “ Anh húc, không tổng tài, tôi rút cục làm sai cái gì ? tôi thề, tôi không có làm việc cho người ngoài...”

“ Nha ? như vậy tại sao Sở Chính Nam lại có trang sức thiết kế của cô ? ”

Lời này của ahwsn giống như quả bom, đem thanh âm của Nguyễn Thiên Yêu oanh tạc rì rạc. Sắc mặt nàng trắng bệch, mọi người nhìn nhau.

Niép Nhĩ Họa gãi gãi đầu, hết nhìn người này lại nhìn người kia, Ai da, làm sao có thể chứ ? “ Tổng tài, có lẽ người hiểu lầm, tiểu học muội sao có thể làm chuyện như vậy chứ ? nàng làm sao có thể đem thiết kế giao cho đối thủ cạnh tranh của chúng ta ? ”

Quý Anh Húc sắc mặt nghiêm trọng, hẳn chỉ muốn nghe nàng nói, nếu nàng nói nàng không phản bội, mọi chuyện chỉ là trùng hợp, là sao chép, hẳn sẽ tin nàng.

Nguyễn Thiên Yêu ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi, “ Tôi hiểu anh có ý tứ gì, đúng vậy, sở Chính Nam có một phản bản vẽ thiết kế của tôi, nhưng phản bản vẽ này tôi vốn không giao cho công ty...cho nên tôi cũng thật sự ngạc nhiên, anh làm sao biết chuyện này ? ”

Quý Anh Húc muốn phát điên . Nàng đã thừa nhận còn dám hỏi hẳn làm sao biết được?

“ Ba ” hẳn tức giận vỗ bàn, “ Thataj biết nói chơi, cô cso hay không làm đối tượng đùa bỡn ? cô có biết loại hành vi này có thể gọi là bán đứng cơ mật công ty hay không ? ”

“ Tôi không có bán đứng công ty.” Nàng kiên trì nói

“ Vậy vì sao bản thiết kế của cô ở trong tay Sở Chính Nam ? ”

“ Tôi...” trước mặt nhiều người như vậy nàng nói không nên lời, nàng không muốn người khác đụng đến việc riêng tư của nàng, “ Tôi không có gì để giải thích.”

Quý Anh Húc như chy đã kích, sắc mặt xanh mét, không lên tiếng.

Niép Nhĩ Họa cũng không biết phải như thế nào, “ Tiểu học muội, muội có khổ tâm gì phải không ? ”

Nàng quát cường nhìn Quý Anh húc, “ tổng tài, tôi không phản bội công ty cũng không có phản bội người, chính là anh nhìn lén tác phẩm của tôi, xâm phạmj riêng tư của tôi, tôi cảm thấy từ đầu đến cuối cơ bản là anh không tín nhiệm tôi.”

Hắn cười lạnh, “Tín nhiệm của ta đã tan theo bản thiết kế trong tay Sở Chính Nam, muốn nói tín nhiệm với tôi sao ? Hừ !” hắn khinh thường hừ một tiếng.

Nguyễn Thiên Yêu cũng kiên quyết, ‘Tôi đây nghĩ chúng ta đã không òn gì để nói.’

“Cô nói đúng.” Hắn vẫy vẫy tay, “Tan hợp.”

Chính là, chấm dứt xem ra không chỉ là hội nghị này mà còn là tương lai của hai người. .

Đaya là cảm giác thương tâm sao ? vì sao baya giờ so với cảm giác thời trung học lại càng khó chịu ?

Hiện tại nàng đau lòng dường như không thở được, thở không được, hít cũng không xong, ngay cả bước chân cũng hỗn loạn.

Kết thúc hội nghị, Nguyễn Thiên Yêu không trở lại văn phòng mà đi ra khỏi công ty, ánh mặt trời bên ngoài chói chang nhưng lại làm cho nàng thấy lạnh.

Nàng thà tự nguyện khóc, nhưng vì sao nước mắt lại không thể rơi xuống ? Nàng nhớ tới trong những tiểu thuyết thường viết khi con người thất tình thường dùng phương pháp tự sát để trốn tránh thống khổ.

Nếu thật sự tự sát có thể tránh được cảm giác thống khổ này sao ?

Nàng nở nụ cười, bởi nàng biết mình không phải loại người có thể tìm đến việc tự sát. . nhưng vì sao cảm giác lúc này so với chết còn khó chịu hơn ?

“Ping” đầu đập vào cái gì, rất đau, nhưng nàng lại cảm thấy có chút vui đi, đau như vậy trong lòng sẽ không đau nữa.

Nàng giương mắt nhìn thấy một khuôn mặt anh khí bùng bùng.

“Chị dâu tương lai ?” Quý Anh Tư cười nói, “chị bị bay mất hồn a, em đứng bên kia nhìn thấy chị, đáng về thất hồn lạc phách, kêu mấy cũng không nghe, lúc này...” nàng nâng cổ tay lên biểu tình nhìn đồng hồ, “chị không phải cùng ca ca ăn cơm sao ?”

Nguyễn Thiên Yêu kinh ngạc nhìn nàng, sau đó bất ngờ nhào vào lòng nàng không chút nghĩ ngợi, cái gì cũng không nói khóc liên tục dọa cho Quý Anh Tư nhảy dựng, lập tức giống như kỵ sĩ, vỗ vỗ sau lưng.

“Chị làm sao vậy ? chẳng lẽ ca ca khi dễ chị?”

“Đem tôi đi đi, tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy tên hôn đần Quý Anh Húc....”

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nguyễn Thiên Yêu một đêm không về Quý Anh Húc cũng tức suốt một đêm, di động cũng cố ý tắt máy, không muốn nàng liên lạc.

Nửa đêm, hắn cảm thấy tức đủ, khởi động muốn nhai một chút xem nàng có gọi nhờ hay nhắn tin gì không, kết quả di động suốt đêm cũng không vang.

Việc này làm cho hắn tức giận đến chết khiếp, ngay cả ngủ cũng không ngon. Hôm sau đến công ty, hắn cố ý không đến bộ phận thiết kế, cũng không quan tâm nàng có đi làm hay không, cả ngày ngồi trong văn phòng làm việc, nhưng lại thật sự không vực dậy nổi tinh thần.

Nguyễn Thiên Yêu một đêm không về Quý Anh Húc cũng tức suốt một đêm, di động cũng cố ý tắt máy, không muốn nàng liên lạc.

Nửa đêm, hắn cảm thấy tức đủ, khởi động muốn nhai một chút xem nàng có gọi nhờ hay nhắn tin gì không, kết quả di động suốt đêm cũng không vang.

Việc này làm cho hắn tức giận đến chết khiếp, ngay cả ngủ cũng không ngon. Hôm sau đến công ty, hắn cố ý không đến bộ phận thiết kế, cũng không quan tâm nàng có đi làm hay không, cả ngày ngồi trong văn phòng làm việc, nhưng lại thật sự không vực dậy nổi tinh thần.

Niep Nhi Họa gõ cửa đi vào, “có tin tức của tiểu học muội, mà có muốn nghe không ?”

“Không nghe.” Hắn giả bộ vui đầu vào công việc nhưng thật sự lỗ tai đang kéo dài.

“Thật sự không cần ?”

Hắn cắn răng, ‘ không nghe chính là không nghe.’”

Nhìn hắn không được tự nhiên, Niếp Nhĩ Hạo có nói, “ Ta tiểu học muộn từ chiều hôm qua đến sáng nay vẫn không đi làm, buổi sáng tao gọi điện thoại thì tắt máy.”

“ Việc này xem là tin tức gì.” Quý Anh Húc tức giận ngẩng đầu lên, “ còn cô người đàn bà kia đang làm cái quỷ gì ? đem công ty trở thành cái gì ? muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, hừ, xem ra cô ta không muốn đi làm nữa.”

Còn tức giận là vẫn còn cứu được, Niếp Nhĩ Hạo nhẹ nhàng khuyên nhủ, “ làm gì tức giận như vậy, Anh Húc mày có nghĩ tới là mình hiểu lầm gì không, theo như con người của tiểu học muội, hắn sẽ không làm như vậy.”

Quý Anh Húc trừng mắt, “ hôm qua tại hội nghị chính cô ta đã thừa nhận, chẳng lẽ là do raو bức cô ta nói sao ? Hừ, thật làm cho người khác muốn biết trước kia hai người bọn họ có quan hệ gì.” Nghĩ đến nàng cùng Sở Chính Nam có quan hệ yêu đương, hắn tức giận đến không chịu được.

“ Mày suy nghĩ nhiều quá, so với chuyện xấu của mày thì Sở Chính Nam còn phải gọi mày một tiếng sư phụ, ít nhất từ lúc hắn tốt nghiệp tới giờ tao vẫn chưa nghe thấy hắn có quan hệ không rõ ràng với người phụ nữ nào.”

“ Mày đang châm chọc tao sao ?”

“ Tao chỉ muốn nhắc nhở mày không nên hành động theo cảm tính, đêm đó tại buổi tiệc mày cùng Chu Sát Phi gặp dịp thì chơi tiểu học muội cũng không hoài nghi mày một điều gì, vì tao cũng không muốn dùng khảo nghiệm đối với nàng, tao nghĩ nàng có khổ tâm a.”

“ Có khổ tâm cũng không thể nói với tao sao ?” Tao cũng muốn tin tưởng nàng, nhưng cũng phải có điều kiện a.” Quý Anh Húc cười khổ, “ Tao không hiểu nàng, nàng có nhiều chuyện giấu diếm tao, loại tình yêu này làm sao có thể tin tưởng ?”

Niếp Nhĩ Hạo không hé răng cái gọi là thanh quan khó quản việc nhà, hắn vẫn là không nên xen vào, hắn lập tức báo cáo việc công, sau một lúc liền rời đi.

Hắn rời đi, Lý Quân Quân liền gọi điện thoại đến trách hắn dám khi dễ con dâu tương lai của bọn họ.

Quý Anh Húc tâm phiền, tức giận nói vài câu khiến cho mẹ mình mất con không lương tâm.

Sau đó, Quý Anh Tư gọi đến cho hắn, Quý Anh Húc không tâm trạng mà tiếp nàng, đưa em này nếu muốn về sau không có tiền hoa thì tốt nhất hiện tại làm trò chọc hắn.

Nhưng dường như hắn xem nhẹ tính nhẫn nại của em gái, hắn càng không tiếp nàng càng không ngừng gọi, cuối cùng hắn tắt máy, nàng liền gọi đến điện thoại văn phòng.

Hắn tức giận nghe máy, “ Uy! Có rắm mau phóng !”

Nàng ha ha cười trong máy không ngừng, “ Ca, anh làm gì phát hỏa lớn như vậy, có phải không thấy lão bà tương lai của mình mà ngồi khóc trong văn phòng không ?”

“ Quý Anh Tư, cô không phải chán sống chứ? Muốn chết nói một tiếng, tôi liền cho cô toại nguyện.”

“ Làm ơn đi, em còn rất trẻ a, chưa kết hôn lại chưa được lão công sủng làm sao có thể nghĩ đến chết được ? Người ta là đột nhiên nhớ tới ca ca . Cho nên gọi điện thoại ân cần hỏi thăm một tiếng. Vậy mà anh không lương tâm cũng không nghe điện thoại của em, trên đời này sao lại có người anh như vậy ?”

“ Thiếu mẹ nó vô nghĩa.” Quý Anh Húc cảm thấy chính mình phát điên, “ Nói trọng điểm . .”

“ Ai uy uy, anh nói thô quá, người ta vốn đang muốn nói cho anh một chút tin tức về lão bà tương lai của anh a.”

“ Không nghe, tôi muốn tắt điện thoại.” Nói xong hắn mạnh tay dập điện thoại, qua hơn nửa ngày hắn mới nghĩ đến, em gái của mình vì sao biết tin tức của Thiên Yêu ? hơn nữa mẹ cũng biết một ít, chẳng lẽ Thiên Yêu đến nhà hắn cáo trạng sao ?

Hắn lập tức muốn gọi điện thoại hỏi co rõ ràng, nhưng lại nghĩ đến bị em gái chê cười, nghĩ lại vẫn là quên đi.

Ước chừng khoảng mười phút, đi động hắn truyền đến một tin nhắn, hắn ấn phím đọc mà có chút chờ đợi.

Nhưng làm hắn thất vọng, phát tin nhắn cho hắn là cạp mẹ – Quý Anh Tư cái tên nam nhân bà. Hắn nhìn thấy, Nguyễn Thiên Yêu đêm qua ở lại nhà em gái, nhưng khóc đến ngất xỉu.

Quý Anh Húc tê rần. Nàng. . có khỏe không ?

Nhưng hắn nhanh chóng quyết tâm, đây là nàng tự tìm, ai kêu nàng cùng Sở Chính Nam cầu kết làm bấy, thực không minh bạch.

Có người gõ cửa, hắn nghĩ là thư ký liền nói, “ hôm nay tôi không muốn gặp bất kì ai, đi ra ngoài.”

Nhưng cửa vẫn mở, hần tưởng Niếp Nhĩ Hạo không phép tắc, không nghĩ tới người đi vào lại là Nguyễn Thiên Yêu.

Biểu tình nàng bình tĩnh, trong tay cầm một phong thư, tiêu sái bước tới.

Mắt nàng thoạt nhìn tái nhợt, cặp mắt sưng đỏ, còn thâm quầng. Nàng hôm qua không ngủ được sao ? có phải giường của Anh Tư làm cho nàng ngủ không quen ?

Có quan tâm nhưng không nói nên lời, Quý Anh húc chỉ có thể nhìn nàng, hần có bao nhiêu yêu nàng, lại có bao nhiêu giận nàng.

“Nhìn anh tâm tình không tốt lắm, có liên quan đến tôi sao ?” trước mặt hần nàng vẫn có thể đùa giỡn được, Nguyễn Thiên Yêu cảm thấy mình bây giờ đã kiên cường hơn trước rất nhiều.

Hần lạnh lùng nhìn nàng đang đến gần mình, “nghe nói chiều hôm qua đến sáng nay cô cũng không đi làm ?”

“Vâng...” nàng đem phong thư để trước mặt bàn, “Đây là đơn xin từ chức của tôi, ...hi vọng lão bản có thể phê chuẩn.”

Nhìn đến phong thư từ chức con giận của Quý Anh Húc càng lớn, người này hiện tại là muốn gì ? Chạy án ? dùng mưu thắng chức? “Tại sao lại nhanh chóng từ chức như vậy, chẳng lẽ Sở Chính Nam cho cô điều kiện rất tốt sao ?”

Sắc mặt nàng biến đổi, cổ nén cảm giác bị thương trong lòng, cười nói, “Trước kia vẫn là muốn từ chức, nhưng chính tổng tài lấy lý do giữ lại, tôi nghĩ hôm nay anh sẽ không giữ lại nữa, đúng không ?”

Ta giữ lại em lý do duy nhất là ta yêu em ! nhưng lời này hần thật nói không nên lời.

Hần chán nản, nhìn phong thư sau vò nát hừ lạnh, “Viết không hợp cách, viết lại lần nữa, tôi muốn lý do cụ thể, không đầy đủ không được.”

Nàng giống như sớm đoán được hành động của hần, cúi lưng nhặt phong thư lên, “Được, tôi viết.” Nói xong nàng xoay người, ước chừng nửa giờ sau nàng lại đem đơn từ chức để lên mặt bàn. Quý Anh Húc oán hận nhìn nàng, lửa giận vẫn không dập tắt.

“Tổng tài, đơn từ chức của tôi.”

Hần đứng lên, không thèm nhìn liếc vò nát, “Viết lại!”

“Anh là đang muốn gì ?” nàng có vẻ bị chọc giận, “anh muốn lý do, tôi cho anh lý do, vì sao muốn khó dễ tôi ?”

“Tôi là chủ, muốn từ chức phải tuân theo quy cũ.”

Nàng ưỡn ưỡn, xoay người nhặt lá thư dưới đất, ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn hần, “Tốt, ta lại viết.”

Lại qua nửa giờ, nàng lại đem đơn từ chức đến trước mặt hần, Quý Anh húc lạnh lùng nhìn phong thư, không xé bỏ, biểu tình thống khổ đem tầm mắt nhìn về hướng nàng.

“Thiên Yêu, chúng ta có cần như vậy không?” Hần yếu thế.

“Nàng cười khổ, “ Là anh muốn như vậy.”

“Cô cùng Sở Chính Nam trước kia đã từng ở chung một chỗ sao ?” Hần khó khăn hỏi ra trong đầu cũng nghĩ đến kết quả tệ nhất, chỉ cần không phải đáp án này, cái khác hần đều có thể chấp nhận.

“Cô... đối với tôi như vậy là do cùng hần quan hệ sao ?” một chút bi thương xuất hiện trên mặt hần, quan hệ của nàng cùng Sở Chính Nam là nỗi đau trong lòng nàng, giờ này phút này đối mặt với hoài nghi của hần, nàng lại hướng đến thói quen bảo vệ chính mình, thà rằng sự không thể đem sự thật nói ra.

“Cô có thể phủ nhận.” Hần nhìn nàng chờ mong.

Nàng lại đột nhiên nở nụ cười, cười đến có chút thê lương, “Nếu anh có thể lấy lý do này để được thỏa mãn, thì thỏa mãn anh một lần cũng là một cách hay.”

Nàng đem đơn từ chức đồ trước mặt hần, “anh sẽ không giữ một người phản bội bên người đúng không ?”

Hai người cứ như vậy kinh ngạc nhìn đối phương. Cuối cùng Quý Anh húc tiếp nhận đơn từ chức, biểu tình âm trầm, “cô đi đi, tôi phê chuẩn!”

Sau đó hần đem đơn từ chức quăng vào thùng rác, giấy bỏ có thể thu về nhưng tình yêu của hần có thể sao ?

Nguyễn Thiên Yêu xoay người tỏ ra kiên cường nhưng sau lưng nước mắt lại vô thanh vô tức mà tuôn rơi. Thì ra cảm giác từ chức lại thống khổ như vậy, cùng tình yêu từ chức cảm giác như tận thế...

“Mây uống hơn...”

Niép Nhĩ Hạo kéo Quý Anh Húc ra khỏi quán bar, trên tay hắn còn hễ hễ cầm chai rượu.

“Tao mới không uống nhiều, thể này chỉ có mới mấy bình a...”

“Anh húc...” Niép Nhĩ Hạo khoát bạn tốt trên vai, “mày không phải thể từ nay không uống rượu nữa sao ? như thể nào bây giờ lại say như vậy ?”

“Mày bệnh thần kinh, tao sao có khả năng thể không uống rượu ? tao yêu nhất là rượu, ai cũng đừng nghĩ cản tao...”

“Tốt, tốt, mày uống mày uống.” Niép Nhĩ Hạo trực tiếp kéo hắn đến bãi đậu xe, “Mày hiện tại không thể lái xe, để tao đưa mày về, thoải mái mà ngủ một giấc, sáng mai nếu cảm thấy mệt mỏi không thể đến công ty thì hội nghị cứ để tao chủ trì.”

“Ngô...” đang định nói gì đó, Quý Anh húc đột nhiên oa một tiếng phun ra.

Niép nhĩ Họa không phòng bị, bị phun hơi thổi cả người.

Hắn oán hận trừng bạn tốt, “Tao kiếp trước đắc tội gì với mày, kiếp này lại bị mày khi dễ...”

Thật vất vả mới khiêng được Quý Anh Húc lên xe, đột nhiên hắn đem khuôn mặt tiến gần nói, “Tao nói cho mày một bí mật nha, tao chưa bao giờ thật sự thích ai như vậy, mày có biết cảm giác thật sự yêu một người là cái gì không ?”

Niép Nhĩ Hạo lùi về phía sau vài bước, tránh đi mùi rượu trên người bạn tốt, “Nếu mày thật sự không bỏ xuống được tiểu học muội, thì hãy tìm nàng trở về, cần gì phải làm cho cả hai đau khổ ?”

“Mày biết cái gì ?” Hắn tức giận đứng lên, “Nguyễn Thiên Yêu thật đáng giận, cư nhiên dám đùa giỡn với tao, tao Quý Anh húc là loại người nào a, khi đi học nữ sinh đều sùng bái, chỉ cần tao ngoắc ngoắc một ngón tay có nữ nhân nào không tình nguyện chạy đến, một Nguyễn Thiên Yêu nhỏ nhỏ, bộ dáng thì gầy nhỏ, không khí chất, tình tình lại hay rầu rĩ, tao vì sao không ngăn được chính mình yêu thích nàng ?”

“Không thích vì sao mày đi uống rượu như vậy ?”

“Tao nào có nói không thích nàng ?” Quý Anh húc kích động phản bác, giống như Niép Nhĩ Hạo đang nói xấu hắn, “Cảm giác ở cùng với nàng con mẹ nó thật tốt, vô tư vô慮, tao không cần lo lắng nàng vì khuôn mặt hay vì tiền mới yêu tao, mỗi ngày ôm nàng ngủ đã thành thói quen, nàng không trang điểm, mỗi sáng thức dậy cũng không dọa đến tao...”

“Thích vậy thì tìm nàng trở về a...” thật là, cùng người say nói chuyện thật như gặp quỷ.

“Là nàng muốn rời khỏi tao, là nàng đến gặp tao để từ chức, là nàng thông đồng cùng Sở Chính Nam làm bậy, tao vì sao lại tìm nàng trở về ...?”

“Đúng đúng, là nàng không đúng, nàng bắt cả hai tay, nàng kỹ năng bơi dương hoa...”

“Tao không cho phép mày mắng nàng!” Quý Anh Húc trợn mắt nhìn hắn.

Chịu không nổi, hắn rốt cục muốn thể nào, thật phiền chết, nhanh chóng quăng hắn về nhà không muốn quản hắn nữa.

“Mày đem xe đi nơi nào ?” Hiện nhiên Quý Anh húc chưa say đến nỗi không thể nhận ra đường đi.

“Đương nhiên là đến nhà mày.”

“Tao không muốn về nhà.” Hắn kéo tay Niép nhĩ Họa, “không trở về nhà, không quay về...”

“Anh Húc, mày phun hết lên áo quần của tao, mày không phải thích sạch sẽ sao ? không muốn nhanh về nhà tắm rửa thay một bộ đồ sạch sẽ sao ?”

“Không quay về...tao không quay về...” hắn kiên trì nói.

Nhĩ Họa bắt đắc dĩ nói, “không quay về thì mày muốn đi đâu ?”

“Đi tới nhà Anh Tư.”

“Tìm em gái mày sao ?” Kì nha, hai anh em này từ nhỏ đến lớn đều không hợp, mỗi lần gặp mặt đều không yên, hôm nay đại thiếu gia lại muốn tìm gặp em gái quả thật là chuyện lạ nha.

Hắn ngẫm nghĩ cũng hết cách, quay xe chạy tới nhà Quý Anh Tư, lúc này đã gần mười một giờ, khi bọn hắn đến nhà Quý Anh tư, nàng đã thay áo chuẩn bị đi ngủ

Nhìn đến con ma men bên cạnh Niép Nhĩ Họa, nàng nhìn không được cau mày lui ra phía sau vài bước, “Oa...sao lại có hai sói ca chạy nạn như vậy, chúng ta thật không quen biết, hẹn gặp lại.”

Nàng vừa muốn đóng cửa, Niép Nhĩ Hạo đã nhanh tay lẹ mắt đi vào, “Quý Anh Tư, cô thật không lương tâm, tốt xấu gì cô với hắn cũng là cùng một

dòng máu, cô nhẩn tâm đem hấn như vậy oánh ra ngoài sao ?”

“ Sao không đành lòng, chờ hấn tỉnh rượu tôi sẽ trực tiếp nói với hấn muốn cùng hấn thoát ly quan hệ huynh muội.” Ngoài miệng tuy nói n nhưng nàng vẫn để hai người vào nhà. “ Oa, các người thối quá, nên mang vào toilet đi.”

Niép Nhĩ Họa tức giận, “ còn không phải do anh của cô làm hại.”

“ đem hấn quăng vatoilet, thuận tiện khóa cửa lại, đêm nay đừng thả hấn ra.”(hic hic, chị này dã manq áu, nhưng mà bunn cười chịu không nổi.)

Hấn có điểm buồn cười, “ Cô làm đi, tôi không có can đảm, tên này rất thích quan báo tư thù, lỡ như không tốt hấn liền đem tôi quăng đến Nam Phi lấy kim cương liền thăm”

Quý Anh tư nhìn anh trai, lắc đầu, “ Anh tôi sao lại say như vậy ? đừng nói sau khi thất tình mượn rượu giải sầu chứ ?”

“ các người quả nhiên là người một nhà, tâm linh tương thông.”

“ Thí ! cùng hấn có tâm linh tương thông cũng qua vũ nhục tôi, ai, trước nên nói chuyện một chút, ở đây một đêm là mười vạn tệ, đừng nghĩ nhà của bốn tiểu thư ai cũng có thể tá túc.”

“ Hấn là anh của cô nha, cô có nên đen tối như vậy không ?”

‘ Bởi vì hấn là anh tôi nên tôi mới dám như vậy, ai kêu hấn nhiều tiền mà tôi thì lại nghèo lắm như vậy.’

“ Cô là nhị tiểu thư Hoàng Triều tập đoàn lại kêu nghèo lắm ? chỉ cần cô về nhà nịnh nọt lão ba soái ca một cái, trăm ngàn vạn vạn lập tức tiền vào trong túi tiền của cô.”

Khi hai người đầu võ mồm, Quý Anh Húc lắc lắc đầu đi đến hướng các phòng.

Quý Anh Tư xem thường, “ Anh à, toilet ở bên kia !”

Quý Anh húc lầm bầm, “ ta không cần toilet...”

Hấn đem mỗi gian phòng đều mở hết, cuối cùng vẫn không tìm thấy người.

Hấn nhìn em gái, “ chỉ có một mình em ?”

“ Vô nghĩa, chẳng lẽ anh trai tôi hôm nay nhàn rồi đến đây bắt kẻ thông dâm ?”

Khi Quý Anh húc bị ánh nắng đánh thức, hấn chỉ có một loại cảm giác – con mẹ nó, đầu thực đau đến chết.

Miệng hấn khô khốc, muốn xuống uống nước...gặp quỷ ! đây là nơi nào mà ngay cả bình nước cũng không có ?

Đánh giá một chút, có chút nhìn quen mắt, hấn nhận ra đây là phòng ở của Anh Tư.

“ Anh Tư...Quý Anh Tư...” hấn nhìn cửa hô lớn, một tay xoa xoa chân mày.

Cánh cửa đẩy ra, Quý Anh Tư bung mý đi vào trùng hấn, “tình, anh trai, thế nào, sau con say thật khó chịu lắm phải không ? đáng tiếc nhà của em không có trà giải rượu, mà có cũng đừng trông cậy em sẽ pha cho anh uống, bốn tiểu thư không có thời gian rảnh.”

“ Cảm miệng, đi lấy cho anh ít nước.”

“ nhờ người thái độ tốt một chút, ở nhà người khác còn hô to gọi nhỏ, em kiếp trước cũng không nợ gì anh.”

Nàng tuy nói vậy nhưng vẫn xoay người đi lấy nước cho hấn.

Hấn uống xong ly nước, liền nhìn em gái hỏi, “ bữa sáng của em sao ?”

“Ừm hừ,thịt bò kho tàu.”

“ Bữa sáng của anh đâu ?”

“ cửa anh thì tự mình đi mua, dưới lầu có bán rất nhiều, anh muốn ăn gì thì tùy tiện ghé ăn.’

‘ Quý Anh Tư có là em gái của tôi phải không ?”

“ Nếu không chúng ta đi bệnh viện nghiệm AND”, nàng cười, hiển nhiên có ý nghĩ muốn làm cho anh trai mình tức chết.

“ Được rồi, đừng đưa mặt thối ra nữa, đêm qua anh cùng Niép Nhĩ Họa đã ép em muốn chết, còn nôn mửa khắp nhà em, em không buộc anh đền bù

tổn thất chính là niềm tình huynh muội lắm rồi.”

Bưng bát mỳ ăn sạch sẽ, nàng rút khăn giấy lau miệng, “bắt quá em cảm thấy rất kỳ quái, anh uống say không về nhà chạy đến nhà em làm cái gì?”

Hắn không trả lời.

Quý Anh Tư như nghĩ ra cái gì, liếc nhìn hắn, “chắc anh không cho rằng... chị dâu tương lai ở nhà em đó chứ?”

Hắn biến sắc, “Đương nhiên không phải, đến nhà em chỉ là tiện đường thôi.” Vấn đề này khi say hắn còn không thừa nhận, đương nhiên khi tỉnh lại càng không.

Nhìn ra anh trái có ý che dấu, nàng cũng không buông tha. Nàng thờ dài, “người ta chỉ ở lại nhà em có một ngày. người kia là ai trong lòng anh trai chắc phải biết rõ. Lúc nàng nhìn thấy em vẫn khóc vẫn khóc, cuối cùng khóc đến ngất đi...”

Ha ha lại khần trương, lại diễn thôi, nàng không tin hắn đem chị dâu tương lai bỏ qua không lo.

“Thật sự siêu khoa trương, em lần đầu tiên nhìn thấy có người khóc đến té xỉu.”

Quý Anh húc sắc mặt xanh mét, không cam nguyện hỏi, “Đừng vô nghĩa, sau như thế nào?”

Nàng thờ dài, “Sau đưa vào bệnh viện...” thấy sắc mặt hắn trắng nhợt, nàng mới cười hì hì nói, “bác sĩ kêu chị không sao, chỉ là mệt quá mức hơn nữa cảm xúc không ổn định nên em, đem chị về nhà nghỉ ngơi.”

Nàng dùng miệng nỗ nỗ chiếc giường, “chị ngủ cũng trên giường này, anh có nghĩ thấy mùi nàng còn lưu lại không a?”

Hắn trừng mắt liếc nàng, “Người bị ngứa da sao?”

“Ai, anh trai. Anh khi nào lại hơn em một bộ gien bạo lực a?”

Thấy hắn tức giận, nàng liền chuyển biến, “Tốt, tốt em không chọc anh nữa, em có chuyện quan trọng phải đi trình thám xã, có việc thì gọi cho em, đừng quên đi phải khóa cửa.” Sau đó Quý đại tiểu thư xoay người thoát thân.

Quý Anh Húc ngồi một mình trên giường, cảm thấy chính mình thực hoang đường... đầu còn đau, hắn ủ rũ nằm xuống, dùng điều khiển từ xa mở tivi.

Một ngày làm sáu giờ, hắn thật sự không có tâm tình để làm việc.

Hắn chuyển kênh liên tục, một hình ảnh quen mắt xuất hiện, là Sở Chính Nam.

Quý Anh Húc đột nhiên ngồi dậy, bởi vì trên màn ảnh Sở Chính Nam đang kéo một tiểu thư yêu kiều, hai người nhìn rất thân mật, mà hắn phát hiện trên người cô gái đang mang bộ trang sức do Nguyễn Thiên Yêu thiết kế.

Hắn ngẩn ra, mở lớn tiếng, nghe được phóng viên hỏi, “...Sở tiên sinh, ngài tuyên bố muốn trong ngày lễ tình nhân muốn cùng Lăng tiểu thư kết hôn, thật sự làm cho nhiều người rất ngạc nhiên, ngài cùng Lăng tiểu thư vì sao lại quen biết, hai người đã kết giao bao lâu?”

Sở Chính Nam đều tươi cười, khách khí trả lời, “Tôi cùng vị hôn thê quen nhau tại châu Âu cũng đã được bốn năm.”

“Lăng tiểu thư mang trang sức rất đặc biệt, xin hỏi đây là sản phẩm của Sở thị sao?”

Hắn mỉm cười lắc đầu, “bộ trang sức này là do một thân nhân rất quan trọng của tôi thiết kế, đây là lễ vật kết hôn của tôi cùng bạn gái, trên thế giới này chỉ có một bộ mà thôi...”

Tiếng ti vi dần dần yếu đi, trong lòng Quý Anh húc chỉ lưu lại một câu nói kia, “một thân nhân quan trọng... thân nhân?”

Hắn nhất định là hiểu lầm cái gì... Nguyễn Thiên Yêu cùng Sở Chính Nam có quan hệ gì?

Hắn cầm di động gọi em gái, “Cho em một cơ hội kiếm tiền, giúp anh đi điều tra một chút việc.....”

Bạn đang đọc truyện *Hưu Điện Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Triển lãm trang sức thuận lợi diễn ra đúng hạn tuy rằng đã nghỉ việc, nhưng triển lãm trang sức vẫn luôn là hứng thú của Nguyễn Thiên Yêu.

Nàng biết hôm nay Quý Anh Húc nhất định sẽ đến tham gia, nàng cũng không muốn cùng hắn chạm mặt, rời khỏi Hoàng Triều làm cho nàng tan nát cõi lòng, sống trong những ngày yêu nhau vui vẻ nàng không phát hiện bọn họ vẫn thiếu sự tin tưởng lẫn nhau.

Bị hiểu lầm cảm giác thật tệ, lại là vì quan hệ của nàng và Sở gia, trong lòng nàng rất đau, năm đó mẹ nàng tái giá nàng vĩnh viễn không quên ánh mắt độc ác của một đứa bé trai cùng lắm hơn nàng vài tuổi.

Thái độ không thân thiện làm cho nàng khó chịu, không có cha, mẹ lại biến thành người khác, nàng giống như đứa bé bị bỏ rơi bị mọi người quên lãng bị vây bởi bóng ma khổng lồ của Sở gia, dường như không có cơ hội xoay người...

Triển lãm trang sức thuận lợi diễn ra đúng hạn tuy rằng đã nghỉ việc, nhưng triển lãm trang sức vẫn luôn là hứng thú của Nguyễn Thiên Yêu.

Nàng biết hôm nay Quý Anh Húc nhất định sẽ đến tham gia, nàng cũng không muốn cùng hắn chạm mặt, rời khỏi Hoàng Triều làm cho nàng tan nát cõi lòng, sống trong những ngày yêu nhau vui vẻ nàng không phát hiện bọn họ vẫn thiếu sự tin tưởng lẫn nhau.

Bị hiểu lầm cảm giác thật tệ, lại là vì quan hệ của nàng và Sở gia, trong lòng nàng rất đau, năm đó mẹ nàng tái giá nàng vĩnh viễn không quên ánh mắt độc ác của một đứa bé trai cùng lắm hơn nàng vài tuổi.

Thái độ không thân thiện làm cho nàng khó chịu, không có cha, mẹ lại biến thành người khác, nàng giống như đứa bé bị bỏ rơi bị mọi người quên lãng bị vây bởi bóng ma khổng lồ của Sở gia, dường như không có cơ hội xoay người.

Nàng nhớ rõ, Sở Chính Nam đưa cột nhìn nàng, “Mày nên quên cái ý tưởng rằng mẹ mày được gả vào Sở gia thì mình cũng thành một thiên kim đại tiểu thư của xã hội thượng lưu. Đừng nghĩ ta không biết mày chính là vì tiền của cha ta mà tới.”

Nàng chỉ có thể quật cường nhìn hắn mà nói, “Tôi không có vì tiền của ai mà đến, tôi chỉ muốn cùng mẹ tôi ở một chỗ.”

Âm thanh yếu ớt đối lại là một nụ cười lạnh, “Muốn cùng mẹ ở một chỗ? Ta xem mục đích của mày là muốn dựa vào bối cảnh của Sở gia để tạo thanh thế nha, ta cảnh cáo mày, đừng tưởng mẹ mày gả cho cha ta, ta sẽ đem mày xem như muội muội, mày tốt nhất không cần tự nâng giá trị của mình.”

Nàng thật sự bị chọc giận, hung hăng rống lớn, “Anh yên tâm, cho dù tôi chết tôi cũng không nói với bất kì ai tôi cùng Sở gia có quan hệ.”

Lúc này Sở Chính Nam đối với đáp án của nàng có chút bất ngờ, hơi run sợ một chút.

Lớn lên, có thể tự lập nàng liền chuyển ra bên ngoài thuê phòng một mình.

Mẹ nàng khuyên can, vừa đám vừa xoa nhưng nàng vẫn cứ thờ ơ.

Nàng cố gắng làm việc, cố gắng tự lập chính là muốn Sở Chính Nam nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Hắn cảm thấy chính mình ban đầu có chút quá đáng, người ta cũng đã chứng minh, thật tế nàng không tham tiền của bọn họ, vì thế hắn muốn bồi thường cho người em gái không huyết thống, nhưng nàng tuy bề ngoài nhu nhược nhưng bên trong lại kiêu ngạo.

Hắn vài lần ăn nói khép nép muốn nàng quay về Sở gia, nhưng nàng cũng chưa bao giờ đáp ứng.

Sự quật cường của nàng làm cho Sở Chính Nam từ cảm thấy áy náy chuyển thành thương thức, sau khi nàng tốt nghiệp, biết nàng có hứng thú với thiết kế, hắn đã chủ động hy vọng nàng có thể đến làm tại Sở thị.

Nhưng nàng lại cự tuyệt, nàng không muốn ngày nào đó có thành tựu lại bị người khác nói nàng nhờ quan hệ mà có được.

Nàng còn nói với hắn, nếu hắn còn xem nàng là em gái thì xin đừng quấy rầy cuộc sống của nàng.

Sở Chính Nam thỏa hiệp, lần này hắn kết hôn, cô dâu là học tỷ của Nguyễn Thiên Yêu khi còn học đại học. Người này rất chiều cô nàng, hai người nhờ nàng mới quen biết nhau.

Sở Chính Nam hi vọng nàng tự tay thiết kế trang sức cho lão bà tương lai, nàng đồng ý không phải vì kế huynh mà vì chúc phúc cho học tỷ của mình.

Không nghĩ tới việc này lại làm cho Quý Anh húc cùng nàng trở nên quyết liệt.

Bên trong phòng triển lãm châu báu, Nguyễn Thiên Yêu cân thận đi qua người quen, nàng chỉ muốn nhìn một chút những sản phẩm do chính mình thiết kế.

Từ xa, nàng nhìn thấy Quý Anh Húc cùng Niếp Nhĩ Hạo đang tiến vào, nàng nhanh chóng lẩn núp sang một góc, nàng trước giờ vẫn là một người không thích dây dưa không rõ ràng.

Chẳng qua có người lại không muốn bỏ qua cho nàng, một tiếng kêu cao vút, đánh vỡ vẻ bình tĩnh của nàng.

“Người đàn bà này sao lại xuất hiện ở trong này?”

Tần Bội Bội cùng cha đến, từ xa đã nhìn thấy Nguyễn Thiên Yêu, nhin không được tiến đến bên nàng xuất ra vài khẩu ác khí.

Lần trước đến Hoàng Triều tìm Quý Anh Húc, lại ngoài ý muốn phát hiện người này có quan hệ không đơn giản với Quý Anh Húc, vì nàng mà anh ấy bỏ rơi mình, lại nói cái gì hai người vĩnh viễn không có khả năng.

Sau nàng lại gọi điện thoại hỏi Quý Anh Húc phải chăng đã yêu thương loại con gái khô cần như Nguyễn Thiên Yêu, không ngờ hần uy hiếp nàng, “... về sau đừng để ôi nghe được những lời vũ nhục người yêu của tôi, hơn nữa tôi cũng không ngại nói cho cô biết, tôi chính là thích nàng, như vậy thì thế nào ?”

Nàng thật sự không nuốt trôi cục tức này, nếu không có người kia nàng và Anh Húc sẽ không chia tay.

Mấy hôm trước nghe tin hai người bọn họ chia tay, nàng thiếu chút nữa đốt pháo ăn mừng. Lúc này không đánh rắn đập đầu thì còn đợi đến khi nào ?

Nguyễn Thiên Yêu lười cùng loại người này tranh chấp, nàng lạnh nhạt nói, “Tôi chỉ đến xem triển lãm, không có quấy rầy tiểu thư cái gì nha ?”

“Cô nghĩ cô có thân phận gì, một nhân viên bị Hoàng Triều cất chức cũng muốn xem triển lãm sao ?” Tần Bội Bội khinh miệt nói, “Tôi nói cho cô biết, ở đây chỉ là những người nổi tiếng, hào môn tiểu thư, nếu cô còn có chút thông minh thì nên nhanh chóng rút đi.”

Nguyễn Thiên Yêu lạnh lùng nhìn nàng, nếu là cô cách đây mười năm trước thì sẽ bị những lời này làm thương tổn, nhưng hiện tại nàng biết nên phản kích như thế nào.

Nàng cười nhạt, chậm rãi nói, “Nếu mọi tiểu thư của xã hội thượng lưu đều bạo ngược như cô, thì ta thấy cái gọi là thượng lưu trong miệng của Tần tiểu thư thật không ăn nhập gì, ít nhất cô trước mắt làm cho tôi cảm thấy thật cấp thấp.”

Tần Bội Bội không nghĩ tới cô dám mở miệng nói lại những lời như vậy, trợn tròn hai mắt. “Họ Nguyễn, cô biết điều thì cách xa Quý Anh Húc một chút, bởi vì loại đàn bà đê tiện như cô căn bản không xứng với hần. cô hiện tại bị đá là thực tế chứng minh...”

Bên này rối loạn khiến Quý Anh Húc chú ý.

Hần không nghĩ tới tại chỗ này có thể nhìn thấy Nguyễn Thiên Yêu, hần thật muốn cùng nàng giải thích, mà lời nói của Tần Bội Bội làm cho hần thật sự giận dữ, hần đi đến giữa hai người, lãnh mặt trừng Tần Bội Bội

“Tần tiểu thư, tính thần cô không phải có vấn đề chứ ? Cô có biết nơi này là chỗ nào không ? chẳng lẽ cha mẹ cô không mời thầy giáo dạy dỗ cô sao ?”

Hần đem Nguyễn Thiên Yêu trân trọng để sau người, tư thái bảo vệ, “Đừng ở chỗ này làm trò cười nữa, nếu cô còn muốn có chút mặt mũi thì nhanh rời đi, nếu không tự mình sẽ biến thành trò cười.”

Biểu tình bị thương, Tần Bội Bội nói, “Anh Húc, chẳng lẽ vì người đàn bà này mà anh nhẫn tâm đối với em như vậy sao ?”

“Chúng ta chỉ là cùng nhau ăn vài bữa cơm, cô không nên vì vậy mà không lấy chồng nha ?”

Lời nói của hần như đâm bị thương Tần Bội Bội, nàng oán hận nhìn Nguyễn Thiên Yêu, “à đàn bà này rút cuộc có cái gì tốt ? chỉ là một người đê tiện hạ đẳng thôi...”

“Tần tiểu thư, tôi không hiểu được vì sao cô cho rằng người nhà Sở gia của chúng tôi là đê tiện hạ đẳng, em gái của tôi đắc tội cô sao ?”

Sở Chính Nam bỗng nhiên ngắt lời, lời vừa nói ra làm cho mọi người đều bàn tán.

Nghe hần công khai quan hệ của bọn họ, Nguyễn Thiên Yêu nao nao.

“Em gái nguoi ?” Tần Bội Bội khó hiểu.

Sở Chính Nam gật đầu, “Thiên Yêu chính là con gái của Sở gia chúng ta.”

Vài từ ngắn gọn của hần làm cho Tần Bội Bội kinh hách há to miệng.

Quý Anh Húc như đã sớm biết, cũng không kinh ngạc, em gái hần điều tra báo cáo rõ ràng. Bất quá trên mặt hần vẫn có một chút áy náy, nếu hần có thể biết sớm một chút thì tốt rồi, cũng sẽ không phát sinh chuyện sau này. ...Hần nhìn Nguyễn Thiên Yêu, “vì sao em không đem sự thật sớm một chút nói cho anh biết ?”

Nàng chỉ nhìn vai, “Tôi rất khó nói.”

Khiến cho mọi chuyện xôn xao như vậy, thật khó để đi dạo an ổn trong triển lãm, nàng miễn cưỡng cười vui hướng mọi người gật đầu, “tôi có việc, đi trước một bước.”

“Thiên Yêu...” Quý Anh Húc vội vàng đuổi theo, ở ngoài cửa kéo tay nàng ngừng lại, “em có thể nghe anh nói mấy câu không ?”

Nguyễn Thiên Yêu nhìn hấn, “chúng ta không phải đã nói xong rồi sao ? anh còn muốn biết cái gì ?”

“Anh muốn cùng em nói rõ mọi chuyện.” hấn ảo nào, “có lẽ hiện tại đối với em là không quan trọng, nhưng anh nhất định phải nói...”

Hấn muốn cùng nàng nói rõ sao ? vì cúi đầu, che dấu thất vọng của mình, nàng đánh gãy hấn, “Mọi chuyện đều đã qua, tôi cũng sẽ không để trong lòng, thật ra Tần Bội Bội tuy có một chút thất lễ nhưng nàng có một câu nói đúng—chúng ta là người của hai thế giới. Tôi từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có chí khí, chỉ muốn an an ổn ổn, nhưng khi từ lúc cùng anh một chỗ cuộc sống lại trở nên không chút bình tĩnh. Anh Húc, anh thật sự cũng biết đạo lý, tình yêu miễn cưỡng sẽ không có hạnh phúc, đúng không ?”

“Không!” hấn cự tuyệt, “chúng ta chỉ là xảy ra một chút hiểu lầm, em vẫn yêu anh.”

“Mặc kệ anh nói như thế nào.” Nàng nhìn về hư không, “tình yêu của chúng ta bởi vì sự ngờ vực của anh mà phá hủy, đây là chuyện thật, tôi thừa nhận tôi yêu anh, nhưng tôi không nghĩ lại cùng anh ở một chỗ, bởi vì yêu một người không phải là có thể dễ dàng tha thứ cho sự lãng nhệch của đối phương, tôi muốn có tình yêu được tôn trọng, nếu cả hai đã mất đi tôn trọng cùng tin tưởng thì tôi nguyện buông tha.”

Quý Anh Húc cảm thấy trái tim của mình thật đau, hấn chưa từng sợ hãi vì mất đi cái gì, nhưng nỗi sợ lúc này làm cho cả người hấn rét run. “Nếu lúc ấy em giải thích quan hệ của em cùng Sở Chính Nam thì mọi chuyện sẽ không như vậy !” hấn nói như phân trần, muốn lại cho hai người thêm một cơ hội.

Nàng mở tay hấn, “không có gì hay để giải thích, dù sao coi như chúng ta đã hết duyên, cứ như vậy.”

Xoay người, nàng chậm rãi rời đi.

Nhìn theo bóng dáng nàng, Quý Anh Húc lần này không có đuổi theo, hai tay hấn nắm chặt, lòng tràn đầy bất bình, nàng luôn miệng nói tin tưởng nhưng nàng lại làm như thế nào ? nàng đối với hấn có bao nhiêu thành khẩn ?

“Như vậy đã muốn buông tha sao ?” thanh âm của Sở Chính Nam từ phía sau hấn vang lên.

Quý Anh Húc xoay người lại cười khổ, “tôi thật sự không biết nên làm gì bây giờ. Nàng rất cực vì sao lại giữ bí mật về quan hệ của các người ?” trên báo cáo của Anh Tư chỉ nhắc tới, Thiên Yêu rất ít đề cập đến quan hệ cùng Sở gia với người khác nhưng không có nhắc tới nguyên nhân.

“Nàng chính là một cô gái quật cường như vậy. Năm đó chỉ vì một câu nói của tôi mà không chịu bước vào Sở gia một bước, nhiều năm như vậy cô bé đó vẫn không chịu sửa đổi, tôi nghĩ nàng chỉ vì tôi mà quật cường, thì ra trước tình yêu nàng cũng như vậy.”

Quý Anh Húc ngẩng đầu khó hiểu nhìn hấn, “việc này... đến tột cùng là xảy ra chuyện gì ?”

Nguyễn Thiên Yêu ủ rũ đi ra khỏi cửa một công ty đá quý, lần này đã là lần thứ mười bốn thất bại.

Nàng vốn nghĩ với lý lịch hai năm làm tại tập đoàn Hoàng Triều nàng muốn tìm công việc khác cũng sẽ không khó khăn lắm.

Không nghĩ nàng đi phỏng vấn chỉ vì một cuộc điện thoại mà bị hủy bỏ, chính là phỏng vấn xong nói nàng có thể nhận việc, nhưng sau đó liền khó xử nói cùng nàng, “...thực xin lỗi, chúng ta vừa mới tuyển được nhân viên mới.”

Thật là vừa vặn, công ty này rõ ràng có nhu cầu tuyển một phòng nhân sự, nàng đến thì chỗ ngồi phỏng vấn cũng chưa có mấy ai, vừa muốn báo danh phỏng vấn thì trợ lý khi nói chuyện phiếm với nàng đã nói lần này bọn họ còn thiếu ba người thiết kế.

Cho nên nói nhân viên đã tuyển đủ, làm sao có thể ? rốt cục là xảy ra chuyện gì ?

Nàng tức giận đem lý lịch của mình ném vào thùng rác ven đường. Ai da, nếu không tìm được việc làm nàng làm sao mà sống ?

Nghĩ đến chính mình thật sự không có tiền, lại than thở, nàng lại chính mình tìm lại lý lịch bên trong thùng rác, vẫn là cố gắng tìm việc thôi...

“Em cũng không ngại bẩn sao ?”

Nguyễn Thiên Yêu bị thanh âm đột nhiên vây tới dọa cho nhảy dựng, quay người lại liền nhìn thấy Quý Anh Húc đứng ở phía sau.

Hấn bước lại gần, trên tay cầm gì đó, “Trên đời này làm sao có còn gái bẩn như vậy, ngay cả thùng rác cô gì cũng muốn kiểm tra về...”

Nhìn túi văn kiện bên trong, phát hiện là lý lịch của nàng, hấn thả trở lại thùng rác nhưng không cho phép nàng lượm trở về.

Nàng hoàn hồn, bất an nhìn hấn, “anh làm sao lại ở đây ?”

“Vậy em làm sao xuất hiện ở chỗ này ?”

“Tôi tìm việc.” nàng thành thật nói, “đưa đồ của tôi lại cho tôi.”

“Tiểu thư, nếu tôi nhớ không lầm, cô bây giờ vẫn còn là nhân viên của tập đoàn Hoàng Triều, cô vội vã tìm việc bên ngoài có đúng không ?”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, “tôi nhớ rõ đã đem đơn từ chức giao cho anh, lúc đó anh cũng đồng ý, không phải sao?” người này rốt cục muốn làm gì đây?

Hắn lấy ra đơn từ chức của nàng, đưa cho nàng xem, “nhìn rõ nha, tôi chưa bao giờ ký qua trên này, nói cách khác đơn từ chức của em cơ bản chưa được thụ lý qua.”

Nháy mắt sắc mặt của Nguyễn Thiên Yên trở nên khó coi, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn, “Anh...anh đến tột cùng là muốn như thế nào?”

Hắn cười xấu xa, “em thật sự rất muốn rời khỏi tập đoàn Hoàng Triều?”

“Tôi nghĩ những gì tôi viết trên đơn từ chức đã có thể giải thích đủ.”

“tốt, nếu em muốn rời đi, liền đọc hai hiệp nghị này đi.” nói xong hắn rút ra hai phong thư, đưa tới trước mặt nàng.

“Đây là cái gì?”

“chính mình xem đi.”

Nàng đành mở ra, càng xem càng há hốc mồm, “anh...anh nói nếu tôi muốn từ chức, trừ phi gả cho anh?” đây là lời sai trái gì a?

Quý Anh Húc cười xấu xa gật đầu, “đúng vậy.”

“bệnh thần kinh!” nàng tức giận xoay người, không để ý tới người này.

“Nguyễn Thiên Yêu, đừng trách anh không nhắc nhở em, cho dù em có đi phỏng vấn một trăm công ty, cũng không có người dám mượn em, hiện tại trong giới trang sức không ai không biết em là tổng tài phu nhân tương lai của tập đoàn Hoàng Triều, không ai ngu ngốc muốn đối đầu cùng Hoàng Triều mà mượn em đâu.”

Đương nhiên tập đoàn Sở thị là ngoại lệ, nhưng hắn biết nàng nhất định sẽ không chọn lựa nơi đó.

“Anh nói cái gì?” nàng hung hăng trừng hắn, “anh tốt nhất đừng nói cho tôi biết, tôi tìm việc thất bại đều do anh gây trở ngại?”

Hắn biểu tình vô tội gật đầu, “em cũng thật thông minh nha.”

Từ ngày đó cùng Sở ChínhNam nói qua, hắn hiểu rõ vì sao nàng lại không muốn để người khác biết được quan hệ của mình với Sở ChínhNam. Tuy hắn có lý giải được tâm tình của nàng lúc đó, nhưng cô bé này cũng thật quật cường quá đáng đi, thật là rất ngốc, tự làm khó chính mình.

Không giống Sở ChínhNam, hắn tuyệt đối không để nàng một mình trong cuộc sống, nhất định phải làm cho nàng một lần nữa trở lại cuộc sống của mình.

Nguyễn Thiên Yêu lười cùng hắn tranh chấp, hậm hừ xoay người rời đi.

Quý Anh Húc lập tức đuổi theo, “Thiên Yêu, cho dù anh lúc trước có tổn thương em, nhưng em cũng trừng phạt anh đủ rồi, em có biết hay không trong khoảng thời gian qua anh tột cùng đã trở thành người như thế nào, anh tới bây giờ vẫn chưa yêu ai như vậy, em làm cho anh phá lệ, anh cũng không hối hận vì đã yêu em, lúc trước sở dĩ anh miên man suy nghĩ bởi vì anh rất để ý tới em...”

Thấy nàng ngừng lại, hắn nhanh ôm phía sau nàng, cho dù nàng giãy dụa như thế nào, đã hắn đến vai cái hắn nói gì cũng không buông.

“em nói, tình nhân làm sao không cãi nhau? Chẳng lẽ anh là thần sao? sao biết được tất cả mọi chuyện? Anh biết anh không nên hoài nghi tình yêu của chúng ta, thực xin lỗi, anh sai lầm rồi, chỉ cần em có thể nguôi giận, em mắng hay đánh anh đều có thể, anh chỉ hy vọng...” thanh âm hắn rầu rĩ, “em đừng không để ý tới anh, cảm giác này thật sự khó chịu.”

Nguyễn Thiên Yêu không có quay đầu, trong lòng có chút đau, rất muốn khóc, nhưng nàng lại bướng bỉnh không để nước mắt rơi ra.

Rời khỏi hắn, chính bản thân nàng cũng rất khó chịu? nàng nghĩ đến chính mình có thể tiêu sái, nhưng thật tế mỗi ngày hình ảnh hắn đều xuất hiện trong đầu, không thể quên được.

“Thiên Yêu, chúng ta bắt đầu một lần nữa đi.” Cảm giác nàng không hề phản kháng. Quý Anh Húc đem nàng ngay ngắn lại, về mặt nhìn nàng, “cha ta, mẹ ta còn có em gái ta đều thực rất thích em, bất quá anh đối với em còn thích nhiều hơn họ vạn lần.”

Nàng vẫn có chút không nắm chắc, “chúng ta...không thích hợp.” nàng không dám cam đoan không có lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí càng nhiều thứ hiểu lầm phát sinh.

“Không thích hợp? tại sao không thích hợp? Em nói xem?” cô ngốc này tại sao muốn làm khó như vậy?

“Anh...Anh là người rất bá đạo.”

“Bá đạo là thiên tính của đàn ông, em có biết vì sao đế vương cổ đại đều có thể thống lĩnh khắp thiên hạ không? chính là bởi vì đủ bá đạo, nam nhân yêu đuổi nhất định sẽ làm nô lệ vong quốc.”

Đây là gì ? hấn cơ bản là đang nguy hiểm, “ anh không chỉ bá đạo, còn có tính đa nghi trời sinh, không tin tưởng người khác.” Nàng tiếp tục nói tạt xấu của hấn.

Hấn lập tức giơ tay lên, làm như trạng thái đầu hàng, “ điểm này anh thừa nhận, nhưng anh không phải thánh nhân, em cũng nên cho anh một cơ hội hối cải, hơn nữa. người ta nghi ngờ là bởi vì ghen, anh vì sao không đa nghi với Tần Bội Bội, đó là bởi vì anh không thích cô ấy, không phải sao ?”

Người này đúng thật là da mặt dày , bất quá khi hấn nói đến lúc mình ghen đáy lòng nàng kinh hoàng một chút. Nhưng nàng không nghĩ nhanh như vậy đã thỏa hiệp, “ Anh thật cổ quái lắm, nghe điện thoại còn dùng tai nghe.”

“ như vậy hai tay của anh mới có thể ôm em nha.” Hấn cợt nhả.

Mặt nàng đỏ lên, tiếp tục quở trách, “ anh thích lúc ăn sáng đọc báo, không có báo giống như lấy mạng của anh.”

“ Anh lúc bữa sáng thì xem báo đó là tiết kiệm thời gian, dành thời gian để ở với em, bất quá nếu lúc anh em báo em cảm thấy vắng vẻ, anh có thể sửa, về sau khi ăn sẽ nhìn em.”

“ Em không có ý đó.” Mặt nàng càng đỏ, “ Anh. . .anh cực kì thích sạch sẽ.”

Quý Anh Húc khoa trương nhún mày, “ Thiên Yêu, chẳng lẽ em thích loại không thường tắm rửa, không thường đánh răng, không thường đổi nội y sao ? nếu em thật sự có thể chịu được lão công của mình là một soái ca không sạch sẽ thì anh cũng có thể sửa, về sau ba ngày anh thay đồ một lần, một tháng tắm rửa một lần, nếu nếu có thể, nửa năm anh mới đổi quần lót, chỉ cần em không chê anh bẩn, không chê anh thối là được rồi.

“ Xi!” Nguyễn Thiên yêu rốt cục không nhịn được bật cười.

“ Em cười.” Hấn thờ dài một cái mạnh, “ cô bé ngốc, em rút cục nở nụ cười.”

Hấn thừa thắng xông lên, nói ra ủy khuất của mình, “ anh hiểu lầm chỉ vì ghen mà thôi, suy bụng ta ra bụng người được không ? nếu đổi lại là anh có chuyện cũng không nói với em, trong lòng em sẽ như thế nào ?”

.... “ Em nói anh không tin tưởng em, thật ra em cũng không tin anh, chúng ta trong lúc thân mật như vậy nhưng em vẫn là không chịu mang anh đi gặp mẹ, chẳng lẽ em tính cả đời cũng muốn làm cho anh trở thành người chồng oán giận vì không gặp được mẹ vợ sao ?

.... “ Chuyện này em đã tra tấn anh sắp điên rồi, anh ngày đêm nhớ em, khi đó anh từ miệng Sở Chính Nam biết được chuyện của em năm đó, anh lại cảm thấy em thật đáng thương, tuổi trẻ đã tự mình kiếm tiền, nha đầu quật cường, em đã chịu khổ rất nhiều sao ?”

Hấn gặt gao ôm chặt nàng, thanh âm cầu xin, “đáp ứng anh, về sau có chuyện gì nhất định phải nói với anh, cùng anh chia sẻ, tin cậy anh như người nhà, thế giới của em không chỉ có mình em, còn có anh, bởi vì anh yêu em.”

Nước mắt rốt cục cũng theo hốc mắt trào ra, Nguyễn Thiên Yêu cũng ôm chặt hấn, “ Anh Húc, có lẽ, đối với anh, từ lúc còn đi học em đã vụng trộm thầm mến, trốn tránh anh bởi vì em tự ti, em cảm thấy chính mình không xứng với anh, mới không dám gặp anh, em. . .đột nhiên phát hiện, thì ra chính mình đã yêu anh thật nhiều năm.”

Câu trả lời này làm cho Quý Anh Húc cảm động vừa lòng, lúc này không hôn trụ nàng thì không thể biểu đạt được tình yêu trong lòng mình.

Một phong thư rơi xuống, đó là đơn từ chức của nàng, bị gió cuốn đi ngày càng xa, càng xa. . . Ha ha, xem ra gay cả ông trời cũng giúp hấn, muốn từ chức sao ? ! Vĩnh viễn không có cơ hội !

Bạn đang đọc truyện *Hưu Diệu Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.